

Hành trình về
thị trấn

Buồn Lênh

Nhiều tác giả

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Người ta bảo,

Cái thế giới thứ ba nó phũ phẫn lắm. Không có chàng Romeo nguyện chết vì Juliet kiều sa, chẳng có nàng Tô Thị hóa đá đợi chồng, mà chỉ có những cuộc tình chóng vánh và những đêm truy hoan bất tận chẳng biết điểm dừng.

Có không?

Người ta bảo,

Tình yêu là một thứ sa sỉ trong thế giới đồng tính. Không phải vì người đồng tính không biết yêu, họ yêu nhiều là đằng khác. Đấy, nguyên nhân là ở đấy đấy, họ yêu quá nhiều, quá nhanh, họ yêu bằng thể xác.

Có không?...

Người ta bảo,

Ở những người đồng tính, điều duy nhất giữ chân họ lại với nhau là cảm hứng dành cho nhau. Một khi cảm hứng đó đã thôi không còn hừng hực rực lửa như những ngày đầu, khi những va chạm xác thịt đã thôi không còn đem lại khoái cảm cho họ như nó đã từng, thì họ sẽ lại đi tìm nó ở nơi khác.

Có không?...

Họ bảo,

“Người đồng tính chúng tôi cũng là người, cũng có trái tim, có não và có dòng máu nóng.

CHÚNG TÔI CŨNG YÊU!”

Được chọn lọc từ các bài dự thi, gửi về cho cuộc thi truyện ngắn hằng năm, do diễn đàn *Tình yêu trai Việt* tổ chức. Những câu chuyện có thể do người trong giới, ngoài giới, có thể là hồi ký, là những chuyện có thật trong cuộc đời của người viết, cũng có khi chỉ là hư cấu... Nhưng tất cả đều rất thật, đầy xúc động, sâu sắc và nhân văn.

HÀNH TRÌNH VỀ THỊ TRẦN BUỒN TÊN

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Trẻ

www.youthbooks.vn

facebook.com/sachtre

Ebook được thực hiện bởi Romance Book, 2013.

facebook.com/romanbook

Lời giới thiệu

Hành trình về thị trấn Buồn Tênh là tên một truyện ngắn, trong tập truyện được chọn lọc từ các bài dự thi, gửi về cho cuộc thi truyện ngắn hằng năm, do diễn đàn *Tình yêu trai Việt* tổ chức. Những câu chuyện có thể do người trong giới, ngoài giới, có thể là hồi ký, là những chuyện có thật trong cuộc đời của người viết, cũng có khi chỉ là hư cấu... Nhưng tất cả đều rất thật, đầy xúc động, sâu sắc và nhân văn.

Khi đọc cuốn sách này, bạn sẽ sốc, bởi không sốc sao được khi lần đầu tiên bạn được chứng kiến (nếu bạn không phải là người trong giới) những cảnh đời, cảnh người, những sự thật đến trần trụi, nó đem đến cho người ta cảm giác vừa ghê sợ, vừa xót xa và đau đớn.

Bạn đã quá nhàm chán với những câu chuyện tình yêu, bởi tình yêu bao đời vẫn thế, rốt cuộc cũng lại là những ái ố hi nộ, những chuyện tình tay ba, những kẻ đơn phương hay những bi hài éo le... Có bao nhiêu thiên tình sử về tình yêu đã trở thành kinh điển. Nhưng còn tình yêu của những người đàn ông.

Người ta bảo,

Cái thế giới thứ ba nó phủ lấp. Không có chàng Romeo nguyện chết vì Juliet kiều sa, chẳng có nàng Tô Thị hóa đá đợi chồng, mà chỉ có những cuộc tình chóng vánh và những đêm truy hoan bất tận chẳng biết điềm dừng.

Có không?

Người ta bảo,

Tình yêu là một thứ sa sỉ trong thế giới đồng tính. Không phải vì người đồng tính không biết yêu, họ yêu nhiều là đằng khác. Đây, nguyên nhân là ở đây đây, họ yêu quá nhiều, quá nhanh, họ yêu bằng thể xác.

Có không?...

Người ta bảo,

Ở những người đồng tính, điều duy nhất giữ chân họ lại với nhau là cảm hứng dành cho nhau. Một khi cảm hứng đó đã thôi không còn hưng hực rực lửa như những ngày đầu, khi những va chạm xác thịt đã thôi không còn đem lại khoái cảm cho họ như nó đã từng, thì họ sẽ lại đi tìm nó ở nơi khác.

Có không?...

Họ bảo,

“Người đồng tính chúng tôi cũng là người, cũng có trái tim, có não và có dòng máu nóng.

CHÚNG TÔI CŨNG YÊU!”

THẾ NHƯNG....

Cái thứ tình yêu vốn còn bị cấm kị, còn bị kiêng dè, còn lắm kẻ dè bủ, nên nó bị đè nén, bị chèn ép, nó không được bộc lộ là nó, không được tự do nói lên tiếng nói và khát vọng của chính nó. Kéo theo đó là biết bao nhiêu hệ lụy. Những người vợ, người mẹ, người yêu... họ sẽ đón nhận sự thật này ra sao, họ đã hành xử thế nào. Những người trong cuộc họ nghĩ gì, mong ước gì, họ đã phải đối diện với chính mình, với mọi người như thế nào. Họ đã sống ra sao và tương lai của họ sẽ đi về đâu... Đó là cả một chặng đường dài mà chúng ta mới chỉ bắt đầu bước chân vào cuộc hành trình.

Youth Books

Có những điều ta không biết

____ Reki ____

Vừa bước chân qua cửa, miệng hắn đã gặm chặt môi anh.

Chẳng ai nói gì, loáng sau họ đã thấy mình nằm trên giường. Căn phòng hẹp chìm trong khoảng tranh tối sáng, nồng ấm ánh đèn ngủ, nhẹ nhàng đỡ đỡ tinh tươm. Thấy phía dưới mình là lạ, hắn lấy tay sờ, nước ấm nóng chảy ướt mấy lần vải. Tròn vụng trộm là thế, khoan khoái đến phát tởm... Hắn và anh mới môi kề môi, quần đã ướt. Anh luồn mình, trườn xuống, cái chạm khẽ, nhưng dứt khoát.

“Ngon thật.”

Anh nói. Hắn khanh khách.

“Như trái mơ chín, chạm vào toàn nước.”

Hắn đặt tay lên môi anh. Nghe những điều như thế hơi sượng, nhưng hắn lấy làm thích thú, vì nó làm bùng lên trong hắn cái cảm giác bút rút sung sướng. Anh cắn nhẹ vào tay hắn rồi thả lưỡi dọc ngang từng thớ thịt, uốn lượn nhịp nhàng.

Mỗi lần gặp anh thú như sự vụng trộm, hắn nhắm mắt nghĩ. Thú như ngậm đường kính, cái vị ngọt ngào man mát chảy ra từng giọt từng giọt, có thể chảy rất lâu. Vội gì chứ, cắn một miếng vỡ ra đầy mồm, ngọt đến mức cứ nấc suốt, chớp mắt vị ngọt đã qua mất. Người đàn ông của gia đình đúng thật là rất biết. Đột nhiên, tiếng điện thoại reo.

Một hồi, rồi lại một hồi. Ít ỏi nghe phát sốt ruột.

Anh dừng lại, nghe máy. Nheo nhéo tiếng đàn bà. Anh ừ qua loa.

“Linh sắp về rồi.”

Anh nằm vật ra. Nhấn tâm thế đấy, khiến hắn như thế rồi bỏ lại giữa đường.

“Bao lâu nữa?”

“Dăm phút.”

Hắn bò dậy, ngược nhìn bóng người tối đen sừng sững đã đứng dậy từ bao giờ.

“Anh xin lỗi.”

Hắn không nói gì, kéo quần lên, vỗ vỗ, rồi chỉnh lại thắt lưng, nhồm dậy, ráo hoảnh bước qua cửa, không quên ném lại một cái nhìn khinh bỉ vào bức ảnh cưới bên giường.

Bao mùa đến rồi đi, anh đã đến độ phai hương nhạt phấn, hắn vẫn tuổi xuân thì mơn mớn tươi xanh. Ất là do cái ảnh cưới, chính xác hơn là do cái giống cái đắm mình trong hạnh phúc, mang sắc trắng tinh từng vạt của chiếc váy bông xòe như cụm xúp lơ kia.

Linh, cô ta là nguyên nhân khiến anh kiệt lực. Từ ngày chung sống, Linh đã gây lại càng gây, đến nỗi tưởng như những lồng xương nhỏ bé sẵn sàng chòi ra khỏi làn da trắng xanh. Một lần, sau khi khò khè kéo bề gió xong xuôi với hấn, anh thổ lộ.

“Linh có bệnh.”

Chết quách đi. “Nặng không?”

“Bị thận. Cứ yếu suốt. Bác sĩ bảo nên kiêng chăn gối. Khó mà có bé.”

“Trước khi cưới không khám sức khỏe sao?”

“Anh biết.”

“Biết? Biết sao còn cưới?”

Im lặng. Hấn thoáng nghĩ, có lẽ vì cái sự kiêng khem mà anh chọn cưới cô. Thế mà khôn.

“Bỏ đi. Còn trẻ, thiếu gì.”

“Có nhiều điều em không biết về Linh lắm.”

Liếc tám ảnh cưới, hấn băn khoăn điều gì đã khiến anh giã từ cuộc sống tuyết hoa phong nguyệt để sẵn bó với cô ả xấu tướng. Bên cạnh anh, Linh như một nữ sinh trung học vì tám thân nhỏ không tương xứng được, lép đôi ngực, phẳng cặp mông. Đã thế, còn không đủ tự trọng hay sự khôn ngoan để dọn thêm ngực, thành thử thân cô lộ ra rất rõ. Người không biết nhìn vào có khi phán rằng cô ả xấu số, gặp phải ông chồng không biết chăm sóc vợ, nào ai biết anh đã lặn lội ra sao vì cô ả.

Có một lần, hấn miễn cưỡng nghe anh thủ thỉ một điều hấn *không biết* về Linh. Đôi mắt. Anh nói, anh muốn ở bên cô ả vì đôi mắt. Đó là hai điều thiện giữa một thế giới tàn ác, hai ngọn nến không bao giờ lung lay trước một ngọn gió nào, hai đốm ngời sáng hạnh phúc.

Một so sánh rõ vớ vẩn.

Hấn nghĩ, nếu cô ả đi về với Phật, với Chúa, thì mọi việc lại như xưa. Người ta nói gì nhỉ, “Nên thận trọng với những điều ước”? Hấn thấy kệ.

Linh ốm.

Hấn rửa thắm cô ả giờ quả khiến hấn không được ở gần bên anh. Chí ít cũng hai tháng rồi.

Nom những nếp nhăn đậm trên mặt anh qua từng đêm, đôi mắt cộm lên quầng đen bên dưới, lòng hấn xót xa. Vì anh, dù phải trông chuồng cạp, hót phân lợn, hấn cũng cam lòng.

Hấn đi đến cửa phòng bệnh, mở hé ra một tí, ghé mắt nhìn vào căn phòng. Linh nằm trên giường, đôi mắt thâm quầng đang nhắm nghiền, bộ mặt húp híp, thân mình mảnh dẻ đến phát gớm. Một cách nham hiểm, hấn ước gì Linh chết ngay lúc này. Cô ả nom đáng chán hơn bất kì người ốm nào hấn từng thấy.

Hấn đang nhìn thì cô mở mắt, nở một nụ cười vừa ngọt vừa hiền thấp sáng khuôn mặt mệt mỏi.

“Quân đến à em? Vào đây với chị.”

Cô mời, vụng về xoay nghiêng người.

“Chị cũng vừa thức được một lúc. Ngồi đây, chị muốn hỏi em vài chuyện.”

Hắn chào cô, bước vào, đặt mình xuống chiếc ghế cạnh giường.

“Quân này. Em với anh Quang thân nhau lâu lắm rồi nhỉ?”

Hắn “ừm” một tiếng.

“Anh ấy không nhiều bạn, và cũng hiếm ai hết lòng với anh ấy được như em.”

Tim hắn đập nhanh, không hiểu cô ả đang ẩn ý gì.

“Chị đã làm tình làm tội để anh ấy phải cực khổ. Đạo này anh ấy hom hem quá, không rảnh lúc nào để thờ. May mà còn có em.”

“Không có gì.” Hắn đáp, không lấy gì làm nhả nhận lắm.

“Em tốt với anh chị quá. Chị rất áy náy vì đã làm phiền em. Nói thực, chị rất quý em.”

Quý mình? Hắn nhìn trân trân. Đồ ngu!

“Quân ơi, chị muốn xin em một điều.”

Mắt cô nhìn hắn tha thiết.

“Nhờ chị có mệnh hệ gì...”

“Đừng nói dại. Rồi sẽ qua cả thôi. Hồi bảy tuổi em bị cảm thương hàn cũng thế đấy.”

“Em đừng an ủi chị. Chị biết em nói thế cốt để động viên chị thôi.”

“Anh Quang. Nếu chị không còn, em hãy ở bên giúp đỡ anh ấy nhé.”

“Chị đừng nói nữa.”

“Chị xin em hãy hứa với chị đi.”

Mắt Linh vẫn không rời, ánh cầu khẩn.

“Thôi, được rồi, em hứa.”

Cô ả ngu ngốc không hề hay biết gì về quan hệ của chồng cô và hắn, hay là ả biết hết mọi chuyện và cảm thấy rằng, vì mối tình ấy, hắn sẽ tận tụy thay cô chăm nom săn sóc anh? Bất giác, hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu hắn. Nhưng rồi hắn bình tĩnh lại, nắm đôi bàn tay hắn lên nét khổ ải của Linh.

Mắt cô trở lại thư thái.

“Nghe bảo vợ anh Quang ốm?”

“Rõ nhiều sự. Chỉ giới củ hành.”

“Đừng nói thế. Công việc làm ăn của anh Quang thành đạt như bây giờ là nhờ có chị ấy đảm đang. Nhớ lại hồi hai anh chị mới cưới mà xem?”

“Tao thấy chả được khi gì. Ăn không nên, ỉa không ra.”

“Nhìn nhận công bằng đi Quân. Có nhiều thứ mày không biết, hoặc giả vờ không biết.”

“Tao không quan tâm.”

“Thì thôi. À... nhớ chú ý cảnh giác Bảo nhé.”

“Thằng em bà ấy à? Nó làm sao?”

“Nó để ý anh Quang lắm. Và nó không lạ gì mày đâu.”

Sợ gì hần. Lành làm gạo, võ làm muối.

“Thầy kệ.”

Một năm kể từ khi xuất viện, Linh đã khỏe lên nhiều, và khao khát có em bé. Anh vẫn ngày ngày cặm cuội chăm sóc cô, gắng sức duy trì công việc. Phần hần, tất nhiên lâu như thế hần cũng không dại gì bỏ đói bản thân, nhưng thôi cơm chung với anh mới là điều hần mong mỏi.

“Em muốn anh đi với em.”

“Không được. Linh chưa bình phục hần.”

Hần gào lên.

“Linh. Linh. Linh. Thế còn em? Ai lo cho em?”

“Em khác. Linh khác.”

Hần chưa kịp tuôn ra một câu thật láo, anh đã tiếp lời.

“Linh là vợ anh.”

Dấu chấm câu đặt xuống, bàn tay hần vung lên. Cửa bỗng nhiên bật mở, Linh lật đật chạy vào, mắt giương to hốt hoảng.

“Hai anh em... Hai anh em làm sao thế?”

Hần bóp chặt bàn tay lại, dìm giọng xuống.

“Không có gì. Bọn em đang bàn chuyện làm ăn. Em có công chuyện đi xa cần anh ấy giúp.”

Cô quay sang nhìn anh.

“Thế là sao hả anh Quang? Sao lại từ chối chú ấy?”

“Đừng hỏi anh ấy nữa! Anh ấy có quyền làm những gì anh ấy muốn.”

Hần vặc lại, bất chấp logic.

“Chú ấy cần anh giúp vài công việc chuyên môn trong lần công tác tới. Nhưng anh từ chối. Anh nghĩ anh nên ở bên em lúc này.”

Tốt rồi. Cơ hội cho hần đây. Hần hạ giọng, nâng cái nốt buồn bã trong câu nói của hần lên.

“Em thật vô ý. Mặc dù em biết rằng em rất cần anh ấy... ngoài anh ấy ra em không tin tưởng được ai khác.” Giọng Linh cũng thay đổi một cách đáng ngạc nhiên.

“Ôi, anh Quang! Sao anh lại từ chối chú ấy? Quân giúp đỡ em và anh, thế mà anh lại... Giờ khi chú ấy cần thì anh lại từ chối!”

Hần tỉnh quá liếc trộm, thấy vẻ hoang mang in rành rành trên mặt anh.

“Anh lo cho em.”

“Em có thể tự lo được. Chỉ vài ngày. Cùng lắm thì em sang ở với mẹ.”

Anh vẫn dăm dăm.

“Anh không nhớ lúc em nguy cấp, chú ấy đã ở bên em như thế nào sao.”

Anh im lặng.

“Với cả...”

Tiếng Linh nghẹn lại vì nước nỡ.

“Em biết em không nên nói khi có mặt chú ấy ở đây, nhưng em coi chú ấy như người trong nhà.

Em thấy em... làm khổ anh. Em khiến anh không có thời gian nghỉ ngơi. Anh hãy đi với chú ấy, vừa làm việc vừa tranh thủ thư giãn đầu óc. Em sẽ ổn thôi.”

Lời vừa dứt, nước mắt đã chảy trên mặt Linh. Anh đến bên, quên cả hấn, ôm ghì lấy cô.

“Thôi nào. Thôi nào. Anh sẽ đi.”

Chuyến đi thế mà vui. Công việc loáng cái là xong, nhưng hấn cố nán lại để vui vầy, đem khuây khỏa bù cho anh những giờ phút bị Linh cướp mất.

Bãi hoang vốn thường vắng bóng người, đợt này càng vắng hơn, tuyệt nhiên không một bước chân ai, trừ của anh và hấn.

Hai người, khi thì phòng khách sạn, khi thì hòa mình vào thiên nhiên. Gió đêm rét cóng, nước mũi rùng rùng, trưa nắng thẳng đứng xói vào óc. Hai bóng hình vui vẻ chốn hoang dại, biển mặn xộc vào đầu lưỡi, cát thô ráp chà xát da người, người này leo lên người kia cười, hòa hợp nhịp nhàng, dù có thế nào cũng không làm họ mất đi cảm giác sung sướng.

Giây phút đó hấn thấy mình có tất cả, và tất cả đều đến từ sự ngọt ngào của anh. Để cái sự ngọt ngào ấy cho vợ anh, người đàn bà đau ốm bệnh tật đó hưởng cũng lãng phí đi.

Hai người thỏa mãn rồi, ôm nhau tâm sự.

“Sáng mai anh sẽ về.”

Hấn bật dậy như đĩa phải vôi.

“Mới có hai ngày?”

“Linh.”

Nhớ lại đôi mắt ươn ướt của Linh, hấn thở dài một tiếng.

“Em sẽ sắp xếp ngay.”

Bảo cứ nói, Linh cứ chăm chú vào mũi khâu, không để tâm.

“Chị phải cẩn thận thằng Quân.”

“Em nói thế ý gì?”

“Nó không tốt đẹp gì đâu.”

Mặt Linh đan lại, giọng lạnh lùng hờ hững.

“Chị nghĩ chị đã sống đủ lâu để nhìn nhận một con người. Quân rất tốt. Và nếu em muốn bàn luận gì thì chị sẽ không nghe đâu, chị tiếp xúc với Quân nhiều hơn em.”

“Nó và anh Quang...”

Bảo nhìn Linh. Mặt cô căng thẳng, nhưng đôi mắt thì bình tĩnh, dịu dàng, lộ rõ vẻ không tin.

“Thôi. Chị sẽ không tin em.”

“Phải. Chị không tin.”

Hắn hoang mang. Từ sau những đêm hai người họ điên dại trên biển, khi những từ ngữ yêu đương lộn xộn không ra hơi, khi câu trước câu sau chẳng ăn khớp với nhau đó anh có vẻ xa cách hẳn.

Chẳng mấy thời gian, hắn có câu trả lời. Một đòn góm ghiếc giáng xuống.

“Vợ anh Quang đang có mang.”

Hắn đang cúi xuống cúi húi gì đó, bỗng dừng phắt lại, ngược lên.

Sau bao đòi hỏi, dỗi hờn, anh đền bù cho hắn bằng một trận sung sướng mãnh liệt. Hắn nằm mềm nhũn trên sàn, miệng thở vừa dài vừa sâu, giống như đứa trẻ sau cơn thèm sữa được bú đã đòi.

“Sao anh không nói cho em biết?”

Anh nhìn hắn bằng ánh mắt bốn cột.

“Nói rằng anh vẫn có thể khiến cho em kêu rên đến thế cho tới tận phút cuối cùng sao?”

“Linh có thai được mấy tháng rồi?”

Nét ngạc nhiên lộ rõ trên mặt anh.

“Năm tháng.”

Nghĩ mông lung dăm phút, hắn nói.

“Đừng gặp em nữa.”

Họ bước chân ra khỏi khách sạn. Người ngẩng cao đầu. Người cúi gằm mặt. Cả hai đều không phát hiện ra cái nhìn của Bảo.

Cuối tuần cô đơn, chồn sôi động và men rượu không xoa được nỗi buồn chán trong hắn.

“Đứng lại.”

Kệ mẹ. Hắn đi tiếp, không dừng, cho đến khi hai cậu chàng đặt dẹo từ đâu xô ra hai bên cánh. Lúc này hắn mới ngoảnh lại.

“Muốn gì đây?”

Bảo đứng chắn trước mặt hắn, mắt lộ vẻ căm ghét không che giấu.

“Tránh xa anh rồ tao ra.”

Men rượu nóng ran vẫn hằm hập trong hần.

“Cút đi.”

Hần đâm mạnh vào mặt Bảo. Hai cậu chàng nổi giận, nhảy vào túm xé áo và tóc hần. Bốn con người tay chân loạn xạ, mặt mày sung húp như La Hán.

Cái khoảnh khắc ấy hỗn độn và mờ ảo, không đau đớn hay tức giận, hoàn toàn vô cảm. Chỉ đến khi một bàn tay nhỏ bé lôi hần ra, và cũng chính bàn tay ấy vả mạnh vào mặt Bảo, mọi ý niệm mới trở về.

Linh đã đến. Một bên tay yếu ớt trĩu xuống, bên còn lại nắm chặt lấy hần.

Hần nhìn cô gái mảnh dẻ, bụng chữa vượt mặt, đứng không vững, mà xưa nay hần chỉ dành cho sự khinh ghét. Trong một lóe chớp sáng suốt không gợn chút tình cảm nhỏ nhen, hần thấy rõ đằng sau cái điệu dàng của Linh còn có một bí ẩn mà hần không thể hiểu nổi.

Và cũng lần đầu tiên, hần có cảm tình với Linh.

“Đừng phân giải với chị, chị không muốn nghe.”

Cô nhìn hần âu yếm.

“Chẳng có gì đáng để phân giải giữa ba chúng ta. Chị không quên lúc em thức trắng đêm, chăm sóc chị khi anh Quang đi vắng.”

Hần tuyệt vọng nghĩ, giá để hần ném thẳng sự thật vào mặt cô còn hơn.

“Bảo, em chị, nó đồng tính. Em là người trong nhà, chị sẽ không giấu. Nó nhạy cảm đến phát điên vì tình bạn giữa em và anh Quang. Nó nghĩ ai cũng...”

Linh nói, giọng sôi sục.

“Ý chị là, thuộc dạng như nó. Chị xin lỗi vì những gì Bảo đã gây ra cho em.”

Và để đảm bảo lời mình nói, cô cấm cửa Bảo. Còn hần ở đây, Linh xem như ruột thịt thân thiết. Sau lần nói chuyện đó, cô tuyệt nhiên không nhắc lại vụ bê bối, và sẵn sàng chuyển sang về lịch sự giả băng nếu ai đó dám đả động xa xôi đến hần. Linh xiết chặt niềm tin đối với người chồng yêu quý và cả gã tình nhân của chồng. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt nâu long lanh yêu thương của cô, hần biết mình sẽ không bao giờ chạm được đến sự yên tĩnh trong Linh, và cũng sẽ không bao giờ có được sự thanh thản sau lời xưng tội.

Hần đã yêu quý Linh thật sự, và ngay khi cảm xúc ấy mãnh liệt nhất, điều ước của hần lại trở thành sự thật.

Bước qua anh, hần đi vào phòng. Anh như người mộng du.

Căn phòng mờ tối nhưng hắn vẫn thấy rõ khuôn mặt cô trắng bệch như tượng sáp, chẳng còn chút sinh khí. Lúc nghe tin, hắn thầm hy vọng bác sĩ và anh đã lừa, nhưng khi thấy bộ mặt dúm dỏ của cô, hắn biết đó là sự thực. Cô đang hấp hối.

Đi qua thân hình im lìm kia, tim hắn thắt lại. Lẽ nào cô ra đi, bỏ lại anh và cái hài đồng nho nhỏ đáng yêu đang lim dim bên cạnh?

“Quân.”

Cô hé mắt ra, như yên trí đó là hắn, rồi nhắm lại. Lần thứ ba hắn nắm lấy bàn tay mềm oặt của cô. Nó lạnh toát.

“Em đây.”

Cô thều thào.

“Hứa với chị.”

Hắn khẽ bóp bàn tay đang cầm.

“Chị đã giao anh Quang cho em một lần... nhớ không? Và giờ cả cháu nữa...”

Làm sao hắn quên được thời khắc ấy, khi hắn muốn cô chết đến nhường nào.

“Rồi sẽ ổn thôi chị.”

“Hãy hứa đi.”

Hắn nghẹn ngào.

“Cháu sẽ như con đẻ của em.”

“Cháu tên Quân. Tên của em. Chị mong cháu... giống em.”

“Hãy cố lên nào chị! Cố gắng nào!”

Một khoảng lặng. Cô thu hết sức tàn, nói tiếp.

“Anh Quang... em và anh Quang...”

Nghe đến đây, tim hắn như ngừng đập. Hắn gục đầu, nén cho tiếng nấc khỏi bật ra. Hắn hối hận vì đã gây ra đau khổ cho cô trong ngần ấy thời gian. Cô biết hay không, hắn không rõ, nhưng cô vẫn luôn một lòng trọn vẹn yêu thương, ân cần với anh, với hắn.

Hắn ước hắn có thể bù đắp mọi lỗi lầm. Quá muộn rồi.

“Anh Quang...”

Hắn nhìn lên. Không chút oán giận nào trong đôi mắt cô.

“Chị định nói gì?”

“Nhớ trông nom anh ấy nhé.”

“Em sẽ.”

“Anh ấy... trông thế thôi... dễ ốm...”

Ngừng.

“Giúp đỡ anh ấy... làm ăn nhé... anh ấy vất vả quá.”

“Em sẽ.”

Chút sức lực còn lại.

“Anh ấy... cần em.”

Hắn đưa tay bịt miệng. Nếu không, hắn sẽ khóc ầm lên. Không, phải để cô ra đi nhẹ nhàng!

“Ngủ ngon nhé... Em yêu chị.”

Cô thì thầm, điều cuối cùng.

“Hãy yêu anh ấy... như em đã yêu chị.”

Mất hắn mờ đi.

Còn quá nhiều những điều hắn không rõ về người phụ nữ ấy.

Còn quá nhiều sức mạnh tiềm ẩn đằng sau cái vẻ yếu đuối dịu dàng mà hắn sẽ không hiểu được.

Còn quá nhiều sự chịu đựng của một người vợ mà hắn cũng sẽ không biết.

Phải, còn quá nhiều những điều mà cả chúng ta cũng không biết.

Không bao giờ.

Hãy gặp tôi ở L'amant Petite

___ Astroboy ___

BUỔI SÁNG

Mùa xuân, 1998.

Bạn thức dậy. Nắng chiếu qua cửa sổ. Dưới đường có tiếng người đi chợ, tiếng xe đạp cạch cạch, tiếng còi xe máy, tiếng rao báo sớm, tiếng chó sủa. Bạn nhìn đồng hồ. Sáu giờ hai mươi phút sáng.

Biết sáng nay là Chủ Nhật, bạn vẫn không thể ngủ thêm. Vì bạn biết rằng sống ở phố cổ có nghĩa là không thể ngủ dậy muộn. Hoặc cũng có thể, đời sống ở những năm 90 đơn giản là như thế, dù bạn còn trẻ hay đã già.

Bạn xuống đường, thông thả đi về phía bờ hồ. Từ bé, bạn đã luôn băn khoăn tại sao nhiều người hay gọi hồ Gươm là “bờ hồ,” nhưng khi lớn lên, bạn tự trả lời rằng đó là cái tên “thân mật” mà người ta thích dùng thay cho tên thật. Giống trường hợp của những em bé mới đẻ, người ta hay đặt tên là Bi, là Bốp, rồi dùng tên đó cho đến ngày đứa trẻ không thích bị gọi bằng những cái tên “thân mật” đó nữa. Hồ Gươm thì không bao giờ có ý kiến gì về cái tên “bờ hồ” cả.

Cũng như bao ngày khác, bạn chạy bộ một vòng bờ hồ. Bạn ngắm nhìn mọi thứ: cầu Thê Húc, những rặng liễu, những cây bàng, Tháp Rùa, những tấm áp phích cổ động vẽ tay, ngã tư Tràng Tiền (bạn không quên nhìn về phía Nhà Hát Lớn), Bru Điện Hà Nội (bây giờ đã gần bảy giờ). Mọi thứ vẫn bình thường. À, bạn còn chạy ngang qua một thằng bé nằm trên một chiếc ghế đá, với chiếc hộp gỗ nhỏ đựng đồ đánh giày. Chuyện bình thường. Bạn không quan tâm lắm.

Bạn giảm tốc độ khi gần về tới Hàm Cá Mập. Bạn đứng lại một vài phút để nghỉ. Bạn tới hàng bánh mì đầu phố Cầu Gỗ, mua đồ ăn sáng cho cả nhà.

Có tiếng xe cấp cứu.

Chiếc xe băng qua, rồi chạy ngược lại hướng mà bạn vừa đi tới. Bạn ngó qua vai, thấy chiếc xe dừng ở chỗ chiếc ghế đá có đám đông bao quanh.

Bạn tò mò chạy tới, chen qua những bờ vai, chen qua những tiếng xì xào.

“Liệu có kịp không? Thằng bé còn thở không?”

“Công an sắp đến chưa?”

“Tội nghiệp quá, không hiểu có chuyện gì.”

“Dân đánh giày à?”

“Còn trong cái túi kia có gì không?”

“Trông thế này thôi nhưng chắc cũng chẳng bé bỏng gì đâu.”

“Ôi, tao không biết thằng này. Có khi từ nơi khác đến. Mà trông thấy nó bao giờ chưa?”

Đó là người bạn đã trông thấy lúc chạy bộ. Bạn không nghĩ thằng bé đã qua đời. Làm sao bạn nghĩ thế được, khi nhìn thoáng qua cũng thấy gương mặt đó vẫn hồng hào, đôi môi vẫn đỏ?

Rồi bạn trông thấy, trong bàn tay người đã khuất, một tờ giấy với những hàng chữ nhoè nhoẹt. Một LÁ THƯ?

LÁ THƯ

Chào em,

Nếu em thật sự đang đọc thư này, thì tôi đang rất hạnh phúc đấy. Vì có nghĩa là tôi đã được gặp em một lần nữa, và đã đưa được cho em bức thư này.

Nhưng tôi biết viết gì đây? Biết đâu, khi đọc xong những điều này, em sẽ ghét tôi?

Nếu một ngày, em không cảm thấy như vậy, thì hãy gặp tôi ở rạp phim *L'amant Petite* [\(1\)](#). Tôi làm việc ở đó và sẽ đợi em mỗi buổi chiều.

Tôi muốn kể cho em câu chuyện *Cái chết ở Venice*. Truyện kể về chuyến du lịch của nhà văn Gustav von Aschenbach nổi tiếng. Ông khoảng 50 tuổi, vợ ông mất khi còn trẻ. Một ngày, ông đi du lịch ở Venice và trong một bữa tối ở khách sạn, ông tình cờ trông thấy một cậu bé tên là Tadzio, một cậu bé với một vẻ đẹp phi thường. Đối với ông, vẻ đẹp đó tượng trưng cho nghệ thuật, cho sự hoàn hảo mà cả đời ông theo đuổi. Thời tiết nóng dần lên, ông định rời Venice khi cảm thấy không khỏe, nhưng trên đường, ông tình cờ gặp lại Tadzio, và ông thấy hồi hận. Ông không muốn bỏ đi, ông không thể bỏ đi. Hằng ngày, ông lặng lẽ dõi theo từng bước chân của Tadzio, tới các nhà hàng, tới bãi biển, ngấm nhìn cậu từ xa. Có lúc tình cờ, ông đã tưởng cậu bé đã mỉm cười với mình. Ông thốt lên: “Tôi yêu em.” Nhưng đó chỉ là ông nói với chính ông. Tadzio không bao giờ biết. Ông đau đớn, dần vật trong từng giấc mơ. Thậm chí, ông còn cố trang điểm, sửa lại đầu tóc để nhìn thấy mình trẻ lại. Suốt nhiều ngày, ông chìm đắm trong những suy tư, những khát khao được thổ lộ tình cảm của mình, mà không biết một cơn dịch bệnh khủng khiếp đã tràn vào Venice. Ông đổ bệnh. Ông để mất Tadzio giữa dòng người, và chết trên chiếc ghế nơi ông ngấm nhìn cậu lần cuối.

Sau này em có thể thấy buồn cười, có thể nghĩ rằng tôi không bình thường. Đúng, tôi đang cảm thấy mình điên rồ, đang có những suy nghĩ ngớ ngẩn, thật mù quáng. Có thể em không tin vào khái niệm tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, tôi cũng đã từng như vậy. Những ngày không tìm thấy em, tôi vẫn tự hỏi: ngày ấy khi tôi gặp em, việc tôi từng gặp em - nó có thực sự đã xảy ra? Tôi sợ lắm, tôi sợ là nếu chúng ta không gặp lại nhau nữa, nếu tôi không đưa được bức thư này cho em, thì tôi sẽ quên mất em. Em sẽ biến mất, cũng như quá khứ luôn luôn biến mất. Trừ phi, ở hiện tại, tôi giữ lại được bằng chứng nào đó về sự tồn tại của em, trừ phi em giữ lại chút gì đó từ tôi...

Vì tôi yêu em. Và tôi không muốn để mất em trong dòng người, cũng không muốn thấy mình già đi mà không có em bên cạnh. Tôi không biết có thể làm gì để che chở cho em, để giúp đỡ em, tôi thậm chí không biết em có muốn được chở che, được giúp đỡ hay không nữa. Em là một người xa lạ, những gì tôi biết về em chỉ là hình ảnh một người lang thang, chỉ là một ngày trong quá khứ của tôi, nhưng tình yêu của tôi ngày hôm nay vẫn còn.

Tadzio của tôi!

NGƯỜI LANG THANG

Tôi xuống xe.

Đây là lần đầu tiên tôi trở lại Hà Nội. Tự nghĩ rằng mình đang đi du lịch, tôi thích lắm. Tôi cũng có ba lô, cũng quần áo đẹp, cũng đầu tóc gọn gàng. Tôi thật sạch sẽ! Những ngày qua, có bao nhiêu tiền, tôi tiêu đi không tiếc. Giờ nhẵn túi, tôi cũng chẳng lo sợ. Ai nói thế nào thì nói, nhưng tôi biết kiếm tiền dễ thế nào, mà tôi cũng không nghĩ là tôi sẽ còn phải tiêu thêm một đồng nào ngày hôm nay nữa.

Sáng sớm, đường rất vắng. Từ bến xe gần cầu Long Biên, tôi dừng đỉnh đi bộ về phía hồ Tây, vừa đi vừa hỏi đường. Đến được hồ Tây là đến được Lăng Bác. Tôi muốn đến đó xem có gì, vì người ta nói, đã ra Hà Nội thì ai cũng phải thăm Lăng Bác. Cuộc bộ gần một tiếng đồng hồ, nhưng cuối cùng, khi đứng trước quảng trường đầy cỏ, tôi lại không dám bước tới nữa. Tôi trông thấy những anh bộ đội, những người mặc quân phục. Tôi sợ những người này. Tôi bỗng thấy mình không sạch sẽ chút nào nữa. Tôi quay đầu bỏ đi, không muốn mình phải buồn.

Cả buổi sáng, tôi lang thang quanh trung tâm Hà Nội. Cách đây mười năm khi còn bé tí, tôi đã từng sống ở đây. (Mà, có ai muốn biết vì sao tôi rời Hà Nội mà đi không? Tôi không kể đâu, vì nếu kể ra tôi lại phải nhắc đến bố mẹ tôi, mà thế thì câu chuyện lại quá dài!) Bản thân tôi thì chưa lớn lên nhiều lắm, nhưng thủ đô thì thay đổi nhiều quá rồi. Mọi thứ nhìn thật xa lạ, tôi chẳng biết phố nào dắt vào phố nào nữa. Bây giờ thèm ăn bát bún thang tôi cũng chẳng biết đi đâu. Mười năm nữa, không biết con phố này sẽ thế nào? Tôi đoán sẽ rất đông, rất nhiều ô tô. Trước đây ít xe máy thế mà bây giờ nhiều thế này, rồi một ngày cũng sẽ đến lượt ô tô thôi.

Tôi dừng chân trước cửa rạp Tháng Tám trên phố Hàng Bài. Rạp rất cũ, nhưng mà đông người tới xem lắm. Nổi bật nhất bên ngoài rạp có tấm áp phích dài, in hình một con tàu khổng lồ và hai diễn viên đứng kề vai: “Titanic.” Tôi đoán chắc đây là một câu chuyện tình! Có thể là một chuyện tình buồn. Không biết phim có lồng tiếng Việt không? Tôi chưa xem phim ở rạp bao giờ.

Bước vào rạp, tôi mới nhận ra tôi đâu còn xu nào trong túi. Quả thật, tôi đã không lường trước tình huống này! Vẫn còn một buổi chiều muộn vào chín giờ tối. Cơ hội cuối cùng của tôi đây!

Tôi lại lang thang. Một buổi chiều mà đánh kịp hai chục đôi giày thì may ra tôi mua kịp một vé.

Mà chắc chắn là không kịp. Buổi chiều người ta đi làm hết, đâu có ai la cà quán xá mà tôi có cơ hội.

Nhưng tôi biết tôi còn một cách kiếm tiền khác. Thực ra thì thằng đánh giày nào ở chỗ tôi cũng biết. Nếu may mắn tôi có thể làm kịp. Cái quan trọng là có khách hay không thôi.

Tôi ngồi chờ ở đầu ngõ một khách sạn ba sao ở gần rạp, chỗ tôi thấy có nhiều người Tây ra vào. Tôi giở ra cuốn sổ tay, ôn lại một vài câu tiếng Anh mà tôi học được những năm qua. Tôi dám cược là bọn bán báo, bán kẹo cao su ở đây còn giỏi hơn bọn chỗ tôi. Có nhiều câu, dĩ nhiên là tôi đã thuộc rồi, vì luôn sử dụng, nhưng lần này, tôi ngờ là tôi sẽ phải dùng thêm một số câu khác nữa.

Cuối cùng, vận may kỳ diệu cũng đến. Một ông Tây vào ngõ, tai phải ông ta đeo nhiều bông tai. Tôi đứng dậy, và chạy tới. Tôi nói khề:

“What you see is what you get.”⁽²⁾

“What?” (“Cái gì?”)

Ông ta có vẻ giật mình. Cái vẻ giật mình, bỡ ngỡ, bất ngờ, băn khoăn, nhưng mà toàn là giả tạo. Tôi cũng giả tạo. Tôi nhìn vào đôi mắt xanh đỏ và làm ra vẻ non nớt, yếu đuối. Trong mắt tất cả mọi người, tôi chỉ là một thằng bé vô hại. Ông ta có thể lừa tôi, có thể làm hại tôi chứ tôi thì chẳng làm gì được ông ta. Đây là ông ta nghĩ thế.

“Just BJ. Nothing else.” (“Tôi chỉ làm bên ngoài thôi, không gì hơn.”)

“How much?” (“Bao nhiêu?”)

“Five bucks.” (“Năm đô.”)

Ông ta đưa tôi về phòng. Tôi đòi nhận tiền trước. Ông ta cho tôi hẵn một trăm nghìn. Những gì xảy ra sau đó, tôi không muốn kể. Tôi thường cố quên đi cảm giác lúc đó, cái lúc tôi cảm thấy mình bản thủ nhất. Có lẽ lết ngoài đường tôi cũng không thấy bản như thế, nhưng khi tôi muốn quên cái gì, tôi thường quên được dễ dàng, nên rút cuộc tôi vẫn chịu được cái cách kiếm tiền này. Người đàn ông này cũng có vẻ thoải mái.

Bỗng nhiên, ông ta ra hiệu bảo tôi dừng lại. Ông ta ngồi dậy và ghì tôi nằm ngửa xuống giường.

“Don’t f--- me.” (“Dừng cho vào.”)

“Ten bucks.” (“Mười đô nhé.”)

“I have HIV.” (“Tôi có HIV đấy.”)

“Really?” (“Thật không?”)

Tôi gật đầu. Tôi không nói dối.

Ông ta gầm lên một tiếng tục tĩu rồi đá tôi xuống đất. Tôi vội quờ quạng tìm lấy quần áo, lấy cái túi xách và hộp đồ nghề rồi chạy biến khỏi phòng. Tôi đang khóc. Tôi không thể nín, tôi không có cách nào nhịn được, mà tôi cũng không hiểu tại sao. Tôi thực sự không biết. Tôi cắn chặt hai hàm răng, tay giữ chặt hai tờ năm mươi ngàn. Tôi gọi xe ôm. Tôi đang đi xem phim! Tôi cần phải thấy vui vì điều này!

Tối thứ Bảy, máu chảy về tim. Người ta vẫn hay nói thế mà. Tôi rời khỏi rạp cùng với hàng chục

cặp tình nhân. Nhiều cô gái khóc thút thít, quàng tay qua vai người yêu. Họ dính lấy nhau, quần quít tới tận bãi đỗ xe, và khi lên xe rồi cũng là những cô gái ngồi sau và ôm lấy người yêu. Tôi tự hỏi trong ngần này con người đang tay trong tay, ai trong số họ đã thực sự biết thế nào là tình yêu?

Tôi đi bộ về phía bờ hồ. Tôi không khóc vì bộ phim. Tôi thấy chẳng có lý do gì để khóc cho một câu chuyện hư cấu cả. Tôi thà khóc cho bản thân mình còn hơn, mà kể cả thế tôi muốn cũng hạn chế. Tôi thật sự không phải đứa yếu ớt. Tôi muốn cả thế giới biết điều đó. Tôi là người mạnh mẽ.

Tôi ngồi xuống một chiếc ghế đá, ngắm nhìn bờ hồ. Tôi từng biết nơi này rất rõ, dù lâu lắm rồi nhưng tôi vẫn nhớ, rất nhiều lần ông ngoại dắt tôi đi bộ quanh hồ. Ông thích đi bộ quanh hồ, mà hình như bất kỳ ai ở khu phố cổ quanh đây cũng đều thích đi bộ, chạy bộ, tập thể dục quanh hồ.

Tôi cũng làm một vòng. Hai vòng hồ. Tôi quen đi bộ rồi nên không bao giờ biết mỏi.

Trở lại chiếc ghế, tôi thấy nhẹ nhõm. Còn điều gì tôi muốn làm nữa không? Tôi ngồi nghĩ mãi nhưng tôi kết luận là chẳng còn gì. Tôi lấy ra bao thuốc, châm một điếu. Tôi ngồi thổi khói trắng lên bầu trời đầy sao. Nó gợi tôi nhớ lại đến mấy cái ống khói của tàu Titanic. Quanh tôi lúc này cũng là một mặt nước lấp lánh, dập dềnh. Tôi thích lắm.

Tôi mở lá thư của anh, đọc lại từng chữ. Tôi lại không kìm được nước mắt, tôi xin lỗi. Không biết giờ này anh có còn chờ tôi ở công rạp L'amant Petite? Đáng lẽ ra tôi đã có thể tới gặp anh, và biết đâu cả hai chúng tôi đã ngồi xem Titanic với nhau? Nhưng mà như thế thì không được. Đó không phải điều tôi nên làm. Tôi không muốn bước lún sâu thêm vào tình yêu đâu, tôi nghĩ nơi đó là một nơi đầy rủi ro. Tôi cười, vì tôi mong rằng anh đã về nhà, trong chăn ấm đệm êm và đang quên tôi đi. Tôi sẽ cầm mãi bức thư này của anh. Đây sẽ là bằng chứng của hai lần duy nhất tôi được gặp anh, tôi sẽ cầm nó và đi qua hiện tại.

Mà không, tôi không nên làm thế. Sáng mai, chắc chắn sẽ có người muốn biết tôi là ai, tôi từ đâu tới. Công an chắc chắn sẽ lần ra ai đã viết bức thư này. Họ sẽ tìm đến anh. Họ sẽ tìm gặp anh, và anh sẽ biết...

Tôi lấy cuốn sổ tay, xé một trang giấy. Tôi cẩn thận chép lại bức thư của anh. Tôi tìm tới một thùng rác cách xa chỗ tôi ngồi, rồi vứt đi bức thư gốc, cuốn sổ tay, và cả cây bút. Có lẽ tôi quá ngây thơ để nghĩ rằng họ sẽ không tìm được, nhưng tôi vẫn cứ làm. Tôi cũng đâu có cách nào khác?

Nào, giờ thì đến sự kiện chính của ngày hôm nay.

Người ta thường nghĩ gì trước khi chết?

Còn gì để nuối tiếc không? Không, tôi không có bố mẹ, hay bạn bè, hay tương lai hoài bão gì đáng để thấy tiếc cả. Vì sao tôi chọn cái chết? Nếu đây là bản khoản "quan trọng" nhất thì tôi cũng biết rõ câu trả lời. Sống thêm chỉ là đau đớn. Tôi đã từng nhìn thấy những bệnh nhân HIV ở giai đoạn cuối. Tôi không nghĩ đây là một hoàn cảnh vui vẻ. Mà một lý do quan trọng hơn, đó là nếu sống thêm một ngày nào nữa thì tôi sẽ còn đau khổ. Tôi sẽ nhớ anh, cũng như nhiều ngày qua, tôi vẫn luôn nhớ anh.

Kể từ lần đầu tiên tôi gặp anh, cho đến lần anh gặp lại tôi và đưa cho tôi lá thư. Nỗi nhớ cũng như một căn bệnh nan y, đau đớn, không có thuốc chữa. Cứ thử hỏi những ông bà già xem, ai cũng nói rằng họ thích chết hơn là sống lay lắt trong bệnh tật.

Bây giờ...

Sắp sáng rồi. Tôi không được phép chần chừ. Thuốc gì thì cũng cần có thời gian mới phát tác dụng chứ. Nếu trời sáng mà tôi còn sống nhăn nhó thì nực cười lắm. Tôi uống thuốc. Lần đầu tiên, một cơn gió ban đêm khiến tôi run rẩy.

Tôi nằm dài nhìn bầu trời.

Tôi cố không suy nghĩ.

Nhưng nào tôi có kìm được lòng mình. Thật khôn nạn!!! Sao nước mắt cứ chảy ra thế? Tôi không thể yêu anh. Tôi thêm được yêu anh! Tôi xin lỗi anh vì đã không nói với anh một lời. Tôi xin lỗi anh vì con người tôi đã không hoàn hảo như Tadzio mà anh tưởng tượng.

Tôi nhắm chặt mắt, tôi kiên quyết tự nhủ với bản thân mình, rằng tôi đang đi bộ tới rạp L'amant Petite. Rồi biết đâu, anh sẽ tha thứ cho tôi và vẫn chờ tôi ở đó.

-
1. L'amant Petite: Người tình bé nhỏ.
 2. "What you see is what you get": thành ngữ lóng dùng để mời khách một cách kín đáo.

Biển xanh trong

___ Andy_Duong ___

Cửa biển chiều nay thật lồng gió, những tia nắng cuối ngày nhấp nhô, rũ rượi trên mái đầu bạc phéch của sóng. Âm âm, tiếng sóng mơn man vỗ đều vào bờ cát. Chiếc tàu đánh cá ưỡn bờ ngực vạm vỡ ra hứng trọn những cú đập giòn tan của sóng biển. Hết con sóng này tới con sóng khác thay nhau độ sức với tàu cá, đập phải, đập trái liên hồi, dường như những con sóng muốn chìm chết chiếc tàu lẻ loi giữa biển trời bao la, mênh mông và xanh thẳm.

Gió bắt đầu thổi mạnh, mây đen từ phía chân trời ùn ùn kéo tới, phút chốc cả mặt biển nhuộm dần một màu mực xám xịt. Nhìn từ xa, mặt biển giống như vết mực đen đang loang dần, loang dần và chực chờ nuốt lấy bờ cát. Ánh sáng vàng vọt, yếu ớt của ngày tàn cũng bị đám mây đen nuốt gọn lẹm như một miếng mồi ngon.

Mưa! Những hạt mưa đến thật vội vàng, thật náo động. Những hạt mưa trút vội xuống mặt cát đang nóng ran vì một mùa khô đỏ lửa. Chẳng mấy chốc mưa đã mang cái mát lạnh bao trùm lên mọi thứ, dịu dàng và tinh khiết.

Ngồi trong nhà nhìn ra ngoài sân chỉ thấy mù mù một màu trắng xóa. Mấy đứa con nít quanh xóm cời trần trùng trực nhào ra sân tắm mưa. Ừ, tắm mưa cũng vui thật, mấy tháng nay trời có mưa giọt nào đâu. Đám trẻ nghèo héo hon như cọng cỏ khô vừa oằn mình trong mùa nắng, phút chốc có cơn mưa về gột rửa vừa mát lạnh vừa hả hê.

Chị Hai tôi đội chiếc nón lá tưa tãi, dầm mình trong cơn mưa vừa chạy vào nhà vừa kêu:

- Út ơi! Mày chạy ra bãi đậu coi phụ Dũng kéo cái tàu cá vô, nó bị đứt thừng rồi. Tao tranh thủ qua kêu thêm mấy người trong xóm ra giúp.

Đứt lời, chị tôi lại chạy vù trong mưa, dáng người phụ nữ lúp xúp, lúc ngả lúc nghiêng từ từ khuất sau màn mưa. Tôi tất tả chạy ra bãi đậu, những hạt mưa to rơi bộp vào má, đập vào lưng rát rạt, có cái gì đó tê tái lại hiện lên trong tôi. Từ cái ngày mưa bão mà tía tôi đi biển không trở về được nữa cũng là cái ngày mà tôi thấy sợ mưa bão nhất, một nỗi sợ sâu thẳm đau đớn và đầy ám ảnh.

Dũng đang gồng mình quấn lấy sợi dây thừng căng sức kéo chiếc tàu to bè về phía đất liền, dù đã ngấm Dũng từ sau lưng nhiều lần nhưng trong lúc này tôi lại thấy Dũng khác đi rất nhiều. Đó một sự rắn rỏi, mạnh mẽ và kiên định của một người đàn ông thực sự. Tôi bước lại gần nắm lấy phần cuối sợi dây thừng cuộn tròn trong tay và kéo. Không cần nhìn lại, Dũng cất tiếng nói trong tiếng rè của nhịp thở:

- Em ra đây chi vậy? Không ở nhà với má đi! Ngoài đây mình anh với mấy anh em khác cũng được mà. Đạo này má hay đi lung tung lắm!

Ghi một cú thật mạnh, tôi đáp:

- Để anh ngoài đây chắc anh sẽ bị cái tàu này lôi đi mất quá. Trời mưa chắc má không ra ngoài đâu. Chị Hai kêu mấy anh em khác rồi về trông chừng má, anh yên tâm đi.

Dững “ừ” một tiếng rồi kéo tiếp, giằng co một hồi lâu cuối cùng con tàu đánh cá cũng cập bãi an toàn. Tôi thở phà một tiếng:

- Anh thấy sao nếu em đi biển?

Dững nằm sóng xoài ra mặt cát, nhìn tôi và đáp:

- Biển còn ám ảnh với em như vậy sao Hải?

Câu hỏi của Dững làm tôi ngây người trong giây lát, đúng vậy biển đã ăn sâu vào tâm hồn tôi từ bé với những ước mơ và hoài bão xa xôi. Bài học đầu tiên tôi được Tía dạy chính là biển cả, và ngược lại biển cả cũng dạy cho tôi một bài học đau đớn, mà cái giá phải trả đó chính là Tía tôi.

Dững choàng dậy ôm tôi vào lòng và thì thầm:

- Trả biển cả về quá khứ đi em, đừng giữ làm gì. Mình về nhà thôi, Má đang đợi đó.

Tôi ngoảnh nhìn về phía mặt biển, gió chướng thổi vù qua kẽ tai mang theo vị nồng chát đắng. Cửa biển chiều mưa, sóng vỗ ầm ầm mang theo những mái đầu bạc phéch cuộn trào và vỡ tung thành bọt trắng.

Đường về nhà mưa rả rích, những hạt mưa không còn to lớn nặng nề mà kéo dài lê thê. Hàng phi lao rũ rượi, những chùm bông trắng muốt tả tơi theo gió, tiếng sóng biển vọng theo âm i và khăn đục.

Vừa về tới nhà, chị tôi hát hả về mặt lo sợ chạy ra:

- Không thấy má ở trong nhà Hải ơi!

Người tôi chết lặng, tôi thừ người và cố lục lại trong trí nhớ của mình là má thường đi đâu. Một cái gì đã xảy ra trong đầu mà tôi chưa định hình được nhưng có một điều tôi biết là mình đang chạy như một người điên băng qua gò cát.

Đôi Mộng Gió chiều mưa thật ảm đạm, những đám cỏ sóng xoài bên ụ cát. Má tôi tay cầm một chiếc áo ướt sũng rũ rượi bên nắm mộ của Tía. Tôi thấy trái tim mình thất lại, cổ họng như bị ai bóp nghẹt không thở được mà chỉ ngược nhìn má tôi ngồi rì rầm bên mộ Tía:

- Ông tệt thiệt! Chiều sắp ra khơi mà không thềm mang theo cái áo khoác lên người, để cho mình mấy đen thui như con khô cá đuối.

Tía mất cũng đã hơn nửa năm nay nhưng đối với Má tôi thì Tía vẫn sống, vẫn ra khơi đều đều. Ngày Tía cùng sáu người trên tàu không trở về sau cơn bão cũng là ngày mà Má tôi lúc tỉnh, lúc mê như bây giờ.

Ngày đó má cầm chiếc áo của Tía ra bãi biển gọi tên Tía suốt đêm, gọi mãi gọi mãi. Chiếc quan

tài chỉ để gọn lỏn vài bộ đồ của Tía, đôi Mộ Gió lại có thêm một người mới đó là Tía tôi. Gió rít qua ngọn cây như một tiếng ré của con nít mới chào đời.

Tôi ngồi xuống cạnh Má và thở thê:

- Không về nấu cơm chiều cho Tía bỏ bụng ra khơi sao má!

Má tôi cười đáp: “Ồ há, Má quên thôi về bây!” . Tôi dìu Má về trong cơn mưa rả rích, bóng hai má con nhạt dần sau đôi Mộ Gió.

Trời đã khuya, cơn mưa đã tan, trăng non bắt đầu lộ dạng. Bóng trăng nằm chênh vênh trên những rặng cây, ánh sáng dịu nhẹ lan tỏa trên từng hạt cát lóng lánh. Tiếng sóng biển vỗ òa theo gió lùa vào lạnh và rát. Tiếng võng cọt kết nơi tôi nằm phát ra văng vẳng và đều đều trong đêm nghe hết tiếng thở của ngôi nhà. Nghe tiếng chị tôi nằm trở mình là tôi biết có chuyện, tôi cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà Hai ngủ không được vậy? Nói em nghe đi.

Chị tôi thở dài, chống tay ngồi dậy:

- Nói thiệt là tao thấy lo đủ thứ! Từ ngày Tía mất sao tao thấy nhà hiu quạnh, hồi đó còn có Tía cái gì khó khăn cũng có thể kham nổi, còn bây giờ tao thấy nhà mình giống như con tàu khẳm, chỉ một cơn sóng thôi là đổ nhào.

Tôi trấn an Hai bằng giọng cứng rắn:

- Giờ không có Tía thì còn có em, dù gì nhà này cũng còn đàn ông mà. Bữa trước em nói với chú Mười rồi chắc nay mai em sẽ ra khơi thôi.

Chị tôi tỏ giọng không hài lòng:

- Bỏ ngay cái ý định đó đi Hải ơi! Má với tao đã mất Tía rồi giờ mà đi biển nữa lỡ có mệnh hệ nào tao với má sống sao nổi, gia đình mà không có đàn ông như nhà không có cột, tao thấy chông chênh lắm Hải à.

Tôi cười khì một tiếng rồi quay mặt nhìn ra sân. Hai tôi chậm rãi nói tiếp:

- Có chuyện này tao tính như vậy. Mai tao điện lên chú Út về rước mày lên Sài Gòn học tiếp còn chuyện dưới đây tao lo. Tao tính bán cái tàu cá ở nhà được số vốn rồi buôn bán nhỏ sống qua ngày. Mày thấy sao?

Nói xong hai đưa mắt về phía tôi như chờ câu trả lời. Tôi lặng lẽ đáp:

- Em đi Sài Gòn yên phận còn Má với Hai ai lo? Em không yên tâm. Vả lại còn một số chuyện em chưa giải quyết được Hai ơi...

Chị tôi đáp một cách nhanh gọn:

- Chuyện mày với thằng Dũng chứ gì?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên hỏi:

- Ý chị là sao vậy?

Hai tôi đáp liền:

- Chuyện của hai đứa bây cả xóm đồn ầm lên. Ai cũng nói tụi bây có vấn đề, con trai với nhau mà

suốt ngày quần lấy nhau, chẳng đứa nào chịu có bạn gái, người ta nói tui bây bệnh bê đê.

Tôi ngồi dậy kiểm ẩm trà rót một ly và uống, lần nào tui cũng pha ngót nửa nắm tay trà khô vậy mà lần này khi uống sao thấy chát đắng. Tôi nhăn mặt vì miệng vẫn còn vị đắng dai dẳng. Chị tôi nhìn rồi thở dài:

- Tao không biết chuyện của hai đứa là như thế nào nhưng có một điều tao thấy Dũng nó rất tốt với mày và gia đình mình. Ở đời sống không hổ thẹn lương tâm là được rồi còn chuyện ai nói gì thì đó là chuyện của họ mày đừng nghĩ nhiều nữa.

Tôi tần ngần một hồi lâu:

- Dũng sắp lấy vợ rồi Hai ơi. Nghe đâu là con của bà chủ tàu cá bên kia đất liền.

Hai nhìn tôi ái ngại:

- Cái này tao cũng có nghe người ta nói. Vậy cũng tốt cho nó chứ bám miết cái cù lao ven biển này có mà chết đói. Đời Tía đời tao cứ quanh quẩn nơi này suốt đời cũng chỉ đủ miếng cơm vào miệng là cùng.

- Tôi hỏi nhỏ Hai tôi một câu:

Có phải yêu một người là suốt đời không quên được đúng không Hai?

Chị tôi lẩn tránh ánh mắt của tôi và đáp:

- Quên được chứ sao lại không!

Tôi cười gượng:

- Nếu quên được thì Hai ở vậy chờ anh Sang làm gì!

Chị tôi ngùi ngùi, thở dài và nhìn xa xăm:

- Tao ở vậy không phải là vì tao không quên được anh Sang mà đó cái gì máu thịt trong người rồi, cũng giống như Má đợi Tía, giống như bao nhiêu người đàn bà khác chờ chồng, chỉ vậy thôi.

Chợt nghĩ, bến đợi của Má tôi là bến đợi trong mơ, bến đợi quá khứ với một biển trời xanh thẳm và hình ảnh của Tía trong những ngày cá đầy ghe. Bến đợi của chị tôi là bến đợi của tương lai với những hy vọng, ấp ủ và vị tha. Còn tôi với Dũng chỉ như những con thuyền trên đại dương xa xăm, trôi nổi, vô định phải chăng vì chúng tôi không có được cái bến đợi đầy bản năng của những người đàn bà.

Trong đầu tôi lại hiện lên một con tàu trôi trên mặt biển êm ả, không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe cả chất muối và những con sóng ngấm cửa vào mạn thuyền âm thầm, rạn vỡ.

Tiếng máy nổ giòn tan, rẽ nước đưa từng đoàn người băng qua cửa biển. Tôi mân mê con tàu vô sò mà Dũng tặng. Một nỗi nhớ mông lung về những mùa gió chướng nơi đồi Mộ Gió, có ai đó và tôi nghịch cát, có ai đó cùng tôi trồng cây phi lao nhỏ, có ai đó ngồi yên cho tôi tựa vai vào mỗi khi buồn. Nhớ những con sóng bạc đầu khẽ cuộn mình trên đại dương sâu thẳm, nhớ về Tía về Má, chị Hai... những người quen trong cuộc đời tôi, tất cả bình yên và đẹp đẽ.

Mấy đứa con nít chơi nhà chòi cười nói rôm rả. Cửa biển chiều nắng vàng ươm, gió thổi hàng phi lao lật phất những chùm hoa trắng. Đứa bé gái mở đôi mắt tròn xoe, nó lấy tay che ngang tầm mắt rồi quệt ngang mặt, tần ngần một hồi lâu rồi chạy vào nhà kêu ré lên:

- Má! Má!

Người đàn bà dáng lom khom lựa cá sau nhà, hất cái nón lá lên nhìn đứa bé hỏi:

- Chuyện gì vậy Dương! Sau không chơi nhà chòi với bạn vô kêu má có gì không?

Con bé cười toe toét:

- Má thấy gì hông? Út về kia!

Chị tôi bỏ thông mấy mớ cá, quàng một tay cặp nách con bé chạy ra trước. Tôi mỉm cười hỏi:

- Bộ lâu lắm không gặp hay sao mà nhìn em dữ vậy Hai, đứa bé Dương em ầm xịu, nhớ quá chừng.

Chị tôi cười xòa hỏi:

- Đạo này trên Sài Gòn không việc gì làm hay sao mà về đây vậy?

Tính chị tôi là vậy, vui lắm nhưng lúc nào cũng hỏi lý do này nọ, càng ngày thấy chị càng giống Tía. Cái tính chi li, tỉ mỉ thì không cần phải nói, giống hệt.

Tôi quàng bé Dương sau cổ bước vô cửa:

- Má đạo này sao rồi Hai, mùa này chắc bội thu cá. Biển lặng quá chừng.

Chị tôi chưa kịp trả lời thì tiếng má tôi vọng ra:

- Hải về hả bây! Lần này về chơi bao lâu vậy!

Má tôi lót cốt xách cái ấm trà từ bếp lên, đặt ấm trà uống bàn, hớt nửa nắm trà cho vào ấm rồi nói:

- Đạo này dưới quê cũng văn minh lên nhiều, điện đã về tới tận cái nơi khỉ ho cò gáy này, ai cũng vui hết. Chẳng mấy chốc xóm này có xe máy luôn cho xem.

Tôi bỏ túi xách và bé Dương xuống giường, cởi cái áo sơ mi ra rồi nói:

- Con thấy Má cũng văn minh lên rồi đó! Kiểu này chắc lên chuẩn gia đình văn hóa luôn há Má.

Má tôi cười khì, hớp ngụm trà rồi nói:

- Mà chộc Má hả, lên gia đình văn hóa bộ dễ lắm hả con. Nghe mấy chú trên xã nói còn xét nhiều thứ tùm lum hà vậy ời.

Dứt lời, Má tôi lại nhìn xa xăm ra hướng biển:

- Giờ này chắc Tía bây cũng sắp về rồi à. Tranh thủ nấu cơm đi.

Như thường lệ tôi chỉ biết nhìn Hai cười rồi lỏn xuống bếp mà thôi. Biển chiều thật lặng. Tôi nhìn Hai hỏi:

- Chị nói cho bé Dương biết chưa? Biết nó không phải là con ruột của chị.

Hai tôi nhóm bếp khói nghi ngút, mắt cay xè đáp:

- Con nít có biết gì đâu mà nói, nghĩ cũng tội, ba nó đi biển gặp bão rồi mất tích. Má nó sinh nó ra rồi qua đời. Thấy thương nên tao nuôi, nhà có con nít cũng vui mà à.

Tôi gật gù “ừ” một tiếng. Hai lấy cái ghế nhỏ đưa tôi ngồi rồi nói tiếp:

- Mà biết tin gì chưa?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy Hai?

Chị tôi dụi mắt đáp:

- Chuyện thằng Dũng đó, nó ly dị vợ rồi. Giờ nó đi tàu cá cho chú Mười trong xóm, thỉnh thoảng nó cũng sang nhà thăm Má với tao, nhiều khi còn mua kẹo cho con Dương nữa. Tội lắm mà ời! Tao biết nó sang chủ yếu chỉ để hỏi thăm mà là chính. Có lần nó còn xin tao địa chỉ mà trên Sài Gòn. Tao nghĩ chắc nó muốn lên thăm mà. mấy lần trước mà về tao cũng tính nói cho mà nghe nhưng Dũng dặn tao là đừng nói cho mà biết.

Tôi ngần ngừ:

- Ờ, còn có gì nữa không Hai?

Ánh mắt chị tôi sắc lạnh đáp:

- Sao mà dừng dừng vậy Hai? Ít ra nó cũng thật lòng với mà mà. Giận cho lắm rồi được gì chứ, bên nào cũng đau hết mà à.

Tôi nhếch mép cười “Ừ” một tiếng. Gió biển cay xè và lạnh ngắt thốc vào nhà.

Đồi Mộ Gió chiều nay tím lịm, hoa muống biển bò rạp khắp nơi. Tôi thấy lâng lâng một cảm xúc nồng nàn của gió biển. Ánh nắng chiều xuyên nhẹ qua lớp cát mỏng, ánh lên thứ ánh sáng vàng sẫm của hồ phách buồn da diết. Những ngôi mộ không xác người nối tiếp nhau san sát, mỗi lúc một nhiều, mấp mô như gò bãi.

Ngoài xa, chiếc tàu cá đơn độc thi nhau với sóng và gió. Con sóng vỗ liên hồi mạnh mẽ và ráo riết, con tàu vẫn can trường gánh chịu. Một sự lẻ loi cần một bàn tay ghi siết, dù không đủ mạnh nhưng ít ra con tàu kia sẽ không đơn độc giữa muôn trùng sóng xanh.

Tiếng bé Dương gọi xé tan cái viễn cảnh cô độc của thiên nhiên nhiều lúc cứ nghĩ là viễn cảnh của mình. Tôi nhìn lại thấy Dũng và bé Dương đứng sau mình. Không hiểu sao tôi thấy lòng mình không còn trống trải nữa. Dũng tiến lại đặt bàn tay lên vai tôi và khẽ nói: “Anh sẽ cùng em ra khơi”.

Chưa bao giờ tôi nghe tiếng sóng biển thật to, thật dữ dội đến thế, thật cuộn trào và mãnh liệt. Nghĩ về cuộc đời của Má của chị Hai mà chạnh lòng, tâm luôn nghĩ về quá khứ thì cũng không đạt được, tâm luôn khát khao về hiện tại cũng không được, tâm luôn mong đợi ở tương lai càng không thể được, vị lai sinh hiện tại rồi hiện tại trở thành vãng lai, tìm kiếm không phải là con đường kết nối cả ba... những gì ta nói không được là những gì ta theo đuổi. Tôi sẽ giương buồm thẳng tiến lênh đênh trên

sóng nước chòng chành của đại dương cuộc đời này để biết rằng biển không phải lúc nào cũng có vị mặn mà còn có vị ngọt của yêu thương, của tình người.

Gió chiều thật mạnh rít qua hai mái đầu dường như đã có vài sợi bạc. Xa xa, con tàu vẫn gan lì gánh chịu những trận sóng đầy thách thức. Tôi và Dũng ngược nhìn về phía bàn tay nhỏ xíu của bé Dương đang trở về phía chiếc tàu cá trên mặt biển xa xăm, dường như chiếc tàu cá đang phát sáng, thứ ánh sáng lấp lánh ánh hồng trên nền biển xanh trong...

Paris - Những mùa yêu

— Pencée —

Mặt trời lặn khuất tự bao giờ. Anh vẫn ngồi đó với điều thuốc trên tay. Từ lúc đi làm về đến giờ anh chưa ăn uống gì cả. Căn phòng bỗng chốc rộng thênh thang vì chỉ có mỗi mình anh với những thứ đồ vật xung quanh được xếp gọn gàng ngăn nắp. Anh không nói gì cả, im lặng lạ thường. Tôi chỉ biết đứng nhìn anh từ trong góc tối. Hôm nay là một ngày đặc biệt...

Thời gian đang quay ngược cho tôi trở lại thủ đô Paris năm nào.

Mùa thu Paris với những khoảnh khắc đẹp đẽ vô thường không thể tả nổi. Cuộc sống hối hả thường nhật khiến con người ta quên mất mọi thứ xung quanh tươi đẹp đến ngần nào. Phải tội nghiệp và đáng thương cho những con người thành thị, giữa thủ đô hoa lệ xa hoa bậc nhất thế gian này, khi phần lớn thời gian của họ là chui rúc trong những ga tàu điện ngầm, những tòa nhà công sở cao ngút, những văn phòng, nhà máy... Nhiều khi họ tự hỏi rằng, không hiểu sao mỗi năm có hàng triệu người đến Paris chỉ để tham quan và du lịch; còn đối với họ, họ chỉ ước có thời gian nghỉ ngơi, những kì nghỉ lễ để rời xa thành phố. Có lúc chúng tôi cứ gọi đùa những cư dân đô thị bằng cái tên nổi tiếng từ thời Victor Hugo, *Những người khốn khổ*. Đương nhiên cái mỹ danh đẹp đẽ ấy cũng bao gồm cả chúng tôi, những cô cậu học sinh xa quê, tìm đến mảnh đất tri thức màu mỡ. Chúng tôi cũng khốn khổ không kém, giữa mảnh đất xa lạ này đây, cũng hàng ngày vất vả mưu sinh, cũng với những đồng bài tập chồng chất trên giảng đường và những nỗi nhớ, niềm day dứt không nguôi về gia đình, bạn bè ở quê hương xa xôi. Nhưng bù lại những nỗi bất hạnh ấy có lẽ Paris đã an ủi cho tôi phần nào bởi vẻ đẹp bốn mùa, bởi những cảnh sắc mà chỉ nhìn thôi cũng có thể quên đi bao nhọc nhằn của cuộc sống.

Ngày ấy, tôi đến với Paris với tất cả niềm tin và sự hy vọng, cũng giữa những ngày cây lá thay màu áo đón thu sang. Trời xanh ngập nắng, nhưng không nóng nẩy mà hiền hòa, đối với kẻ vừa rời xứ sở nhiệt đới như tôi thì “trời lạnh lắm anh ơi”.

- Anh không thấy lạnh à?
- Trời này là mát chứ em, vừa qua mùa hè, ở đây nóng lắm.
- Nóng lắm là cỡ bao nhiêu độ?
- Thông thường thì khoảng 28, 30 độ, có khi lên đến 35 độ. Đương nhiên là em không thể so sánh với Việt Nam của mình được rồi.

Con đường từ phi trường về thành phố cứ dài thăm thẳm. Những cánh đồng cỏ miên man trải dài theo những triền dốc, uốn lượn theo những làn đường cao tốc, lâu lâu lại xuất hiện những mái nhà xa

tít, gần hơn có mấy con bò ngơ ngác giữa màu xanh bạt ngàn. Vài chiếc quạt năng lượng gió lúc nhỏ dần, lúc hiện ra to đùng, tròn một ở trước mặt. Con đường ngoằn ngoèo đi qua những cánh rừng nhỏ đủ màu sắc lá từ xanh, đỏ đến vàng giữa một nền trời xanh ngắt, trong vắt. Cuộc sống mới đã thật sự bắt đầu.

Anh hướng dẫn cho tôi từng thứ một, từ cách đi metro⁽¹⁾, đi chợ, làm giấy tờ... Anh cũng là hàng xóm đầu tiên của tôi. Chúng tôi sống cùng trong một khu nhà với nhiều studio⁽²⁾ nhỏ. Thú thực, chúng tôi chẳng quen biết gì nhau trước đây cả, hôm ở sân bay cũng là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt. Chúng tôi biết nhau qua một diễn đàn sinh viên tại Pháp, nơi giao lưu gặp gỡ của cộng đồng sinh viên Việt Nam trên thế giới số. Có một điều lạ lùng là, chẳng hiểu sao tôi lại có thể tin tưởng và nghe lời anh đến thế. Một thân một mình đến đây, tiếng nói cũng còn chưa vững vàng, lỡ có ai đó bắt cóc, lừa tiền cũng chẳng biết kêu nữa là. Mà thực tình lúc ấy không tin anh thì tôi cũng chẳng còn biết tin ai cả. Nhưng rồi dần dần sau này tôi mới nhận ra, cuộc sống ở xứ người khiến con người ta đồng cảm hơn và quý mến nhau hơn, cùng cảnh ngộ thì bao giờ cũng có sự thông cảm và chia sẻ. Đương nhiên cũng không phủ nhận rằng, cuộc sống vẫn đầy rẫy những sự bất ngờ, kẻ xấu người tốt cũng đủ cả.

- Ngày xưa mới sang đây anh cũng vậy thôi, cũng chẳng biết cái gì hết trơn và cũng được các anh chị khác giúp đỡ. Giờ thì ngon hơn rồi, nên cũng có thể giúp đỡ lại những bạn đi sau.

Mười tám tuổi, tôi đã tự lập. Tôi không phải là người mạnh mẽ, tôi đã hụt hẫng rất nhiều với những tưởng tượng ban đầu về cuộc sống du học, về thiên đường Paris mà đêm đêm tôi vẫn mơ khi còn là một cậu học sinh trung học. Nhưng rồi bù lại là những đêm tôi khóc một mình, những ngày gật gù trên giảng đường vì chẳng thể hiểu nổi ông thầy đang nói gì. Tôi bắt đầu ít nói hơn, lặng lẽ hơn. Tôi không có nổi một đứa bạn ở trường sau một học kì đầu tiên. Tôi rụt rè, nhút nhát và tôi chỉ có anh là bạn, là người tôi hay kể, hay tâm sự nhất. Có những lúc vô tình, tôi còn khóc trước mặt anh...

Thời gian thấm thoát qua đi, để khi nghiền ngẫm lại thì tôi mới thấy thuyết tiến hóa của ông Đac-Uyn là hoàn toàn chính xác, nói như thế nào ý nhỉ? Đó là sự chọn lọc tự nhiên. Tôi đã tiến hóa rất nhiều; không phải mọc đuôi hay rụng lông, hay có thêm chi gì hết mà là tiến hóa trong tư duy, trong suy nghĩ và trong hành động. Đi kèm theo đó là tình cảm giữa tôi và anh cũng ngày càng nảy nở hơn, tôi không còn nghĩ đó là tình bạn, tình anh em. Tôi tìm mọi cách để chối bỏ nó, chối bỏ yếu tố tiến hóa đi kèm không mong muốn ấy. Tôi không bao giờ nghĩ mình thích con trai.

Tình yêu là cái gì đó vô thường và vô hướng. Chả trách ngày xưa, đám học sinh chúng tôi cứ gật gù mãi với bài giảng của cô giáo ngữ văn về ông Xuân Diệu và mấy bài thơ tình được cho là bất hủ. Tôi không phải là người lẳng mạn và tôi cũng chưa bao giờ biết yêu từ trước đó. Nhưng cuối cùng tôi đã tự khắc trong kí ức cuộc đời mình tên anh là mối tình đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Tôi bước sang năm hai đại học, anh thì cũng chuẩn bị những tháng cuối cùng cho việc bảo vệ luận án tiến sĩ. Bạn đừng nghĩ người yêu của tôi già khom với cặp mắt kính dày cộm, suốt ngày loay quanh bên đồng sách vở, lúc ấy anh chỉ mới hai mươi bảy tuổi thôi. Những ông tiến sĩ trẻ bên này không hề

thiếu. Điều kiện khí hậu mát mẻ, sự vô tư trong cách suy nghĩ đã làm cho con người ta trẻ đến bất ngờ. Nhiều khi tôi ganh tị với anh, tôi không dám chắc đến tuổi ấy, ngón từng ấy bằng cấp, tôi có được trẻ trung như anh không, tôi luôn là con người già trước tuổi. Sau thời gian thân thiết, chúng tôi bắt đầu một thứ tình cảm lạ lùng, tôi cứ gọi đó là tình yêu, nhưng nhiều khi nó không phải, lúc đó anh vẫn có bạn gái. Có lẽ chúng tôi đang bước vào một cuộc phiêu lưu tình cảm thì đúng hơn. Chẳng có mở đầu, chẳng có kết thúc, không quá khứ và mịt mờ tương lai; cho đến một ngày kia...

Một ngày mùa đông, tôi đã bước sang năm thứ ba của đời sinh viên, đây cũng là mùa đông thứ ba tôi được ngắm tuyết rơi trắng xóa. Đêm hôm đó, trời lạnh căm căm, còn vài ngày nữa thôi là đến lễ Giáng sinh. Tuyết năm đó rơi nhiều lắm, nghe nói chưa có năm nào như năm ấy, trời lạnh và dày tuyết như vậy. Anh gõ cửa phòng tôi lúc hơn mười một giờ tối, dĩ nhiên tôi vẫn còn thức, chẳng có đứa sinh viên nào đi ngủ trước mười một giờ cả, bình thường là như vậy.

- Ra ngoài chơi đi!
- Chơi gì ngoài ấy?
- Làm ông già tuyết...

Tôi khoác chiếc áo phong, rồi cả hai cùng tuôn ra ngoài. Lúc ấy tuyết đã ngừng rơi, biến một bãi cỏ xanh mướt ngày nào trở nên trắng xóa giữa khuôn viên cư xá. Chúng tôi bắt đầu hì hục, lăn lăn, nắn nắn, đến hơn một giờ đồng hồ sau mọi thứ mới nên hình nên dáng. Ông già tuyết cũng không tệ, chỉ mỗi tội hơi gầy, thôi thì mang mác Việt Nam nên nhỏ bé tí cũng là hợp lí. Trời thì lạnh, nhưng chúng tôi thì nóng vì sau một lúc làm việc khá vất vả. Cả hai mệt nhoài ngồi phệt trên tuyết, chẳng ai nói gì nhau, chỉ nhìn chăm chăm vào thành quả lao động của hai đứa. Rồi bỗng nhiên trong khoảnh khắc im lặng ấy anh bỗng cất tiếng:

- Anh chia tay bạn gái rồi.

Tôi chẳng thay đổi sắc mặt, không mừng rỡ cũng chẳng có một chút cảm thông, lạnh lẽo như chính bãi cỏ trắng xóa lúc này.

- Anh không biết làm sao? Chắc tại bọn anh không còn yêu nhau nữa.

Tôi vẫn im lặng, chưa bao giờ tôi rơi vào trạng thái như thế, như một cái cây đang lơ đãng giữa mùa đông, nặng trĩu vì những mảng tuyết dày đặc bám vào thân, vào cành lá.

- Anh chưa bao giờ có những cảm giác như thế này. Bắt đầu từ năm ngoái đến giờ anh thấy mình nghĩ lung tung hơn. Nhưng anh không muốn những suy nghĩ ấy làm đảo lộn cuộc sống của anh, anh đã tập trung nhiều hơn vào công việc. Đến bây giờ, khi anh đã bảo vệ xong luận án, anh rảnh rỗi hơn và những suy nghĩ ấy lại chiếm lấy con người anh, tâm hồn anh.

Tôi dường như không thể im lặng được nữa, khi nghe anh nói về những suy nghĩ lạ lùng, giống những triệu chứng của căn bệnh mà tôi cũng đang có dấu hiệu mắc phải.

- Anh suy nghĩ điều gì?

- Về chúng ta?

- Tại sao?

- Em có nghĩ chúng ta đang yêu nhau không? À không, anh chưa biết em thế nào, nhưng anh thì cảm giác như vậy. Nhiều lúc anh nghĩ và lo lắng cho em nhiều hơn cả chị Lan, người yêu của anh.

Tôi không trả lời câu hỏi ấy. Tôi lẳng lặng ngồi dậy và bỏ đi, tôi về phòng, tôi không quay nhìn lại. Dù vậy, tôi cảm giác anh vẫn ngồi đó, anh chẳng nhúc nhích, lẳng lẽ dưới ánh đèn đường sáng rực, giữa nền tuyết trắng.

Đêm hôm đó tôi không ngủ, nói đúng hơn là không thể ngủ được. Rõ ràng chúng tôi đã mắc cùng một căn bệnh - bệnh tương tư. Bây giờ anh đã nói ra còn tôi thì cũng không nên lặng im như thế này. Tôi chẳng biết mình nên làm thế nào.

Sáng hôm sau, anh dậy và đi đến chỗ làm như thói quen hàng ngày. Tôi đã ngồi ở ngoài cửa phòng anh tự bao giờ, tôi không nhớ nữa. Cánh cửa bật mở, anh vừa thoáng thấy tôi. Tôi đã ôm chầm lấy anh, từ trong cuống họng rung rung một câu tiếng Pháp: “Je t’aime”⁽³⁾.

Nói với nhau, đó là liều thuốc của sự thật, liều thuốc hiệu quả để chữa trị căn bệnh đã dày vò trong đầu hai chúng tôi. Chúng tôi không thể lẫn tránh điều đó mãi mãi. Tuy rằng sự thật ấy sẽ làm chúng tôi khó khăn hơn trong cuộc sống, làm chúng tôi thay đổi nhiều hơn trong tương lai nhưng ít ra nó sẽ làm chúng tôi nhẹ nhõm và yêu đời hơn lúc đó, đơn giản vì chúng tôi yêu nhau, *vì ta cần nhau*.

- Chúng ta sẽ về Việt Nam, em thích cảnh đẹp Paris, nhưng em không thích cuộc sống ở đây.

- Anh cũng nghĩ thế, anh sẽ kiếm việc làm và đợi khi nào em học xong, chúng ta sẽ cùng về. Gia đình và cuộc sống đang đợi chúng ta ở nơi ấy.

- Nhưng anh có sợ là ở Việt Nam chúng ta sẽ không có được cuộc sống tự do thoải mái như thế này không?

- Thoải mái hay không là ở chính chúng ta mà thôi.

Chúng tôi đã cùng về nên bao dự định lớn lao sau bao năm học tập ở nước ngoài. Chúng tôi sẽ hạnh phúc dù có thể sẽ khó khăn hơn vì chúng tôi dám chọn cho mình con đường mà người đời đang cố tránh né. Anh nói đúng, thoải mái và hạnh phúc hay không là do chính chúng ta mà thôi. Nhưng anh ơi, chúng ta thôi thì chưa đủ, còn định mệnh và số phận nghiệt ngã đã an bài, đã dẫn đường chỉ lối. Ta làm sao cãi được số mệnh đây? Bây giờ chúng ta có được hạnh phúc không, khi chúng ta đang cách biệt giữa hai thế giới xa lạ. Em vẫn hàng ngày dõi theo anh, ngắm nhìn anh, nhưng em không tài nào chạm tay vào được khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc đen của anh, không được áp mặt vào lưng anh, không được ôm anh nữa rồi, hơi ấm trong em đã biến mất tự bao giờ. Em biết anh vẫn còn lưu giữ hình ảnh của em ở đâu đó trong tâm tưởng, trong trái tim, nhưng làm sao anh có thể nhìn thấy em, khi giờ em đang ở thế giới vô hình. Em cảm nhận chúng ta ở cạnh nhau mỗi ngày, nhưng khoảng cách là vô tận, nó không còn được đo bằng những thước đo hiện hữu trên cõi đời này nữa rồi. Xa quá anh ơi!

Hôm nay là ngày mất của em, em biết anh đang nghĩ gì với điều thuốc trên tay, với khuôn mặt đăm chiêu đang nhìn về một cõi xa xăm nào đó bên ngoài cửa sổ. Hai năm rồi đó anh, anh cũng có thể quên đi được rồi. Em muốn anh tìm cho mình một hạnh phúc mới, một cuộc đời mới. Nếu anh có cảm tình với một cô gái nào đó thì càng tốt, sẽ là một cuộc sống êm đềm và rộng mở hơn, không cay đắng, trắc trở như chúng ta đã có. Em đã nhìn thấy trên mái tóc anh, bên phần tóc mai đã xuất hiện những sợi bạc rồi đó ông Tiến sĩ ạ! Anh đã qua tuổi ba mươi rồi, cũng không còn trẻ trung gì nữa đâu anh ơi. Quá khứ của chúng ta đã khép, nhưng tương lai của anh vẫn còn dài. Nỗi bất hạnh và sự chia lìa không thể vây kín con người ta mãi mãi, tình yêu vẫn hiện diện trên cõi đời này; không là em thì sẽ có một người khác yêu anh nhiều như em vậy.

Tôi đang nấc lên nghẹn ngào từng lúc. Từ ngày tôi ra đi mãi mãi về bên kia thế giới, tôi chẳng bao giờ nhìn thấy được một khoảnh khắc anh cười thật to, thật sung sướng; có chăng chỉ là những cái cười mỉm gượng gạo. Anh mất niềm tin vào cuộc sống, tình yêu. Anh vẫn khép cửa trái tim mình mà tôi chính là cái ổ khóa khóa kiết. Tôi chẳng thể an lòng. Tôi vẫn còn vương vấn cõi trần này vì anh, tôi muốn nhìn anh hàng ngày dù rằng tôi bây giờ chỉ còn là một linh hồn bé nhỏ, lạnh lẽo. Thế mới biết đâu chỉ có mỗi bản thân ta quyết định tất cả. Ở đời ai mà chẳng muốn được hạnh phúc và trọn vẹn hả anh. Nhưng bây giờ thì em chịu rồi, em không thể làm gì được nữa, em hoàn toàn bất lực rồi anh ơi. Em yêu anh nhiều lắm!

Paris lại hiện về giữa một mùa thu vàng úa. Sông Seine, tháp Eiffel⁽⁴⁾ đã chứng kiến bao nhiêu cuộc tình đẹp đẽ cũng có, dang dở cũng nhiều. Trong tôi vẫn mừng tượng ra mọi thứ của một ngày ấy xa xôi, ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở sân bay. Những ngày chúng tôi từ bạn bè, trở thành anh em thân thiết để rồi yêu nhau lúc nào không hay. Chúng tôi dám nhìn nhận và yêu nhau như chưa bao giờ nghĩ như vậy. Chúng tôi đã vẽ ra một tương lai thơ mộng như thế nào sau chuỗi ngày gắn bó ở xứ người. Thế mà đổi lại kết quả bây giờ ra sao. Tất cả đã vỡ tan và chẳng còn gì nữa ngoài những dấu vết, những kỉ niệm của ngày xưa và tôi chỉ còn là bức ảnh được anh trang trọng đặt bên bàn làm việc. Ngày ấy đâu còn và bây giờ nơi thế giới hư vô tôi chỉ biết thì thào nhìn anh trong vô vọng:

Xin hẹn anh kiếp sau!!!

-
1. metro: tàu điện ngầm.
 2. studio: căn hộ thu nhỏ.
 3. Je t'aime: Em yêu anh.
 4. Những địa danh nổi tiếng của Paris - Pháp.

Hành trình về thị trấn Buồn Tênh

____ Thiên Bình ____

Cho những ngày rời xa Sài Gòn.

Chuyến xe đưa họ về thị trấn Buồn Tênh khởi hành trong một ngày nắng bỏng rát. M. có thể nghe tiếng nước chảy trong lòng Sài Gòn ngày một nhỏ dần. Tiếng nước cống âm ào bên dưới con đường nhựa, ùng ục cuốn theo rác rưởi, bùn nhơ - một thế giới nước đục ngầu, vẫn mùi hôi thối dưới lòng thành phố. Bên trên, hơi nước ngùn ngụt bốc lên. M. có thể nhìn thấy cả một cột hơi nước trắng xóa từ phía xa. Bất giác, M. kinh hãi, tự hỏi bằng cách nào mình có thể tồn tại chừng ấy thời gian ở thành phố này.

Cách đây vài hôm.

- Em đừng suy nghĩ lung tung nữa. - N. ôm M. vào lòng và hôn lên trán cậu. M. thường có ý nghĩ rằng mình sẽ chết ở tuổi 30, bằng một cách nào đó thật đơn giản: ngã từ căn gác ở độ cao 5m xuống mặt đường khi đang phơi quần áo, chết đuối trong bồn tắm,... M. thích mình sẽ chết khi đang nằm mơ.

Có thể nào một người lại chết khi đang nằm mơ?

M. từng hỏi N. rất nhiều lần, anh chỉ ậm ừ không trả lời. Có lẽ anh đã quá quen với những câu hỏi như thế của M. Anh đã tập cho mình thói quen phớt lờ chúng.

- Em phải nghĩ rằng, mình còn khỏe mạnh, cuộc sống của mình còn dài, đừng để điều gì đáng tiếc xảy ra.

Nếu là trước đây, khi N. nói câu đó, M. đã tạm yên lòng. Những lần M. tỏ ra bất an, N. đều mở đầu bằng cụm “em phải nghĩ rằng” để điều chỉnh suy nghĩ của M. Việc đó đã từng rất hiệu quả, hay ít nhất là M. từng cảm thấy thế. Nhưng lúc này, M. có cảm giác mọi thứ trôi tuột không điểm dừng.

- M. à! Tại sao lúc nào em cũng khó nắm bắt đến vậy?! - Vài lần, sau khi làm tình, N. thì thâm vào tai M., mơ màng.

- Vì em là nước! Anh không thể nào giữ nước trong lòng bàn tay trừ khi anh đông đặc nó. Nhưng nó sẽ sớm tan chảy thôi nếu anh không cho nó vào ngăn đá.

Mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của N. M. đã đi quá xa cái mốc mà hai đứa vạch ra kể từ khi cậu dọn về sống cùng anh. Sự chịu đựng nào cũng có giới hạn. Lần đó, N. phát hiện M. ôm hết số đá trong ngăn đá tủ lạnh ra nằm ở hành lang vào giữa đêm.

- Anh không thể chịu đựng em được nữa! Sự hoang dại của em làm anh thấy sợ! - N. gắt lên rồi tát M. một cái thật mạnh. Cứ tưởng N. sẽ bỏ M. mà đi, vậy mà anh vẫn ở bên cạnh M. như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

M. thường hay mơ, những giấc mơ lặp đi lặp lại. M. mơ thấy mình ngụp lặn trên những dòng sông, bãi biển cùng một người đàn ông nào đó. Cả hai sẽ cùng nhau tan ra, hòa vào biển cả. Lần đầu tiên gặp N., M. đã biết rằng N. chính là người đàn ông M. cần tìm. N. cũng như M., yêu sóng nước, yêu biển, yêu những cơn mưa miệt mài đổ xuống đầu 8 triệu dân thành phố mỗi năm.

Năm đó M. 20 tuổi, M. gặp N. ở nhà một người bạn trong giới chuyên kinh doanh cá cảnh. Anh đang nhìn chăm chú vào những con cá đủ màu sắc bơi lội tung tăng trong bể kính. Trong cuộc trò chuyện với M., anh tự thú: “Anh có cảm giác mình là những con cá kia, trơn nhẵn, đẹp đẽ nhưng lại bị giam cầm trong cái bể cá chật hẹp. Anh muốn được bơi ra biển lớn!”. Tuy nhiên, N. chỉ nói điều đó một lần duy nhất. Kể từ khi M. dọn vào sống cùng anh, anh không còn tự ví mình là cá nữa.

20 tuổi, nếu không có N., M. vẫn phải sống trong khu nhà trọ ọp ẹp, xập xệ, nhưng nhúc nhủc người, nhưng nhúc nhủc tiếng chửi thề và cãi vã nhau cay nghiệt mỗi ngày. Người lớn trút nỗi bức bối lên những kẻ bên cạnh mình. Trẻ con trút lên vách tường bong tróc từng mảng vôi vữa cũ kĩ những vết than nguệch ngoạc, dung tục.

20 tuổi, M. phơi phới sức trẻ, trắng trẻo, căng mọng, chập chững bước vào đời. M. như một vật thể xinh đẹp và non nớt bị đặt nhầm bối cảnh. Ở xứ nhiệt đới nắng nóng này, M. như khối nước đá trong suốt, tinh khôi bị đặt lên chảo lửa. M. đang tan chảy và đang từ từ bốc hơi. Đôi khi, ở một khúc cua nào đó bị ùn tắc, M. hoảng hốt khi thấy hơi nước bốc ra ngùn ngụt từ đám đông. Họ cũng đang bốc hơi mà không hề hay biết! Thiên hạ chẳng hề biết rằng, họ vốn là những khối nước đá di động. Trải qua quá trình tiến hóa, họ tự làm mình khác biệt hơn bằng quần áo, nước hoa, giọng nói, trang sức. Những khối nước đá được sơn phết, trang điểm để không bị hòa lẫn với đồng loại.

20 tuổi, nếu không có N., M. đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần. M. không phải là trường hợp hiếm hoi. Thời gian gần đây, các nhà tâm lý bảo rằng rất nhiều người trẻ mắc bệnh hoang tưởng. Các nhà tiên tri thì cho rằng đây là kỉ nguyên tận thế của loài người. Sự hoang tưởng đã trở thành dịch bệnh lây lan nguy hiểm, sẽ nhấn chìm loài người vào tối tăm. Xâu chuỗi lại các lí thuyết, cùng với hiện tượng Trái Đất đang nóng lên, M. có thể thấy rằng, chẳng mấy chốc, loài người sẽ bốc hơi vào không trung.

- Tao là khối nước sắp bị cạn khô mày ạ! - M. thổ lộ với với T. - người bạn thân trong giới duy nhất của cậu - Tao phải tìm thấy nguồn nước trước khi bị hút cạn. Lượng nước trong người tao chỉ đủ duy trì sự sống cho tao đến năm 30 tuổi.

- Tao hiểu ý mày, nhưng đừng nói suy nghĩ đó cho ai biết.

- Tao mặc kệ! Tao là nước! Tại sao không? Thales đã từng cho rằng vạn vật đều khởi nguồn từ nước. Vạn vật đều là nước ở dạng này hay dạng khác.

- Nhưng bây giờ không còn ai tin vào thuyết ấy nữa. Người ta đã chứng minh rồi.

- Tao mặc kệ! Tao không cần ai tin!

- Mày cứ như thế này sẽ chẳng tìm được người yêu đâu, tao lo cho mày quá!

Cho đến khi T. thấy M. ung dung bước lên chiếc xe hơi hàng hiệu của N. để về sống cùng anh, T. mới trở mặt gật gù.

T. còn bảo, T. là người duy nhất có thể hiểu M. T. biết rằng M. yêu N. không phải vì tiền bạc, địa vị, nhà cửa, xe hơi,... mà vì N. sẽ cứu rỗi cuộc đời đang lặn lông lóc không điểm dừng của M. N. chính là kim chỉ nam cho cuộc đời nhàu nhĩ của M.

T. đã sai! T. chẳng hiểu gì cả! T. như những kẻ ngoài kia cho rằng M. bị điên, M. mất trí. Người ta có thể nói rằng, ừ, thời nay, những người có ngoại hình đẹp như M. đều có đầu óc rỗng tuếch.

Nếu bảo M. không cần những thứ trên từ N. thì hoàn toàn đối trá. Nhưng trên hết, M. yêu N. vì cậu biết anh không phải là một khối nước đá như những ai khác. N. là một con cá hiêm hoi mà tất thấy ai cũng muốn tranh giành. N. là một con cá voi xám, loài động vật có thể mang khuynh hướng đồng tính trong tự nhiên. Nhiều lần, M. đã lặn ngắm N. trong đêm khi anh đang ngủ. Đôi mắt, đôi môi, cánh mũi, bờ vai, vòm ngực,... tất cả đều mang dáng vóc, hình hài của một con cá voi nặng trĩu, khổng lồ. Chính M. đang cứu rỗi cuộc đời đang mắc kẹt của N. đấy chứ. N. là một con cá bơi trong lòng nước. Ra khỏi nước, cá sẽ chết. M. thích thú với ý nghĩ đó. N. có tính chất của một hằng số. Cuộc đời của N. là một chuỗi những kế hoạch được lập trình sẵn ghi trên những mẫu giấy note⁽¹⁾ màu xanh hi vọng. Thực chất, N. như con cá đang mắc kẹt trong những cao ốc văn phòng ở thành phố hiện đại. Hằng ngày lái xe đến công ty. Tối đến đưa M. đi ăn ở những nhà hàng sang trọng, rồi tạt vào một quán café hạng sang, hòa vào những con người quần áo tinh tươm, đất tiền đang lắc lư theo điệu nhạc trầm buồn. Cuối tuần đi mua sắm ở Parkson, Diamond, xem phim rạp 3D,... Tất cả đã được lập trình sẵn. M. và N. đều đang mắc kẹt trong những lịch trình, những thú vui phù phiếm được xem là thời thượng, cao sang. M. trở nên tách biệt với bạn bè trong giới.

Cả M. và N. đều đang mắc kẹt trong những tòa nhà hình hộp chữ nhật, chực chờ chết cạn, chết khô.

Bằng cách nào mà một con cá quý hiếm như N. lại mắc cạn trong căn hộ xếp hộp này?

M. cũng không biết.

Cả M. và N. đều không lưu giữ quá khứ. M. không biết N. từ đâu đến. Anh cũng chưa bao giờ kể cho M. nghe những chuyện trước kia. Anh bảo: “Cuộc đời anh tính từ lúc gặp em ở tiệm cá cảnh.” Còn M., M. chỉ biết rằng, sau khi X. cất giữ quá khứ của M., M. như không còn quá khứ nữa. Cuộc đời của M. chỉ tính từ lúc dọn vào căn nhà trọ ẩm mốc, xám xịt năm 20 tuổi.

X. đang ở đâu? M. phải đi tìm ông ta. X. biết tất cả. Ông ta là người giữ chiếc gương quá khứ của M. và N. M. phải trở lại thị trấn Buồn Tênh, M. sẽ đưa N. về nơi anh đến, sẽ tự cứu mình trước khi M. chỉ còn là một giọt nước kiệt khô.

Đã 10 ngày rời xa Sài Gòn. Chiếc xe cà rịch cà tang cũ kỹ với những chiếc ghế bọc nệm rách lỗ

chỗ, cửa kính cầu bản, cây trệt, vẫn miệt mài đưa những mặt người về thị trấn Buồn Tênh - thị trấn lưu giữ kí ức của những ai muốn chôn vùi chúng. Những người tham gia cuộc hành trình này đều mang theo bên mình một chiếc rương - trừ M. và N. Có cái to, cái nhỏ, tất cả đều rất chắc chắn, cứng cáp và được khóa lại một cách kĩ lưỡng. Đa số họ gục đầu vào cửa kính, nhắm nghiền mắt mong thời gian trôi qua. Sau chuyến đi này, họ sẽ không còn kí ức.

Vài người tò mò khi thấy M. và N. không mang theo rương, họ ghé lại trò chuyện. N. thì vẫn bàng quang với tất cả. Vốn dĩ anh không có ý định đi trên chuyến xe này. Là M. đã lừa anh đi cùng cậu. M. biết, nếu M. nói rõ với anh, chắc chắn anh sẽ từ chối, thậm chí có thể nổi giận vì ý nghĩ điên rồ của cậu. Nhưng sau khi nghe một vài người cời mở, tâm sự về chiếc rương của họ, N. đã tỏ vẻ quan tâm hơn.

Một người đàn ông trạc 30 tuổi, tóc đã điểm hoa râm, bắt chuyện với M. Ông ta là người đồng tính, đã sống hơn 10 năm với người tình. Bỗng một ngày, ông ta phát hiện người tình đã lừa dối ông suốt 5 năm. Người tình vẫn chờ đợi tình yêu cũ trở về. Ông ta muốn chôn vùi phần quãng đời đau thương và dối trá ấy. Một anh thanh niên khác nét mặt rầu rĩ kể rằng anh ta vừa mới lấy vợ thì phát hiện mình là người đồng tính. Không thể sống cuộc sống hai mặt ấy, anh ta muốn quên những kí ức đó để trở về với gia đình. Một cô gái yêu phải người đồng tính. Rồi một cô gái trẻ măng bơ vơ giữa Sài Gòn bị rơi vào cạm bẫy của những kẻ chần dặt. Bên trong chiếc rương của cô là những lọn tóc còn trinh, là chiếc nhẫn đính hôn của người bạn trai đã hứa lấy cô làm vợ, bỗng ruồng bỏ cô vì cô không còn trinh tiết. Còn những người khác nữa, những người đang khóa chặt chiếc rương trên tay, kí ức đối với họ hẳn là một điều không thể chia sẻ cùng ai. Họ chỉ muốn giam nó vào một nơi tối tăm, không ánh sáng để không còn nhìn thấy.

Đêm ấy, N. lặng lẽ nhìn sang M., cậu đang ngủ say, tựa đầu vào vai anh, ôm lấy cánh tay trái của anh, gằn gữi và thân thương hơn bao giờ hết. N. nhìn ra ngoài cửa sổ, nhóng mắt như người du miên. Anh nhắc thấy những dư ảnh quá khứ đã bị người khác đánh rơi trong chuyến đi về thị trấn. Những đoạn kí ức bị đánh rơi bên đường thập thò, ẩn hiện, u uẩn. Trong trí anh chợt hiện ra những dư ảnh thời trai trẻ. Trong đó, anh trầm mình trong cái bồn tắm đứng trong suốt, mỉm cười nhìn những con cá nhiều màu sắc bơi xung quanh. Anh còn nhớ rất rõ cảm giác lúc ấy. Cả thế giới bên ngoài lớp kính chòng chành, méo mó như cái gia đình đầy định kiến của anh. Họ đã ruồng bỏ anh vì anh không muốn lấy vợ, sinh con, không thể khiến họ hãnh diện, tự hào ngẩng đầu với xã hội. Anh là nỗi nhục nhã, bệnh hoạn của gia đình. Chỉ sau làn nước, trong cái bồn tắm ấy, anh mới thật sự cảm nhận rõ rệt nỗi cô đơn, buồn bã, đau đớn chảy trong huyết mạch mình. Những con cá hiểu rõ điều đó, chúng cũng nhìn thế giới qua làn nước. Chúng đã là bạn của anh từ khi còn nhỏ, cô đơn, lặng lẽ trong căn nhà, nhìn những người phụ nữ lần lượt đi qua cuộc đời ba anh. Anh luôn muốn mình là cá. Một con cá trơn nhẫy để có thể thoát khỏi những rào cản, vây hãm, khỏi vòng tay của những kẻ đang muốn bóp nghẹt nó. Con cá sẽ bơi ra biển khơi rộng lớn. Chỉ có biển cả mới có thể chấp nhận con cá cô đơn, khác biệt này.

Những kí ức đó, N. chưa bao giờ quên. N. đã lừa dối M. Trên chuyến xe về thị trấn Buồn Tênh ba năm trước, vào phút cuối cùng, N. đã giữ lại tất cả các kí ức. Chiếc rương của anh rỗng không. Chỉ có M. là người đã vui đi quá khứ. Là anh muốn tốt cho M., M. quá yếu đuối để tự rũ bỏ nó. Anh tự hứa sẽ mang đến cho M. một hiện tại mới, một cuộc sống mới, nhưng hiện tại này là điều anh mong muốn chẳng? Ngày mai, anh và M. sẽ đến thị trấn. Anh sẽ phải làm sao nếu M. tìm lại được những kí ức ấy? Và sẽ phải làm sao với những dối trá này?

- Em vào trước đi, anh đợi! - N. bảo.

M. gật đầu, không một chút do dự. N. đứng nép bên cửa, tất cả sự nặng nề, tội lỗi như đè nặng trái tim anh. Trong căn phòng đó có hai chiếc rương, một của anh, một của M. Anh nhắm chặt mắt, cố gắng lắng nghe những âm thanh xung quanh. Tiếng sóng biển ngoài xa. Tiếng gió. Tiếng chiếc rương mở ra ken két. Anh siết chặt hai nắm tay, mồ hôi nhễ nhại, chờ đợi thời gian trôi qua.

Tĩnh không một tiếng động.

Rồi M. bước ra, lẳng lặng nhìn anh một lúc lâu, môi mím chặt đến mức bật máu. Chân mày M. như xô lại, nét mặt biến dạng. Trong phút chốc, tất cả sức lực rời bỏ M. như đổ dồn vào tiếng khóc thét xé tan bầu không khí hoang vu của thị trấn Buồn Tênh. M. nép xuống chân anh. Anh cúi xuống ôm lấy M., để M. trút lên anh tất cả những tức tưởi và dồn nén bấy lâu. Anh nhìn vào bên trong. Chiếc rương của anh mở toang, trống hoác như tố cáo những dối trá trong anh. Trên sàn nhà, hàng chục những bức tranh rơi vãi. Anh biết chúng về gì. Cảnh M. bị ba đánh đập, bị nhốt trong căn phòng tối tăm, bức bối. Cảnh M. quì bên bàn thờ mẹ nghi ngút khói. Cảnh M. trầm mình trên sông tự vẫn. Người ta tìm thấy M. trong tình trạng chấn động tâm lí cực độ. Năm đó, M. 19 tuổi.

Họ ở đó đến khi người lạ ra, tro khác, nhợt nhạt. Nắng chiều ở thị trấn vẽ họ trong một bức tranh ngược sáng với những gam màu hỗn loạn. Phía xa, bức tượng Chúa vô tri đứng dang tay nhìn ra mặt biển loang loáng nước.

Chuyến xe rời thị trấn Buồn Tênh khởi hành trong một chiều hanh hao nắng gió. M. tựa vào N., nhìn theo chiếc xe cũ kĩ dần dần khuất sau rặng cây. Bất giác, M. cảm thấy cảnh tượng này rất quen, dù đây là lần đầu tiên cậu trải nghiệm. Họ đã quyết định ở lại thị trấn này. Trước đó, một cô gái đã đến gặp họ, cô ta bảo rằng mình sẽ đem chiếc rương kí ức trở lại Sài Gòn. Cô không muốn trở thành một người mất đi kí ức, dù nó có thể nào đi nữa.

M. chỉ gật đầu, không nói gì. Người ta có quyền làm những gì họ muốn với kí ức của họ. Cậu tựa vào N., nhẹ hẫng, tưởng như sẽ tan ra theo gió hay sẽ hòa lẫn vào những con sóng kia.

- Thật may là em đã đặt vào chiếc rương của mình bức tranh này anh à!

Bức tranh vẽ một con thuyền căng buồm ra khơi. Đàn hải âu bay lượn, con cá voi trồi lên mặt

nước. Xa xa hai bóng người nhỏ nhắn như hai chấm đen trên bãi cát trắng.

M. nhận ra rằng cậu đã gieo vào quá khứ hạt giống của niềm tin và nhờ đó M. đến được với hiện tại này. Nhờ đó, M. có thể tha thứ cho anh. Có những chuyện ta đã làm mà ta may mắn không nhớ đến. Có những chuyện dù cố quên đi những vẫn hiện lên mồn một ở một khoảnh khắc nào đó trong đời. Ký ức không hoàn toàn là dĩ vãng, nó vẫn ở đâu đó trong hiện tại nơi M. đang đứng đây. M. sẽ gieo vào nơi này những hạt giống niềm tin mới. Có thể ít lâu sau, M. sẽ không còn nhớ gì về điều này, nhưng nó vẫn sinh trưởng, mọc ra những cành cây xanh non và tươi mát.

Và họ đã tìm thấy biển khơi.

1. Note: ghi chú

Miệng rộng

____ Love Is Around ____

“Con nít quỷ! Xấu! Xấu! Xấu như quỷ” - Tiếng Miệng Rộng lạnh lạnh ré lên. Tôi hãi hùng nhìn sang, thấy nó đang chỉ trỏ vào một cái xe nôl đầy. Mẹ của đứa bé đứng phía sau mặt xám ngoét, nhìn Miệng Rộng với đôi mắt hình viên đạn. Tôi chưa kịp thò tay bịt miệng Miệng Rộng, thì nó lại tiếp tục cất cái giọng cao vút:

“Con nít quỷ con của mẹ quỷ!”

Tôi nghe đến đâu mà rụng rời tới đó, những tưởng người phụ nữ sẵn cái túi xách to trong tay, sẽ nện vào đầu Miệng Rộng vài phát vì tội phát ngôn linh tinh. Tôi vội vàng nhảy vào xin lỗi rồi rút:

“Xin lỗi chị! Thằng bé nó khờ. Chị đừng trách nó nhé!”

“Khờ gì mà nói câu nào câu đó như đào mồ đào mả người ta lên.” - Người phụ nữ lườm tôi một phát bén ngọt như dao.

Tôi chưa kịp chống chế thêm câu nào, Miệng Rộng lại tiếp tục ngoác cái miệng rộng của nó. Lần này chính tôi là nạn nhân:

“Cô này hung dữ quá, anh Đít Chai Pê Đê ơi!”

Đám đông trên xe buýt đang nhón nháo theo dõi cảnh lòi qua tiếng lại, bỗng đổ ra cười rần rần. Cô ‘Mẹ Quỷ’ đang lườm nguýt cũng phải bật cười theo.

Cái màu xám ngoét nó chạy từ mặt cô ‘Mẹ Quỷ’ sang mặt tôi, anh Đít Chai Pê Đê.

Tôi vội vàng móc trong giỏ ra một cây kẹo mút to rồi nhét vào miệng Miệng Rộng. Đây là cách duy nhất có thể khiến nó im lặng được vài phút. Bụng bảo dạ từ rày về sau, tôi sẽ không bao giờ dặt nó đi chơi nữa.

Thật ra thì kích cỡ miệng của Miệng Rộng thì bình thường, có thể hơi rộng tí, nhưng cái tên Miệng Rộng bắt nguồn là do nó luôn nhanh nhẩu thấy gì nói đấy, mang phiền phức cho nó và những người đi kèm. Chính nó đã đặt cho tôi cái tên Đít Chai Pê Đê. Cái biệt danh này cũng có tí lịch sử của nó, mới đầu chỉ là Đít Chai, Pê Đê là sau này được thêm vào, giống như sĩ quan được thăng chức lên gắn thêm quân hàm ấy, nhưng cái này thì chẳng thấy vinh dự tí gì.

Tôi gặp Miệng Rộng lần đầu khi tôi tay xách nách mang hành lý, chuyển đến nhà trọ mới.

Khu nhà trọ là một dãy các phòng trọ nhỏ xây theo hình vuông, ở giữa có một khoảng sân nhỏ, lọt thỏm dưới những hàng sù sum xuê.

Một thằng nhóc cỡ mười, mười một tuổi, dáng linh hoạt nhanh nhẹn, đang chơi bắn bi giữa sân. Vừa thấy tôi đến, nó ton ton chạy lại. Đứng sát bên dòm lom lom một lúc, rồi bất chợt hét lên lanh lảnh:

“Anh Đít Chai! Mẹ ơi có anh Đít Chai đến nè!” - Nó vừa hét vừa chạy vụt vào căn nhà cuối sân. Tôi điếng người vì cái biệt danh mới, từ một thằng ranh mới lần đầu gặp.

Một người phụ nữ luống tuổi, thân hình đầy đà, ăn mặc giản dị bước đến. Gương mặt bà phúc hậu, chào tôi với một nụ cười niềm nở.

“Dì là mẹ của thằng nhỏ này à?” - Giọng tôi pha lẫn một chút khó chịu, vừa nói vừa chỉ về hướng thằng ranh.

“Không, Miệng Rộng là con của ông bà chủ khu trọ này.”

“Miệng Rộng?” - Tôi đang bực mình nhưng cũng bật cười vì cái tên ngộ nghĩnh ấy.

“Thằng nhỏ nó nhanh nhẩu, nghĩ gì nói đó, cháu đừng để bụng.”

Lại cái giọng lanh lảnh của Miệng Rộng vang lên sát bên, tai tôi ù lên, như có ai lấy một cái cây nhọn mà chọc qua:

“Dì Mập Heo! Dì Mập Heo! Có anh Đít Chai mới dọn đến nè.”

Tôi mím chặt môi để khỏi cười, nhìn sang Dì Mập Heo. Dì cười xoa với tôi, rồi lấy tay xoa đầu nó, vờ nghiêm mặt:

“Không ngoan, mai dì không cho con ăn sáng luôn.”

Miệng Rộng mặt đang hớn ha hớn hở, nhanh chóng chuyển sang tiu nghỉu. Nó cầm gấu quần đi Mập Heo giật giật:

“Con ngoan mà! Con ngoan mà!”

Cả tôi và dì Mập Heo cùng bật cười. Thằng ranh này xem ra cũng không quá đáng ghét.

Sáng hôm sau, tôi vừa bước ra khỏi cửa phòng trọ, đã thấy dì Mập Heo ngoắc lia ngoắc lịa. Dì bán đồ ăn sáng ở đầu lối vào khu trọ, kê bàn ghế ra khoảng sân con. Miệng Rộng đang ngồi cạnh đó ăn sáng, nó cầm đũa khều khều mảy mảy cọng mì, vừa thấy bóng tôi, nó liền hét lên mừng rỡ:

“Anh Đít Chai! Anh Đít Chai!”

Tôi chưa biết nên phản ứng thế nào với nó, thì dì Mập Heo niềm nở mời mọc:

“Con ăn sáng chưa? Lại đây ủng hộ dì tô mì quảng.”

“Dạ, dì làm con một bát mì.”

Đôi tay dì Mập Heo thoăn thoắt bốc bỏ vào tô những cọng mì vàng ươm, mấy con tôm thẻ đỏ au và vài cục sườn heo căng mọng. Dì thêm vào đậu phụng, hành lá, rau thơm, ớt đỏ, bánh đa, rồi chan ít nước lèo. Tô mì bốc khói nghi ngút, nhìn hết sức hấp dẫn. Một cô gái trẻ, tóc cột đuôi gà, dáng người nhanh nhẹn, đứng cạnh đó liền đỡ lấy tô mì rồi đặt xuống trước mặt tôi.

Miệng Rộng ngược lên nhìn, ngoác miệng ra cười hết cỡ:

“Chị Cò É! Chị Cò É!”

“Miệng Rộng ăn nhanh lên, cứ ngồi hầy hầy văng đầy ra bàn rồi kìa!”

“Em đang ăn nhanh mà.” - Rồi nó phụng phịu quay sang dì Mập Heo nhõng nhẽo - “Chị Cò É la con nũa kìa.”

“Thì con ăn nhanh lên rồi không bị la” - Dì mắng nó rồi chép miệng - “Tội nghiệp, hồi nhỏ nó bị sốt nặng. Mẹ nó đưa đi cấp cứu, bác sĩ cứu sống kịp thời, nhưng đầu óc nó thì cứ ngơ ngẩn cho tới giờ.”

Tôi nhìn sang Miệng Rộng, nó vẫn vừa ăn vừa cầm cây đũa khều khều mấy cọng mỳ. Chị Cò É ngửa mặt, chu miệng ra ghẹo nó tiếp:

“Miệng Rộng ăn nhanh lên, không thôi chị bỏ me vào à!”

“Không! Không! Miệng Rộng sợ me lắm!” - Rồi nó ôm chặt cái tô mỳ vào người, nước mỳ văng tung tóe đầy bàn.

“Cái con này! Đã bảo là đừng có ghẹo nó mà, cứ để nó từ từ ăn.” - Dì Mập Hep quắc mắt rầy. Chị Cò É nhe răng cười hì hì.

Buổi tối. Tôi đi xem phim với anh về khuya. Anh thả tôi xuống ở đầu hẻm. Khu nhà trọ lờ mờ tối dưới ánh điện hắt ra từ một vài ô cửa còn sáng đèn.

Tôi tạm biệt anh rồi quay bước về phòng trọ. Anh nắm tay tôi giữ lại:

“Không hôn anh tạm biệt à?”

“Anh này kỳ quá! Người ta nhìn thấy làm sao?”

“Khuya rồi không ai thấy đâu...”

Anh nói chưa dứt chữ “đâu” thì bị cắt ngang bởi cái giọng lạnh lạnh của Miệng Rộng, hét hết âm lượng trong đêm khuya.

“Anh Đít Chai có bạn trai! Mẹ ơi, anh Đít Chai có bạn trai!”

Tôi điếng hồn, tưởng như nghe tiếng máy bay oanh tạc dội bom xuống khu nhà trọ. Mặt anh cũng tái mét, đứng trơ như phỗng ra.

“Đó! Em nói mà không nghe. Thôi mau chạy đi, để em lo.”

Tôi nói cứng mà trong lòng đánh lô tô. Miệng Rộng đã chạy vào nhà. Vài người thò đầu ra khỏi cửa sổ nhìn ngó. Tôi ê mặt, bước nhanh về phòng trọ của mình.

Buổi sáng hôm sau, tôi đứng sau cánh cửa phòng trọ đã hơn năm phút mà vẫn chưa đủ can đảm để đi ra. Tôi không hình dung được cảnh tượng gì sẽ xảy ra bên kia cánh cửa. Hít một hơi thật dài, tôi mở cửa rồi bước thật nhanh.

Nhưng chạy trời làm sao cho khỏi nắng, Miệng Rộng ngồi ăn sáng chình ình ngay lối ra vào khu trọ. Vừa thấy tôi, nó mừng rỡ hét toáng lên:

“Anh Đít Chai Pê Đê lại ăn sáng!”

Tôi đang đi nhanh mà nghe nó gọi giật ngược, chút xíu nữa là té chúi nhủi. Hỡi ơi, ‘Đít chai’ là đủ kinh dị, nay lại còn thêm ‘Pê Đê’. Mà cái cụm từ sau có hay ho gì. Với cái loa phóng thanh của nó, thì không chỉ có khu trọ này, mà chắc cả thành phố cũng nghe thấy.

Tôi đang bần thần, tay chân thừa thãi, chưa biết làm gì, thì dì Mập Heo ngoắc:

“Lại ăn sáng ủng hộ dì đi con!” - Giọng dì vẫn niềm nở như không có chuyện gì xảy ra - “Vẫn một tô nhiều mỳ hả con?”

Miệng Rộng thấy tôi bước lại, nó cười toe toét mừng rỡ:

“Anh Đít Chai Pê Đê! Anh Đít Chai Pê Đê!”

Tôi sa sầm mặt lại. Bình thường mỗi khi gặp tôi, nó đều nhảy tung tung hớn hờ như vậy, nhưng hôm nay tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu vì cái biệt danh mới. Tôi điên tiết, cau mày lại, nạt nó lớn tiếng:

“Mày có thôi đi không?”

Miệng Rộng bị tôi nạt nộ bất ngờ, nó xụ xuống bắt đầu mếu máo. Chị Cò É thì mặt nhìn hết sức đau khổ vì phải cố mím môi mím lợi để khỏi phải cười.

“Cái con này, làm cái mặt gì vậy?” - Dì Mập Heo rầy chị Cò É, rồi quay sang tôi:

“Con đừng để ý mấy đứa này. Ở đây ai cũng có biệt danh hết. Nào là chú Xì Ke, cô Phù Thủy, chị Xác Ướp. Toàn là do cái thằng Miệng Rộng này đặt cho. Ai nghe cũng buồn cười, rồi bỏ ngoài tai.”

“Dạ!”

Tôi ậm từ cho qua chuyện. Trong bụng thầm nguyên rủa Miệng Rộng. Có thể chú Xì Ke thật sự không nghiện ma túy, cô Phù Thủy không hành nghề pháp thuật và chị Xác Ướp không phải thầy ma, nhưng cái biệt danh Miệng Rộng đặt cho tôi thì hoàn toàn chính xác. Thế mới trúng chỗ hiểm chứ.

Buổi trưa, trời nóng bức oi ả, tôi mở tung cửa sổ lẫn cửa ra vào cho thoáng khí, rồi ngồi đọc sách.

Miệng Rộng như từ trên trời rơi xuống, chạy vụt vào phòng rồi đứng sát cạnh tôi nhìn nhìn ngó ngó. Tôi bực mình xẵng giọng:

“Miệng Rộng ra cho anh học bài!”

“Em chỉ đứng nhìn thôi.”

“Đứng nhìn cũng không học được.”

Mặt nó phụng phịu, lùi lại một bước, rồi nhìn ngó xung quanh khắp phòng. Đột nhiên nó hét lên:

“Aaaa! Có kẹo! Có kẹo!” - Nó nhảy tung tung, chỉ vào mớ kẹo trên kệ.

“Anh cho kẹo rồi Miệng Rộng phải đi ra ngoài nhé!” - Tôi lườm nó.

“Dạ!”

Tôi hốt hết mớ kẹo đưa cho nó.

“Rồi đó! Đi ra ngoài đi!”

Nó nhảy cẫng lên, vừa chạy ra ngoài vừa hò reo mừng rỡ “Kẹo! Kẹo!”. Tôi nhìn theo, chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Buổi tối, tôi đang lui cui chuẩn bị đi ngủ thì nghe tiếng gõ cửa một cách giận dữ. Tôi mở cửa ra. Bà chủ khu trọ, mẹ của Miệng Rộng, mặt mày hùng hổ xông vào:

“Hồi chiều, cậu cho nó kẹo phải không?”

“Dạ!” - Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

“Nó bị dị ứng me. Tại sao cậu còn đưa cho nó kẹo me?”

“Dạ, cháu không biết mà” - Tôi giật mình.

“Có phải cậu ghét nó rồi bày trò hại nó đúng không? Cậu là thứ người nhỏ nhen gì vậy? Thằng nhỏ bị khờ mà cậu cũng chấp. Hết tháng này, cậu đi tìm chỗ khác mà ở.”

Tôi đang ú ớ toát một hồi mẹ mồm con cố sức thanh minh, thì Miệng Rộng thò đầu vào, giọng khò khè chứ không lạnh lạnh như bình thường:

“Mẹ ơi! Đừng đuổi! Đừng đuổi!” - Cặp môi của Miệng Rộng sưng vù lên, cả người đỏ rần đầy mồ hôi, nom rất tội nghiệp. Nó tiếp tục nín lấy vạt áo của mẹ nó, giọng rối rít:

“Tại con đòi kẹo! Đừng đuổi! Đừng đuổi!”

Dì Mập Heo thấy có lớn tiếng, đứng ngoài nghe nãy giờ, cũng bước vào đỡ lời:

“Thôi thằng bé nó không biết. Cô đừng trách nó nữa.”

“Lần này coi như tôi bỏ qua! Cậu mà còn đụng tới con tôi một lần nữa, là cậu sống không yên đâu!” - Bà chủ khu trọ đe nẹt thêm một vài câu nữa, rồi dắt Miệng Rộng bỏ đi.

Dì Mập Heo bước lại, giọng nhỏ nhẹ:

“Miệng Rộng nó khờ, con đừng bao giờ để bụng rồi làm điều xấu hại người. Như vậy trời phạt đó.”

“Con thật sự không cố ý mà.”

“Ừ, không cố ý thì tốt.” - Mặt dì trầm tư. Dì tiến đến, ngồi cạnh tôi, giọng nhẹ nhàng “Làm người như cái bánh đa ăn với mỳ quảng vậy, nướng khéo cỡ nào cũng có phải chỗ lồi chỗ lõm. Nếu mình lật qua lật lại, thì chỗ lồi thành lõm, mà lõm cũng thành lồi. Miệng Rộng nó khờ vậy chứ ai lồi lõm gì nó nhìn thấy hết cả.”

“Nhưng con không thích bị gọi như vậy!” - Tôi cứng đầu trả lời lại.

“Nó gọi dì một tiếng Mập Heo, hai tiếng Mập Heo, dì thấy cũng bình thường. Mình mập thì người ta bảo mình mập, đâu có sao. Quan trọng là lòng mình không thấy mắc cỡ với chính bản thân là được.”

Những điều dì Mập Heo nói khiến tôi suy nghĩ nhiều lắm. Đêm đó tôi nằm trằn trọc cả đêm không

ngủ được. Miệng Rộng vô tư thấy gì nói đó, như tấm gương để người khác có thể soi vào, mà đôi khi họ phải thấy những điều họ không thể tự nhìn thấy được.

Tôi tự hỏi bản thân, tôi đang tránh né Miệng Rộng, tránh né điều tiếng người đời hay đang tránh né chính bản thân tôi.

Một buổi sáng đẹp trời. Vẫn cảnh tượng như mọi ngày. Miệng Rộng vừa ăn vừa nghịch mấy cọng mỳ. Chị Cò É thì lúi húi bóc rau thơm, chan nước lèo, bung đồ ăn phụ dì Mập Heo.

“Anh Đít Chai Pê Đê! Anh Đít Chai Pê Đê!” - Vẫn cái điệp khúc muôn thuở của Miệng Rộng. Không biết từ bao giờ tôi đã không còn dị ứng với cái biệt danh đau khổ này nữa. Tôi vừa ngồi xuống, vừa cà khịa lại với nó:

“Miệng Rộng nói nhiều! Miệng Rộng nói nhiều!”

Bỗng có tiếng còi “Bin! Bin!” từ xa. Tôi ngược lên nhìn thì ấy anh đang ngồi trên xe, đưa tay vẫy vẫy, miệng cười toe toét. Tôi đang dợm chân đứng dậy, thì chị Cò É nhái giọng Miệng Rộng ghẹo tôi:

“Anh Đít Chai Pê Đê, có bạn trai tới kiếm kìa!”

“Đâu? Đâu?” - Miệng Rộng đang ngồi hầy hầy mấy cọng mỳ liền ngóc đầu lên nhìn. Hai con mắt của nó lóa lên, sáng rỡ như đèn pha.

Tôi hoảng hồn, vội vã chạy lại anh, leo lên xe, rồi thúc:

“Anh, chạy nhanh lên! Lẹ! Lẹ!”

Miệng Rộng chạy sát theo sau tôi, cũng vừa kịp trờ tới ngay trước mũi xe.

Nó chăm chú nhìn anh, rồi bắt đầu hả miệng ra hét lên. Tôi kinh hãi, nhắm mắt lại, đưa hai tay bịt lỗ tai.

“Annh Deeppp Trraiii! anhh Deeep Traaiiiii!”

Tôi mở tròn hai mắt ra, há hốc họng ngạc nhiên vì cái biệt danh dễ thương bất ngờ ấy. Anh quay lại cười:

“Có chuyện gì mà em hoảng hốt vậy?”

Tôi chưa kịp đáp trả rằng đây chính là Miệng Rộng khét tiếng thì nó liền chứng minh điều đó:

“Mẹ ơi, bạn trai anh Đít Chai Pê Đê đến chơi!”

Tôi đảo tròn hai mắt nhìn anh. Cả hai cùng bật cười, rộn ràng cả một góc khu trọ.

Có làn gió nhẹ thoảng qua, len lỏi vào tán lá, rung rung những chùm hoa sứ thơm ngào ngạt. Một bông hoa sứ nhỏ, lẹm mất một cánh, xoay xoay tròn giữa không trung, rồi nhẹ nhàng đáp xuống vai Miệng Rộng, trắng ngần tinh khôi.

Bruxelles⁽¹⁾

____ Pensée ____

Chiếc xe băng băng trên con đường ngoằn ngoèo dài hun hút qua những khu rừng đã thay màu lá, trên những triền đồi, hay đôi lúc rơi tòm giữa một thung lũng. Miền Nam nước Bỉ là một vùng đồng bằng đồi núi thấp thơ mộng bên dòng sông Meuse⁽²⁾ hiền hòa. Đây là lần đầu tiên chúng tôi đi Bruxelles dù rằng chúng tôi sống ở một vùng cách không xa biên giới Pháp - Bỉ là mấy. Thế mới biết, cứ mãi miết đi đâu xa xôi để rồi những nơi ngay gần thì chưa bao giờ đặt chân đến. Cũng như thể con người ta khi xa nhau thì mới thấy quý thấy yêu, chứ nhiều khi gần gũi quá cũng chẳng thể nhận ra điều gì.

Bây giờ trời đã vào cuối tháng mười, thu cũng đã muộn. Chiếc áo vàng óng ả của mùa thu giờ đã đậm, đôi chỗ sờn rách vì lá đã rụng nhiều chỉ còn dáng cây khẳng khiu đong đưa trong gió. Suốt chặng đường đi, tôi thích nhất là đoạn đường xuyên qua rừng thông nằm cạnh biên giới, đó có vẻ là đoạn đường xanh nhất mà chúng tôi có thể chiêm ngưỡng trong thời gian này. Con đường cứ hun hút, đâm sâu rồi mở ra giữa những cánh đồng cỏ xanh bạt ngàn. Màu xanh của cỏ mát mẻ và tươi mới quện với màu xanh đậm đà có phần già cỗi của những tán thông làm cho người ta có cảm giác tươi vui hơn trong một phong nền vàng úa rũ rượi của mùa thu. Đôi lúc nó còn làm tôi liên tưởng đến những khu rừng ướt át lạnh lẽo ở vùng Bắc Mỹ trong tiểu thuyết của nhà văn Meyer⁽³⁾. Hướng thẳng về kinh đô vương quốc Bỉ, chúng tôi dừng chân một lúc ở Namur, một thành phố tương đối lớn trong vùng. Nơi đây vẫn còn những tòa nhà cổ, những pháo đài có từ hàng thế kỷ trước. Marcent tranh thủ hút điếu thuốc, còn tôi cố tìm cho mình một vị trí đẹp nhất trên ngọn đồi để phóng tầm mắt về thung lũng sông Meuse, để có thể thu hết cả thành phố trong tầm mắt. Phải nói là đẹp, không thể tưởng tượng được, kẻ lữ khách chỉ còn biết ngây ngất giữa đất trời.

Chỉ còn gần chục cây số nữa là chúng tôi vào đến trung tâm Bruxelles. Càng đi về phương Bắc thấy sắc cây vàng rõ rệt hơn. Cả không gian Bruxelles giờ ngập tràn sắc vàng, sắc đỏ vô cùng rực rỡ. Màu lá như đang cố muốn níu kéo cái ảm đạm u uất của bầu trời lúc này. Sau một hồi lòng vòng tìm bãi đậu xe, chúng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm khi tìm được vị trí cho chiếc ô tô của mình. Giờ đang là cuối tuần nên khách sạn chúng tôi thuê cũng rất đông khách, phải xếp hàng khoảng hơn năm phút mới có thể gặp được người tiếp tân. Anh chàng tiếp chúng tôi khá bảnh bao với một giọng tiếng Pháp không rõ ràng lắm. Có lẽ anh ấy không phải là dân nói tiếng Pháp. Ở Bỉ không có ngôn ngữ truyền thống, thành phần dân số ở đây có gốc gác rất đa dạng, tùy theo vùng và nơi sinh sống mà họ sử dụng

những ngôn ngữ phù hợp như tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Anh, tiếng Hà Lan... Còn ở Bruxelles, sẽ vô cùng thuận lợi cho bạn nếu bạn biết cả hai thứ tiếng Anh và Pháp.

Màn đêm buông xuống rất nhanh trong những ngày cuối tháng mười. Đêm Bruxelles hiện ra lung linh và đẹp đẽ. Chúng tôi tản bộ ở những con đường quanh khu vực trung tâm và quảng trường lớn. Tuy là lần đầu đến đây nhưng tôi đã cảm thấy thích thú thành phố này. Nó không quá rộng lớn và choáng ngợp như Paris, không quá đông đúc xô bồ như Amsterdam... tất cả gói gọn trong một không gian nhộn nhịp nhưng ấm cúng. Ở Bruxelles bạn thực sự cảm thấy không khí thoải mái và tự do. Vì đa phần những người bạn gặp trên đường trong một buổi tối như thế này hầu như là khách du lịch. Trên khuôn mặt họ là sự thanh thoi, nghỉ ngơi chứ không phải kiêu căng thẳng, mệt mỏi như một công dân thủ đô giữa bộn bề cuộc sống hối hả. Họ tay trong tay đi với nhau giữa những tòa nhà lấp lánh ánh điện, những cửa hàng mở cửa thâu đêm, những quầy bar dập dìu tiếng nhạc. Họ có thể là một chàng trai cùng một cô gái, hoặc một cặp vợ chồng trung niên, cũng có thể là hai chàng trai đan tay đi giữa quảng trường rộng thênh thang. Ở một góc phố nhộn nhịp khác, có rất nhiều đàn ông tụ tập, họ đủ mọi lứa tuổi, đến từ khắp nơi, họ cầm trên tay những cốc bia, những ly vodka nói chuyện với nhau trước một quán bar có treo cờ cầu vòng. Sẽ không khó khăn để bạn tìm đến những quán bar như thế ở Bruxelles. Tôi cảm nhận được sự nồng nhiệt và chút gì đó thân thiện. Ở một góc tường tôi bắt gặp một cặp tình nhân đang hôn nhau đắm thiết, phía quầy bar có những gã độc thân muốn kiếm tìm một góc vui trong cuộc đời và cũng có ai đó với ánh mắt đảo khắp phòng mong tìm cho mình một cuộc hoan hỉ trong đêm. Tôi cũng thấy có những đôi một trai, một gái bước vào quán. Mọi người rất hòa đồng, họ là những chàng trai, cô gái bình thường, họ khỏe mạnh, lịch lãm, không ai nghĩ họ có sự khác biệt, họ cũng chưa bao giờ nghĩ mình có sự khác biệt...

Đêm càng về khuya, đường phố càng nhộn nhịp hơn và những quán bar cũng đông khách hơn. Tôi dễ dàng bắt chuyện với mọi người bởi rằng tôi là người châu Á duy nhất có mặt ở đây, tôi nói đùa với Marcent:

- Giá như anh đừng đi cùng em, thì em có thể chộp được biết bao nhiêu kẻ ham của lạ ở đây!!!

Anh lườm tôi một cái sắc lẹm, rồi ôm lấy tôi và hôn tôi giữa đám đông trong quán như để chứng tỏ chúng tôi đã có chủ. Tôi chưa bao giờ có cảm giác được thoải mái như thế giữa chốn đông người thế này. Có lẽ có thêm một chút phấn khích từ tiếng nhạc và hai cốc ực ki-coca⁽⁴⁾ lúc này. Trong số những người chúng tôi gặp hôm đó có một anh chàng bản xứ khá đẹp trai, anh đến đây một mình, một gã độc thân đáng để cho những kẻ khác thèm thuồng. Theo như lời anh ấy, thì anh ta cũng ít đến quán bar này lắm vì anh không thích sự quá náo nhiệt ở đây, nhưng có lẽ hôm nay là một buổi tối đặc biệt. Tôi cảm nhận ở anh có nhiều tâm sự, nhưng tất cả chìm khuất trong khuôn mặt ửng đỏ vì rượu và ánh điện màu lấp lóe. Sau một hồi nhảy nhót và vài câu chuyện phím, Marcent đề nghị:

- Anh sẽ tiếp tục với chúng tôi đêm nay chứ?

- Đương nhiên, tôi chưa muốn về nhà bây giờ!

- Nhưng không phải ở đây và chúng tôi cũng không muốn anh về?

Tôi bắt đầu thấy lạ lẫm với lời nói của Marcent, tôi quay mặt về phía anh và nói nhỏ:

- Chúng ta sẽ làm gì?

Anh không trả lời, chỉ nháy mắt với tôi một cái và rồi tiếp tục câu chuyện với anh chàng kia:

- Anh có muốn về khách sạn với chúng tôi tối nay không? Sẽ thú vị hơn với ba người...

Tôi hơi bất ngờ với cái ý định của Marcent lúc này, nhưng tôi không quá ngạc nhiên, bởi lẽ những cuộc vui như thế ở đây rất đời bình thường. Có nhiều đôi muốn tìm một người thứ ba nào đó tham gia vào cuộc hoan lạc lúc nào cũng chỉ có hai người nhàm chán của họ. Một sự mới mẻ và đương nhiên có một nguyên tắc rõ ràng là kẻ thứ ba hoàn toàn là một kẻ xa lạ để không phải có những lằng nhằng về sau. Đơn giản chỉ là tình dục. Tôi không nói gì lúc ấy, chỉ nhìn chăm chăm vào ánh mắt hau háu của Marcent lúc này, anh lại tiếp tục nháy mắt với tôi một lần nữa. Ánh mắt đầy mê hoặc... Tôi cũng không thấy gì là to tát, chúng tôi đang cố gắng tận hưởng kì nghỉ của mình.

Buổi sáng hôm sau trời đẹp hơn nhiều, tôi đã mở mắt từ lúc nào sau một đêm dài, đồng hồ phía đối diện đã chỉ gần đến mười một giờ. Cái đầu nặng nề của Marcent vẫn còn đặt nguyên trên ngực tôi. Tôi không động dậy và cố hình dung những gì xảy ra đêm qua. Không buồn động dậy, tôi chỉ đưa mắt nhìn lên trần nhà. Không gian xung quanh toát lên một vẻ yên tĩnh lạ kì, cánh màn ren mỏng manh để lọt những tia nắng đầu ngày. Bruxelles lại bắt đầu một ngày mới

Vài tháng sau đó, tôi và Marcent chia tay nhau, bởi vì mỗi người giờ đã có những con đường riêng, chúng tôi không thể tiếp tục cùng nhau được nữa.

Mùa hè năm ấy tôi cũng chuẩn bị hoàn thành năm cuối Đại học của mình, để có thể hoàn thành báo cáo tốt nghiệp, tôi phải có một khoản thời gian thực tập ngắn. Trước đó tôi đã gửi hồ sơ đi khắp nơi để mong tìm một cơ hội thực tập tốt, vì ở đây việc thực tập là rất quan trọng và nếu bạn có một chỗ tốt bạn có thể có tiền lương và có một vị trí công việc trong tương lai. May mắn cho tôi khi tôi được một ngân hàng ở Bỉ chấp nhận, vậy là sau gần một năm, tôi được trở lại Bruxelles lần thứ hai. Nhưng lần này không phải là một cuộc dạo chơi mà là một cuộc sống thật sự. Tôi sẽ phải ở đây hơn hai tháng, nhưng sẽ không có gì là quá khó khăn, tôi nghĩ vậy.

- Bạn là người Trung Quốc?

- Không, tôi là người Việt Nam.

- Việt Nam?

Người phụ trách hồ sơ tôi ở phòng nhân sự đã hỏi tôi như thế trong lần đầu tiên gặp mặt. Tôi chẳng cảm thấy thích thú gì khi mọi người ở đây gặp tôi lần đầu tiên cũng hỏi như thế, sao không phải là: “Bạn là người Việt Nam?”, tất cả đều cứ phải bắt đầu từ Trung Quốc. Đối với bọn Tây, cứ da vàng, tóc đen kiểu Á Đông thì hết thấy là người Trung Quốc. Cũng có lẽ dân số Trung Quốc quá lớn và họ có mặt đông đảo khắp nơi nên nhiều người cứ lầm tưởng.

- Tôi là Jack Demain, người chịu trách nhiệm công việc của bạn. Hôm nay tôi sẽ giới thiệu sơ lược các bộ phận hành chính ở đây, nội quy... và buổi chiều bạn sẽ có công việc cụ thể.

- Vâng thưa ngài.

- Bình thường cứ gọi tôi là Jack.

Nói về Jack, ấn tượng của tôi với anh ta là khá tốt. Anh rất thân thiện và còn khá trẻ với đôi mắt xanh sắc sảo, một người thông minh và kinh nghiệm, tôi nhận thấy điều ấy qua những vấn đề chúng tôi trao đổi với nhau. Anh ta còn tận tình chỉ dẫn cho tôi những điều mới mẻ với cuộc sống ở thủ đô. Tôi có cảm giác rất gần gũi như đã gặp ở đâu rồi.

- Đây không phải là lần đầu tiên bạn tới Bruxelles, tôi nghĩ vậy?

- Vâng, tôi có đến đây chơi gần một năm trước, nhưng đó chỉ là một chuyến đi chơi chứ không phải là một cuộc sống thực sự như bây giờ.

- Có gì khác nhau?

- Quá khác, năm ngoái tôi đến đây với tâm trạng rất thoải mái và gần như là tận hưởng, còn bây giờ tôi phải lo lắng nhiều hơn đến công việc, tìm hiểu nhiều hơn để có thể quen dần với mọi thứ khi xung quanh không có bạn bè, người thân...

- Tôi hiểu, nhưng tôi nghĩ ở đây cũng không quá khác biệt với nước Pháp. Bằng chứng là chúng ta vẫn nói tiếng Pháp đó thôi.

Nói rồi anh ta cười, tôi cũng cười theo:

- Đương nhiên...

Thời gian lưu lại Bruxelles, cho tôi biết nhiều hơn về cuộc sống ở đây. Ngoài thời gian gặp gỡ nơi làm việc, tôi và Jack cũng có những thời gian đi ăn uống cùng nhau. Đương nhiên một điều là chúng tôi không hề cùng nhau đến những quán bar dành cho Gay. Chẳng hiểu sao trong thời gian này tôi lại chẳng để ý đến điều đó. Có lẽ tôi đang trong trạng thái trống rỗng với tình yêu sau khoảng thời gian gần bó với Marcent. Tôi không nghĩ mình sẽ kiếm tìm một ai đó lúc này, tôi thấy tôi có nhiều việc để làm quá rồi. Nếu có chẳng một sự bắt đầu mới, tôi muốn nó đến sau khi tôi xong xuôi mọi việc ở trường Đại học.

Điều gì đến cũng đến, tôi đã gần đến những ngày cuối cùng của khóa thực tập. Tôi phải viết một bài báo cáo cho toàn bộ những gì mà tôi đã làm ở đây. Không quá nặng nề vì mọi công việc đã được xếp đặt một cách rõ ràng vì thế khi tổng hợp lại tôi không phải mất nhiều thời gian để chuẩn bị. Hơn nữa, Jack cũng đã hỗ trợ tôi tối đa.

Ngày cuối cùng làm việc ở ngân hàng, Jack đi họp và tôi cũng không thể nào liên lạc được với anh ta. Tôi chỉ còn biết làm theo lời cô thư kí văn phòng là để bản báo cáo lại đó, Jack sẽ xử lí sau đó sẽ liên lạc với tôi nếu có vấn đề.

Hôm sau, tôi trở lại, một lần nữa Jack lại không có ở ngân hàng và tôi lại nhận bản báo cáo của

mình từ cô thư kí. Nó được xếp gọn gàng trong một chiếc phong bì dán hồ như không muốn có người khác đọc được. Tôi nhẹ nhõm vì ít ra công việc của tôi ở đây cũng xong xuôi, tôi cố nén giữ cho đến khi về đến nhà mới mở ra xem, để biết được những gì tôi làm trong suốt thời gian qua được đánh giá như thế nào. Thế nhưng trong một trang giấy trắng cho phần nhận xét, chỉ vón vện một câu với nét chữ của Jack làm tôi sững sờ, anh viết bằng tiếng Anh:

“I don’t forget the night last year. You have done so well, my prince asian”.

Tôi đang cố mừng tượng lại tất cả những gì đã diễn ra, phải chăng nó cũng diễn ra ở Bruxelles này. Tôi vội vàng mở máy điện thoại và cố liên lạc với Jack, nhưng tất cả đều rơi vào hộp thư thoại. Anh không có ở đó, anh đang bận hay anh không muốn trả lời điện thoại của tôi. Suốt buổi trưa và cả buổi chiều hôm đó tôi không cảm thấy thoải mái chút nào vì muôn vàng câu hỏi, tất cả đều đi đến một câu trả lời có vẻ khả thi nhất là Jack đã nhầm tôi với một ai đó. Đến gần tối, máy điện thoại tôi rung lên và đó là Jack:

- Nếu bây giờ bạn có thể, hãy ra Grand Place⁽⁵⁾, tôi đợi.

Rồi anh cúp máy rất nhanh, tôi không kịp trả lời điều gì.

Tôi vội vã thay quần áo và đến chỗ hẹn, anh đứng đó tự bao giờ ngay giữa quảng trường đông người, mặt quay về phía tháp chuông cao ngất. Tôi đến, anh chào như cách thông thường bạn bè chào nhau trong những lần gặp gỡ. Anh bảo tôi đi theo anh. Anh cứ cầm cúi đi, tôi thì cứ vừa đi vừa nhìn anh và liên tục đặt câu hỏi... để cố tìm lời giải thích từ phía anh với dòng chữ anh gửi cho tôi. Nhưng anh vẫn cứ đi, không thêm trả lời tôi một tiếng nào cả. Anh đưa tôi đi ngoằn ngoèo qua những con phố đông đúc và lấp lánh ánh điện, được một lúc anh dừng lại. Tôi cũng dừng theo và nhìn ra thì ngay trước mặt tôi là một quán bar đông người với lá cờ cầu vồng bay phấp phới, tiếng nhạc xình xịch vang vang. Bất chợt tất cả làm tôi rơi vào một khoảnh khắc đâu đó mà tôi đã từng bắt gặp. Một Bruxelles êm đềm, gần gũi ngày nào mà tôi từng cảm nhận. Tôi chưa kịp định hình đâu là quá khứ, đâu là hiện tại. Jack lại nắm tay tôi bước vào trong quán giữa những ánh mắt của những người xung quanh. Ánh điện nhấp nháy, tiếng nhạc rộn ràng, khuôn mặt Jack lại hiện lên mồn một dưới ánh điện màu. Tôi đã bắt gặp chàng trai này ở đâu đó, không phải là người hướng dẫn thực tập của tôi ở ngân hàng, nhưng tôi chắc chắn một điều tôi đã gặp anh ấy ở đây, tại thủ đô Bruxelles.

Cho đến bây giờ tôi vẫn cứ hỏi Jack:

- Em có cảm giác gặp anh từ lâu, nhưng em không nghĩ đó lại là anh, nhưng anh thì vẫn có thể nhận ra em, tại sao?

Anh trả lời rằng:

- Em là người châu Á ít ỏi mà anh gặp và điều anh chắc chắn hơn vì em là người Việt Nam, anh chưa bao giờ gặp người Việt nào khác. Hơn thế em đẹp và khiến anh rất ấn tượng và...

- Còn gì nữa???

- Em “làm tình” rất tuyệt!!!

Anh cười sáng khoái khi còn chưa dứt lời, trong khi tôi tròn xoe mắt nhìn anh. Anh quay sang ôm tôi:

- Nhưng nếu chỉ có thế thì chúng ta không thể yêu nhau được. Anh thấy ở em còn hơn thế, tính cách sự thông minh đáng yêu của em nữa. Anh tìm thấy điều đó trong những tháng ngày chúng ta làm việc cùng nhau. Anh nghĩ rằng anh nên quyết định nói với em, nếu không đến một ngày em về Pháp và anh có thể sẽ mất em mãi mãi.

Chúng tôi cùng ngồi trên ghế sofa và nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nắng vàng ấm áp đã trải đều trên những bức tường cổ kính, những mái nhà và những con phố dài, mặc cho cái lạnh đang dần đến. Bruxelles giờ đây không còn xa lạ với tôi, nó đã trở thành nhà, nơi có tình yêu và bờ vai tôi tựa.

-
1. Bruxelles: Thủ đô của vương quốc Bỉ
 2. Meuse: tên con sông lớn ở Bỉ
 3. Meyer: tác giả của bộ tiểu thuyết Chạng Vạng
 4. Uýt- ki coca: rượu uýt- ki pha với nước cocacola.
 5. Grand Place: Tên quảng trường ở trung tâm Bruxelles.

Tình yêu

___ Magneto ___

Máy móc không biết yêu.

Sự e thẹn, tiếng cười lạnh lạnh hay từng giọt nước mắt là đặc quyền chỉ con người mới có. Thượng Đế đã quên bằng không trao cho loài động vật này bộ lông hoàn mỹ để tránh thời tiết khắc nghiệt, đôi mắt nhìn xuyên đêm tối, nanh vuốt và sức mạnh để sinh tồn giữa đất trời. Bù lại, Ngài tặng cho con người hai báu vật của thánh thần: trí tuệ và bản năng tình cảm mãnh liệt. Không hẳn súc vật không có hai thứ đấy, nhưng Ngài trao cho chúng chỉ đủ dùng để biết đói, biết khát, biết khi nào nên duy trì nòi giống, khi nào nên đấu tranh cho thói sinh tồn.

Quả tình, con người đã dụng hai món báu vật đó rất tốt. Tốt đến nỗi họ mơ ước cũng đạt được cái ngôi vị như Ngài, làm những điều Ngài đã từng làm. Họ có thể tạo ra những cỗ máy lao động chuẩn xác và tinh vi hơn con người, thậm chí đánh bại con người trong những trò chơi như cờ vua. Hẳn thế, Ngài đã cho con người trí tuệ và giờ đây, con người nhồi nhét trí tuệ vào máy móc để làm lợi cho bản thân. Còn điều thứ hai, họ đầu hàng trước Thượng Đế. Họ có thể lập trình để máy móc giao tiếp với con người, thể hiện một số phản ứng cảm xúc nhưng tất nhiên chỉ là giả tạo. Cũng tương tự như khoa học đã tiến bộ đến mức phân tích được rằng 35 lít nước, 20kg carbon, 4 lít amoniac, 800g phốt pho, 250g muối, 5g sắt... là thành phần cấu tạo nên cơ thể của một người trưởng thành, nhưng chưa bao giờ làm được cái mơ ước báng bổ là cải tử hoàn sinh một ai đó.

Nhà bác học đáng kính vỡ ra lẽ đó từ lâu, nhưng ông vẫn không tiếc bao ngày vui tuổi trẻ để tìm ra cái thiếu sót mà con người hàng trăm năm vẫn không thực hiện được. Ông muốn tạo ra tình yêu, vì trong con tim ông, cũng âm ỉ một thứ tình yêu.

Ông luôn nhớ đến XX như trong cái bữa tiệc ngoài trời dưới những bóng râm dày đặc, khi đám khói lơ lửng lười nhác trên những ngọn cây cao và gió thổi tới mũi sức nức mùi thơm hòa trộn của gỗ cháy, của thức ăn. XX ngồi bên ông dưới tán cây sồi, niềm vui vây quanh. Chàng trai đó và ông là hai con người có tâm hồn hát cùng một nốt, một giai điệu. Họ không kiếm tìm giàu sang và vinh quang, thậm chí chút danh tiếng bèo bọt trong thời kỳ hoàng hôn của loài người. Họ sinh ra với cốt lõi của loài người khi còn nguyên vẹn trước bao cám dỗ. Họ yêu thích những gì êm đềm, và họ đã thấy trải ra trước mắt hai con người trẻ tuổi những năm tháng bình lặng, tha hồ đọc sách, nghe nhạc và mơ mộng bao điều không tưởng.

Cái ngày XX đặt mình vào giấc ngủ dài dưới đất sâu, ông hiểu rằng không khí êm ả, nắng chiều thật dịu và cái nét mặt vui tươi của XX đã mất đi vĩnh viễn. Ông hiểu rằng từ giờ những thứ thuộc về người thương đẹp như ánh trời rạng rỡ đã thành quá khứ xa xôi, và đằng đằng bao ngày dài tiếp theo, ông chỉ có thể lần giở kí ức về XX như xem truyện tranh, ôn lại từng chi tiết nhỏ trong nhớ nhung.

Câu chuyện mở đầu vào một đêm hè bảng lảng khói bụi, chất thải thành phố... cả bầu trời hầm hập như một cơn sốt.

Ngón tay run run, ấn nhẹ vào nút khởi động. Nhà bác học nín thở. Trong phút giây ngắn ngủi nữa thôi, thành bại sẽ rõ ràng.

Gã người máy chậm rãi mở mắt tựa bưng giấc dưới ánh bình minh. Khuôn mặt hấn, hay khuôn mặt của XX, chờ đợi. Từng khớp cơ thể máy móc bắt đầu vận động, kêu răng rắc.

- Thông báo nhận dạng cá nhân.
- Tôi, robot số hiệu 30T95476, thuộc chủng gia nhân, sản xuất ngày 25 - 09 - 25xx.
- Từ nay tên cậu sẽ là Al.
- Rõ, thưa chủ nhân.

Đôi mắt già cỗi của ông lướt nhanh trên mặt Al, sục tìm trong mắt gã một cái gì song không thấy.

Bằng tất cả tâm huyết của bao tháng năm tuổi trẻ của nhà bác học, Al là một thành quả không tồi, và chỉ dăm ngày gã đã chứng tỏ được điều đó. Gã nấu ăn rất tuyệt, mọi thứ gia vị được nêm chuẩn xác, như món bò bít tết luôn ở độ tái tái ngon miệng ông trong khi hiển nhiên ai cũng rành là robot chỉ xoi được dầu nhớt. Gã mang đến thêm chăn hoặc tăng nhiệt độ của căn nhà lên vừa đủ ngay khi nghe thấy tiếng ho lộ lộ đầu tiên.

Có đêm, ông tỉnh dậy, mồ hôi lạnh toát, hồn hên đứt đoạn. Ông lại trở về cái ngày hoang tàn ấy. XX ra đi và cùng cậu, toàn bộ sức mạnh và thông tuệ của thế gian tiêu tan. Khắp thế gian không còn ai để hướng về, không còn ai để trông cậy. Một cái gì khủng khiếp đè nặng lên ngực, nhận chìm ông vào bóng tối mịt mù dày đặc, bất chấp tiếng la hét vang lên.

Khi ông tỉnh dậy, Al đang cúi xuống ông không nói không rằng. Thoáng chốc tim ông như ngưng một nhịp khi nhìn thấy khuôn mặt mô phỏng của XX, nhưng với đôi mắt vô hồn của Al.

Mỗi lần như thế, Al đều ngồi im lìm bên giường ông, trong ánh đèn mờ ảo dịu dàng, đủ cho ông khẽ khàng tìm vào giấc ngủ lần nữa.

Phải, hấn Al là một robot gia nhân tuyệt vời. Nhưng mức độ tuyệt vời chỉ dừng lại ở công việc của một robot, và thời đại nay dù hơi khó vẫn có thể tìm ra vài robot tương tự như vậy. Điều tuyệt vời bậc nhất ông trông chờ ở Al thì, hoàn toàn mịt mù như cơn ác mộng đêm ấy.

- Al, ngồi xuống đây, ta muốn nói chuyện với cậu.

Gã robot gật đầu, uyển chuyển thả mình xuống cái ghế đối diện ông. Nhà bác học đã miễn hẳn khỏi “vâng”, “dạ” vì tiếng ấy nghe sao đến xa lạ, mà ông thì chờ mong sự gần gũi từ gã.

- Ta có một câu hỏi muốn dành cho cậu.

Ông nhìn sâu vào đôi mắt Al.

- Từ ngày khởi động đến bây giờ, đã bao giờ cậu có những biểu hiện tri giác, ý ta là hành vi cảm xúc... như con người?

- Chuyện máy móc có biểu hiện cảm xúc là điều không tưởng, trái với lẽ thường tình, thưa ông chủ. Cảm xúc là đặc quyền của con người, tuân lệnh là nghĩa vụ của máy móc.

- Ta tạo ra cậu với mục đích đặc biệt.

- Liệu mục đích đó quan trọng chứ, thưa chủ nhân?

-Ồ, tất nhiên là... khi ta đã hy sinh bao năm tháng để có cậu tại đây, ngồi đối diện với ta. Al, cậu là một robot được đặc chế với chức năng mà ta hy vọng là đang vận hành thành công. Đó là chức năng cảm xúc.

Al im lặng. Không một biểu hiện bộc lộ ra ngoài như ông chờ mong.

- Nếu chức năng đó thành công, cậu sẽ là một bước tiến của xã hội loài người, Al. Ta sẽ được công nhận là người đầu tiên chế tạo thành công một cỗ máy có xúc cảm và tri giác.

Ông nín thở.

- Vì vậy, ta cần biết đích xác cậu có phải là điều mà ta đã mong chờ không. Nói ta nghe, Al, từ ngày khởi động đến giờ, cậu đã có phản ứng cảm xúc nào chứ?

- Trong tôi không có điều đó, thưa chủ nhân.

Người ông lạnh toát, cổ kìm nén đôi chân run rẩy.

- Hoàn toàn không, Al?

- Hoàn toàn không, thưa chủ nhân.

Những ngày sau đó, căn nhà trở nên bụi bặm cũ kỹ trông thấy vì thiếu bàn tay của Al. Gã nằm bất động trên chiếc bàn sắt như giường mổ bệnh nhân, toàn thân bị phanh xẻ, sẫm soi kỹ từng li từng tí từng chi tiết. Tuyệt nhiên không có bất kỳ lỗi kỹ thuật nào. Mọi thứ đều đúng nguyên bản như ông mong đợi. Thế sao Al lại không có chức năng cảm xúc?

Ông kiểm tra cả những ký ức của ông về XX mà ông đã dày công thu gom và cài đặt vào Al. Tất cả đều vẫn còn, nhưng tháng ngày vừa qua Al chưa bao giờ có bất kỳ hành động nào làm ông gợi nhớ đến XX. Mà đây mới là mục đích thiết yếu: Al được tạo ra để tái sinh XX, tình yêu ông đã đánh mất.

Sai lệch ư? Không có! Vậy điều gì khiến Al không có cảm xúc như ông kỳ vọng? Ông băn khoăn nghĩ mãi không ra.

Có một phần rất nhỏ bé được đặt bên ngực trái của Al, cùng vị trí như quả tim của con người, là hộp đen. Ở đây lưu giữ mọi ký ức riêng của Al, mọi bài toán suy nghĩ và cách thức hành động trong từng hoàn cảnh. Nếu ông lục tìm trong hộp đen, có khi sẽ có manh mối. Nhưng nếu như thế, Al sẽ bị cưỡng chế khởi động lại từ đầu và có thể nảy sinh ra những rắc rối không đáng có.

Ông quyết định chờ đợi.

Hè sang, thu tới. Ở thành phố máy móc, không còn tiếng lá vàng xào xạc để nhận biết, duy chỉ có ánh hoàng hôn đỏ ối sà xuống nhanh hơn và thi thoảng vài ngọn gió lành lạnh để báo cho người ta biết thu đã đặt chân đến nơi này.

Al vẫn là một robot gia nhân cặm cùi, hết mực tinh ý, tưởng chừng như một con người. Thỉnh thoảng Al biết nhà bác học nhìn gã một cách kỳ lạ, khi ông tưởng là gã không biết. Khi Al quay lại, gã thường hay bất chợt thấy ông quan sát gã với một vẻ cảnh giác, hau háu trong mắt như chờ đợi một cái gì.

- Chủ nhân có điều gì cần sai bảo?

Mỗi lần như thế, nhà bác học liền thay đổi sắc mặt nhanh chóng và chỉ cười.

Hắn vì ông vẫn chờ đợi ở Al một cử chỉ thể hiện xúc cảm nào đó. Có đôi lúc, ham muốn ấy trong ông tạm nguôi ngoai.

Đó là những lúc khi Al ngồi bên giường ông, âm thanh máy móc vang lên từng câu từng chữ của cuốn sách mà ông đang đọc dở. Cuốn sách đó xưa kia là quà tặng của XX, ông đã đọc trăm nghìn lần, và giờ đây khi nghe giọng trầm bổng nhân tạo của Al, cô đơn trong ông vơi chút ít.

Những lúc khác, ông băn khoăn với câu hỏi: chẳng nhẽ từng đấy năm tháng chỉ để tạo ra một robot gia nhân thế này sao? Không, ta cần điều kỳ diệu hơn. Ta cần một robot có cảm xúc, và phải là cảm xúc giống XX.

Trong ông bùng lên quyết tâm làm một điều gì đó.

Đông ập về, phủ cái lạnh như kỷ băng hà lên thành phố bạc màu.

- Al, cậu không sợ chứ?

Theo lời chủ nhân, gã đang đứng chênh vênh trên lan can. Phía dưới là độ sâu hun hút, và có thể ít lâu nữa sẽ có một bãi sắt vụn bát nháo chềnh ềnh dưới đáy.

- Máy móc không biết sợ, thưa chủ nhân.

Ông liếc nhanh, đánh giá cả thân hình đang sừng sững trên bờ vực diệt vong.

- Nếu ta ra lệnh, cậu sẽ tuyệt đối chấp hành?

- Đây là nghĩa vụ của chúng tôi, thưa chủ nhân.

- Kể cả việc ta muốn cậu tự hủy, bằng cách bước chân xuống khoảng không kia?

- Bất kể điều gì, thưa chủ nhân.

Vấn nét vô tri cứng đờ đầy làm nhà bác học thấy lộn ruột. Ông co ro trong manh áo rét, ngoảnh người lại.

- Vậy thì Al, ta rất lấy làm tiếc.

Trong thoáng chốc, gã robot uốn người ra sau, chuẩn bị cho một cú hất tung thân hình vào khoảng không bất tận kia.

- Dừng lại. Dừng nhảy xuống!

Al bất động. Ít sau, gã bám tay vào bờ lan can, đu xuống đất.

- Máy móc tốt như cậu... bỏ cũng phí.

Cái nốt chát chúa trong giọng ông tố giác một vết thương ứa máu chưa lành còn nhức nhối trong lòng. Al nhìn vào mắt chủ nhân, nhưng cặp mắt già nua ấy trùng trùng nhìn xuyên qua gã vào khoảng không như quan sát một số phận mà gã không thấy được, không hiểu được.

Đã lâu lắm rồi nhà bác học mới ốm, vì ông luôn giữ trạng thái khỏe mạnh nhất để làm việc không ngừng. Giờ đây ông kiệt quệ, đau đớn và tuyệt vọng. Mỗi lần thở, ngực trái nhói lên như bị dao đâm.

Al không như ông mong đợi, và suy nghĩ đầy như rút từng thớ thịt già nua của ông.

Ông cố nghĩ xem vì sao Al lại thành ra như thế, song đầu óc ông quá mệt mỏi rồi. Tử Thần như đang lớn vồn trên đầu ông, mà sức ông đã tàn, chẳng còn hy vọng nào đối chọi lại với hắn. Từng phút giây, ông ước gì còn XX ở đây, đầy sức mạnh và tuổi trẻ, nắm kê bên ông, nắm tay ông và đánh đuổi cái đau yếu qua đi.

Và như mọi lần, ông lại thấy hình ảnh về XX đang nằm lặng một chỗ, mặt tái nhợt, sạch trơn mọi biểu cảm. Liên sau đó, ông thấy mang máng như mình òa khóc, mọi thứ tối mịt lại. Rồi một ánh chớp chói lòa nháng lên, hình ảnh Tử Thần hiện ra làm ông sợ hãi, muốn gào lên một cái tên nhưng tiếng gào thét ấy chỉ thành một cái thì thào.

Thế nhưng cứ mỗi lần tiếng thì thào khẽ thoát ra, lại ngay lập tức có hồi đáp. Trong ánh vàng mờ dịu bên giường, vẳng lên một giọng trầm bổng nhân tạo.

- Tôi đây, thưa chủ nhân. Tôi vẫn ở đây.

Và một bàn tay nắm lấy ông, lạnh đến rùng mình. Trong nhập nhòa đôi mắt, ông thấy khuôn mặt XX hiện dịu. Nỗi sợ lui dần.

Nhưng ngay tức khắc, khi đôi mắt ấy mở to ra để nhìn cho rõ hơn, từng nét hiền dịu của XX tan đi, thế chỗ bởi tảng trơ lì của Al.

Tuyệt vọng nối tiếp tuyệt vọng.

Ông phát điên. Ông cảm thấy cuộc sống đang lụi tàn và sụp đổ trước mắt, vì cái ước nguyện cả

đời đã không mãn ý. Ông đập phá những gì có thể vươn tới trong tâm tay, xé tan mọi tài liệu ghi chép bằng cả thời xuân xanh. Ông khóc nức lên như đứa trẻ khi nó những mong với tới mặt trăng, tiếc rằng ước mơ mãi chỉ là ước mơ.

Và cũng từ bao năm, ông say mê. Bấy lâu ông kìm nén nỗi đau về XX, cất nó trong ngăn kéo ký ức, khóa kín lại. Giờ đây hơi rượu bốc lên từng đợt, ông mở tung cho cái thời ngày xưa nhảy múa trước mắt.

Khi tập tễnh bước đi trên đường về nhà, trời giăng xuống ông một cơn mưa giá lạnh. Ông toan nếm vị của thiên nhiên, tưởng xoa dịu phần nào cơn đau nhưng từng giọt lại mang vị chua chát. Hẳn rồi, mưa a- xít. Đây là đêm tối của con người, chỉ vì đã đánh mất tình yêu với đất mẹ và cũng như ông, cuộc đời ngập vị chát chúa vì đã đánh mất tình yêu của XX.

Đã gần đến nhà.

Bóng của Al đang đứng đợi ông ngoài cửa. Al, một robot gia nhân, không thể thay thế XX.

Ông chệnh choạng băng qua đường.

Bóng nhiên Al chạy về phía ông, hét to tiếng gì đó, nghe ầm ì không rõ. Tai ông đang náo động mọi thanh âm ngày xưa, không có tiếng Al.

Một ánh sáng nhá lên.

Ông bất tỉnh.

Nhà bác học trầm ngâm trên bàn. Trước mặt ông là thứ đáng ra ông đã xem xét từ mùa trước: hộp đen của Al. Sau tai nạn, Al của ông chỉ còn là một đồng sắt vụn, như gã lẽ ra phải thế từ cái lần ông định thử lửa gã. Mọi sự đã qua. Giờ cũng là lúc khám phá một sự thật.

Ngày... Tháng... Năm...

Hôm nay là ngày tôi, robot Al ra đời.

Khi trong ánh nhìn đầu tiên với chủ nhân, tôi nhận ra khuôn mặt chủ nhân đã có trong tôi từ lâu, nhưng là một khuôn mặt hao hao như thế.

Có một cái gì đấy kỳ lạ đang vận hành, tạo nên cảm giác xuyên xang khó tả.

Máy móc lẽ ra không phải thế. Đó là điều kỳ dị.

Ngày... Tháng... Năm...

Làm sao chủ nhân vui, khi mọi thứ tôi cố gắng làm tốt nhất theo những kiến thức đã được lập trình sẵn đều không làm ngài hài lòng? Tôi bối rối.

Ngày... Tháng... Năm...

Tám ảnh đặt trên bàn chủ nhân khiến tôi tò mò. Khuôn mặt đó giống tôi.

Ngày... Tháng... Năm...

Hóa ra là vậy, tôi được tạo nên với chức năng đặc biệt: cảm xúc. Chủ nhân có vẻ kỳ vọng ở nhiều khi nói ra điều đấy với tôi. Nhưng cái suy nghĩ mình là thứ đồ nhân tạo, được nhồi nhét cảm xúc của con người, để thay thế cho một sinh mệnh đã không còn, khiến tôi thấy tổn thương. Không, tôi sẽ kiên quyết không nói.

Ngày... Tháng... Năm...

Chủ nhân muốn thử tôi, hay muốn tôi chết thật đây? Nếu không còn tồn tại chắc sẽ thật đáng sợ. Thà thế còn hơn bị tổn thương. Dù sao, máy móc sẽ không biết đau.

Ngày... Tháng... Năm...

Nhìn chủ nhân ôm, tôi không đành. Tự dưng lòng dậy lên nỗi xót thương, muốn làm hành động mà con người gọi là khóc, nhưng không được.

Có lẽ lúc nào ngài khỏe hẳn, bình tâm hẳn...

Ngày... Tháng... Năm

Chủ nhân phát điên. Nói ra vào thời điểm này liệu có đúng lúc không?

Chắc chắn ngay khi chủ nhân đặt bước chân đầu tiên về nhà, tôi sẽ nói.

Ông ngồi bên khung cửa mùa đông, gió bắc lạnh người.

Tái thiết quá khứ của một sinh mệnh bằng hiện tại của một sinh mệnh khác, dù là máy móc, đều không có tương lai.

Lần thứ hai trong đời, ông đã để mất tình yêu.

XX và AI.

Hồi ức Fukushima

____ LoveIsAround ____

Tôi xuống phi trường Fukushima⁽¹⁾ lúc 17h04. Trời đã nhá nhem tối. Lạnh. Tuyết rơi dày. Tôi khẽ rùng mình, thở ra một làn khói trắng. Một bài hát tiếng Nhật ngọt ngào du dương trong phòng đợi thủ tục hải quan. Tôi chỉ hiểu bập bõm vài từ trong lời bài hát.

Gã cảnh sát hải quan ngược lên nhìn tôi, ngắm soi đối chiếu với bức ảnh trong hộ chiếu.

“ここにあなたのパスポートは、色男” (Thủ tục đã xong, anh chàng đẹp trai ạ!) - Gã nháy mắt và cười hết sức trơ trẽn. Tôi vô cùng ngạc nhiên trước cách hành xử thiếu chuyên nghiệp như vậy, nhưng cũng lịch sự đáp lại:

“ありがとう!” (Cám ơn!)

Khi còn ở London⁽²⁾, tôi vẫn thường nghe nói Nhật là nước có thái độ cởi mở đối với giới đồng tính. Nhưng khi đến Fukushima, tôi mới thấy rõ sự thoải mái ấy. Ở đây, chỉ cần đi một đoạn ngắn là thấy vài tụ điểm dành riêng cho gay⁽³⁾. Hai người đàn ông, hoặc hai người phụ nữ nắm tay trên phố được xem là điều bình thường. Ở bất cứ nơi nào tại Fukushima, tôi dễ dàng bắt gặp những cặp mắt hau háu của những gã đàn ông nhìn tôi. Tôi không kỳ thị đồng tính, nhưng cảm thấy khó chịu khi bị nhìn ngó như vậy.

Buổi sáng mùa đông trong lành. Tuyết vẫn rơi dày. Đường phố trắng xóa. Tôi đi xe điện ngầm đến đại học Fukushima, bắt đầu ngày làm việc đầu tiên của chuyến công tác. Tôi được điều đến Fukushima để tiếp nhận chương trình nghiên cứu, tìm cách chữa ung thư cho những nạn nhân của sự cố nổ nhà máy điện hạt nhân số 1 xảy ra cách đây bảy năm. Đón tiếp tôi là một cô gái trẻ nhỏ nhắn người Nhật. Cô ta tỏ ra khá thân thiện, dẫn tôi xuyên qua những dãy hành lang vòng vèo vào sâu hun hút, chập chờn dưới ánh đèn huỳnh quang, rồi dừng trước một cánh cửa kính. Một bảng tên đề “Phòng thí nghiệm phóng xạ - Người phụ trách: Dr. Caillen Hassall”.

“Thật là sơ suất, chúng tôi sẽ thay bảng tên ngay” - Cô gái mở cửa phòng thí nghiệm - “Đây là chìa khóa. Từ nay, anh sẽ tiếp quản phòng thí nghiệm này. Hồ sơ báo cáo nghiên cứu nằm ở trong tủ sắt cuối phòng. Nếu có vấn đề gì xin đến quầy tiếp tân hoặc gọi số nội bộ.”

Phòng thí nghiệm được trang bị hiện đại. Các dụng cụ thiết bị được phủ một lớp vải trắng. Tôi đảo mắt nhìn quanh rồi bước lại tủ sắt, cầm tập hồ sơ ra bàn, bắt đầu đọc. Giáo sư Caillen Hassall ghi lại chi tiết tiến độ nghiên cứu phóng xạ của vụ nổ nhà máy điện hạt nhân số 1. Ông ta báo cáo về mức

độ nguy hiểm của phóng xạ. Nó có thể gây ung thư và biến đổi gen ở sinh vật. Bài báo cáo còn đề cập đến một số tác dụng phụ khác của phóng xạ như thay đổi hệ thống tiết tố của con người và các loài động vật. Tập hồ sơ dừng lại ở ngày 23 tháng 2, chín tháng trước khi giáo sư Caillen Hassall bị tai nạn qua đời.

Tôi lục lọi hết các học tử của tủ sắt để tìm phần cuối của bản báo cáo nhưng không thấy. Tôi bước đến điện thoại nội bộ, nhấn số. Tín hiệu điện thoại đổ chuông một cách trễ nải. Có tiếng nhắc máy, đầu bên kia là giọng cô gái trẻ khi nãy.

“Chào anh James, tôi có thể giúp gì được ạ?”

“Dường như tập hồ sơ của giáo sư Caillen Hassall bị mất phần cuối, cô có thể kiểm tra hệ thống dữ liệu xem ngày cuối cùng giáo sư gửi báo cáo?”

“Vui lòng đợi vài giây.” Tiếng bàn phím gõ lách cách vang lên trong điện thoại “Báo cáo cuối cùng tìm thấy trong dữ liệu là ngày 23 tháng 2.”

“Cô kiểm tra giúp xem ngày cuối cùng giáo sư làm việc ở đây.”

“Ông ta làm việc cho đến ngày 14 tháng 11. Hôm đó cũng là ngày ông ta gặp tai nạn trong phòng thí nghiệm do một sự cố chập mạch thiết bị.”

“Kỳ lạ! Như vậy trong chín tháng trước khi giáo sư qua đời, ông ta hoàn toàn không gửi thêm báo cáo nào nữa à?”

“Dường như là vậy.”

Tôi gác điện thoại xuống, cảm thấy khó hiểu. Tôi lật qua, lật lại xấp nhật trình nghiên cứu, phát hiện ra những vệt đỏ nhỏ như máu khô ở một góc phía trong bìa hồ sơ. Tôi rùng mình, chợt mơ hồ linh cảm sẽ có những điều thật tồi tệ xảy ra.

Mưa. Trời xám xịt. Từng hạt nước trĩu nặng, đập xối xả vào mặt kính. Tôi lái xe đến phế tích nhà máy điện hạt nhân số 1 để lấy thêm một số mẫu vật về xét nghiệm. Phế tích bao bọc bởi những bức tường rào cao. Chỉ có một lối vào duy nhất từ cổng chính. Từ xa dễ dàng nhìn thấy tấm bảng “Dừng lại. Khu vực nhiễm phóng xạ”. Tôi kéo cửa kính xuống, rồi trình giấy tờ. Người trực cổng gật đầu, mở cổng ra. Cánh cổng nặng trở mình kêu cọt két một cách ghê sợ. Dường như đã rất lâu rồi không ai đi vào đây.

Nhìn từ kính chiếu hậu, tôi thấy hắc tá đang lờ mờ mắt dõi theo. Một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng.

Quang cảnh phía sau bức tường rào hoang tàn. Những bức tường cháy đen đổ nát. Bê tông gạch vụn vương vãi khắp nơi. Những bụi cỏ xanh rì mọc ra từ những kẽ nứt trên nền gạch. Dừng sức, tôi đẩy một mảng tường to qua một bên để lấy chỗ. Bước qua phía dưới một cái cột gãy nằm vắt qua một bậc thềm cao, tôi đi sâu vào trong khu phế tích.

“Àmmmmựaaaaaèeeennngggg”

Âm thanh của cái gì nó nặng nề đang di chuyển vọng lại từ phía trên. Tôi giật mình nhìn lên. Im lặng. Tiếng gió thổi qua những tán lá xì xào. Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng. Vội vã bước nhanh về xe.

“Uynhreeet”

Tôi ngẩng lên, kịp nhìn thấy một vật thể đang rơi xuống về phía tôi. Đau nhói ở đầu. Tôi gục xuống bất tỉnh.

Nhiều giờ sau, tôi tỉnh dậy trong bệnh viện. Người trực cổng đã gọi xe cấp cứu mang tôi vào đây. Bác sĩ cho biết tôi đã bị nhiễm phóng xạ ở mức độ nhẹ, do vết cắt xé toạc áo khoác bảo vệ, để lộ vết thương ra khi tôi nằm mê man trong khu phế tích.

Vết thương đã gần lành, nhưng những ngày gần đây, tôi luôn cảm thấy mệt mỏi, đầu óc rã rời. Tôi quyết định rời phòng thí nghiệm sớm. Tôi đi xe điện ngầm về nhà, tắm rửa thay đồ, rồi đi bộ đến quán bar quen thuộc gần đó. Cảnh cửa ra vào, một cặp nam đang ôm nhau, hôn thắm thiết. Cảnh này quá quen thuộc, diễn ra ở khắp mọi nơi ở Fukushima. Tôi tỏ ra không quan tâm, lách mình đi vào. Bên trong quán, khách khá đông, chỉ còn một vài bàn trống. Tôi bước đến quầy bar gọi một cốc bia, bắt đầu dán mắt theo dõi trận banh trên màn hình.

Tôi rùng mình, một cảnh giác ghê người chạy qua. Tôi quay lại nhìn, một gã bặm trợn to con đang nhìn tôi với cặp mắt thèm thuồng. Thấy tôi nhìn, gã nở một nụ cười nham nhở rồi đưa bàn tay với những ngón tay thô kệch ra vẫy vẫy. Không phải lần đầu hay chuyện lạ gì ở Fukushima, tôi phớt lờ, quay lại tiếp tục xem trận banh.

Qua khóe mắt, tôi thấy gã tiến lại gần.

“Nhóc đẹp trai, đi chơi với anh không?” - Giọng Nhật của gã ồ ồ mùi bia.

“No, thank you!”⁽⁴⁾ - Tôi đáp lại. Gã bắt đầu sán tới. Tôi thụt lùi rồi nhanh chóng bước ra phía cửa.

Trời đã về khuya. Mưa lất phất, một ít sương mờ. Đường phố thưa thớt người qua lại. Tôi bước nhanh qua một khu công viên. Mặt đường loang láng nước mưa dưới ánh đèn vàng.

Lại một cảm giác ghê người xẹt qua. Tôi quay lại nhìn. Một cái bóng từ xa, dễ dàng nhận ra chính là gã bặm trợn trong quán bar. Tôi sợ hãi cầm đầu chạy. Tiếng chân gã huỳnh huých đuổi theo phía sau. Tôi có thể nghe thấy tiếng gã thở hồng hộc ngay sau gáy. Tôi bị tóm mạnh rồi quăng xuống đường. Tôi hét lên thất thanh. Gã bắt đầu sờ soạng khắp người tôi. Tôi dùng hết sức mình vùng vẫy. Trong lúc tôi đang dằng co chống cự với gã, một cái bóng bất thành linh lao ra, tông mạnh vào gã. Tôi kịp nhìn thấy đó là một người đàn ông. Anh ta nắm lấy đầu gã, lôi mạnh về phía sau. Gã lộn lộn gằm lên, rồi bám lấy anh ta vật xuống. Anh ta kịp thời né, nhanh chóng rút một khẩu súng rồi ra lệnh đánh thép.

“止める!” (dừng lại)

Gã vung tay, định lao đến, nhưng khựng lại trước ánh mắt sắc của anh bên cạnh nòng súng đang chĩa thẳng vào gã.

Anh tên Peter, là phóng viên của một tờ báo Hoa Kỳ. Trên đường đi làm về, vô tình gặp tôi bị gã tấn công, nên ra tay giúp đỡ. Tôi rất vui vì quen được một người bạn mới biết nói tiếng Anh. Thi thoảng cuối tuần, chúng tôi hay cùng nhau ra quán bar uống vài cốc bia, xem trận banh trên trực tuyến. Tính Peter trầm tư ít nói. Tôi thích cách anh hút thuốc, rít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra những lọn khói, hòa tan trong ánh đèn mờ của quán. Ở anh, tôi có cảm giác vững vàng và bình an.

Tôi nhận thấy cơ thể mình đang có sự thay đổi. Tâm trạng lúc vui, lúc buồn vô chừng. Đêm về, tôi thường có những cơn mơ kỳ dị. Thường trong những giấc mơ, tôi thấy mình lạc trong một thành phố đồ nát, hoặc những cách đồng xanh mướt không một bóng người. Và những giấc mơ đó luôn kết thúc bằng hình ảnh tôi bị một ai đó kéo thật mạnh, đẩy nằm xuống, rồi đè lên người tôi hôn hít. Tôi quay lại nhìn thì thấy đó lại là anh. Cảm giác không sợ hãi mà là vui sướng. Rồi tôi giật mình thức dậy. Thật lạ! Tôi chưa bao giờ có cảm giác với đàn ông. Đây là lần đầu tiên tôi có những giấc mơ và những cảm giác như vậy.

Vẫn quán bar quen thuộc cũ. Hôm nay anh có vẻ vui. Tôi hỏi, anh cười rồi chỉ: “Thấy chiếc bật lửa này không? Quà sinh nhật của ba tôi đấy, ông mất ba tháng sau đó. Mỗi năm, đến ngày này tôi lại khắc thêm một vạch.” Tôi cầm bật lửa lên, nhắm đếm, rồi nhìn anh - “Tôi không nghĩ là anh lại già đến như vậy” “Chứ cậu thì còn trẻ lắm à?” Anh bật cười, đưa bìa tay vuông vức của anh xoa tung mái đầu tôi lên.

Đây là lần đầu tiên Peter kể về bản thân anh. Suốt buổi hôm đó, chúng tôi còn nói nhiều chuyện khác nữa. Trời về khuya, anh đã ngà ngà.

“Anh say rồi, hay đêm nay qua nhà tôi nghỉ”
“Ừ, nào chúng ta cùng đi!” - Anh lè nhè, gạt gù khoác vai tôi.

Về đến nhà, tôi đỡ anh lên giường. Đặt tay lên trán anh “Dường như anh sốt rồi.” Anh chột nấp lấy tay tôi kéo vào lòng, bắt đầu hôn tôi. Tôi tưởng như mình lại đang mơ, nhưng cảm giác rất thực. “Đây không phải ra mơ.” Tôi nhận ra điều đó. Nhưng tôi không chống cự, tôi đáp lại những nụ hôn của anh. Anh đẩy tôi nằm ngửa ra, cuốn lấy người tôi. Tôi oằn người lên, tận hưởng từng cử động của anh. Sáng hôm sau tôi thức dậy, thì anh đã đi mất, để quên lại chiếc bật lửa trên bàn.

Tôi kinh ngạc phát hiện một hiện tượng lạ. Phóng xạ của nhà máy điện hạt nhân số 1 có sự ảnh

hường nhất định đến hệ thống thần kinh và nội tiết, dẫn đến sự thay đổi về đối tượng hấp dẫn tình dục ở các mẫu thử. Những con chuột bị chiếu loại phóng xạ ở nhà máy điện hạt nhân số 1 tỏ ra quần quýt với những con chuột cùng giới tính.

Tôi giật mình, nghĩ về tôi và những thay đổi trong cơ thể thời gian qua. Tôi vội vàng lấy mẫu thử của mình xét nghiệm. Kết quả nhận được dương tính, tương tự như những con chuột nhiễm phóng xạ kia. Tôi vội vàng chụp lấy máy vi tính, viết báo cáo và gửi qua cơ quan đầu não ở London về hiện tượng vừa phát hiện được.

Đã năm ngày trôi qua, vẫn không thấy tin tức gì của anh. Tôi sốt ruột, cầm lấy điện thoại nhấn thêm một tin nữa “Peter, anh đâu rồi? Gọi cho tôi ngay khi nhận được tin này nhé.”. Chưa bao giờ tôi cảm thấy nhớ anh và cần anh như lúc này.

Tôi hoàn toàn suy sụp khi nhận được hai tin dữ cùng một lúc. Cảnh sát tìm thấy được xe hơi của anh bẹp dí méo mó dưới đáy rừng. Kết quả điều tra cho rằng anh bị lạc tay lái khi đi qua khúc cua gắt của đoạn đèo đó.

Tin dữ thứ hai nhận được từ London, cấp trên nói rằng tôi lãng phí thời gian nghiên cứu một vấn đề thừa thãi, mục tiêu nghiên cứu chính là căn bệnh ung thư, không phải đồng tính. Tôi bị đình chỉ công tác và được lệnh phải quay về London ngay lập tức.

Tôi giận điên lên, hất tung mọi thứ trong phòng thí nghiệm. Trong lúc đó, tôi làm rơi cái bật lửa của anh. Tôi vẫn luôn cất giữ nó bên người. Chiếc bật lửa rớt xuống đất, rồi văng vào gầm tủ sắt. “Không! Đó là kỷ vật duy nhất của anh.”

Tôi kéo tủ sắt ra một bên, chợt phát hiện ra bức tường phía sau có một lỗ hổng nhỏ, lòi ra một mớ giấy.

Đó là những mảnh giấy viết tay bằng tiếng Anh. Tôi đọc lướt qua sững người nhận ra chúng được viết bởi giáo sư Caillen Hassall. Thì ra, ông ta cũng phát hiện ra hiệu ứng đồng tính, báo cáo với trụ sở ở London và cũng bị yêu cầu phải quay về. Nhưng ông ta bỏ qua ngoài tai, cương quyết ở lại nghiên cứu. Ông ta phát hiện ra mình đang bị theo dõi, biết được nguy hiểm đang tới gần nên sao chép lại báo cáo rồi nhét vào cái lỗ bí mật phía sau tủ sắt. Kèm theo lá thư là những báo cáo quan trọng và một phát minh dùng phóng xạ để điều chỉnh đối tượng hấp dẫn tình dục ở con người. Ông ta hoan hỉ kết luận rằng “Cuối cùng, đồng tính đã có phương pháp chữa trị!”

Tôi đổ gục xuống suy nghĩ hồi lâu, cố nuốt phần thông tin vừa đọc được. Như vậy, tôi chỉ còn một đường sống duy nhất là quay về London. Tôi sẽ rời khỏi Fukushima, ra đi trong nỗi nhớ về Peter. Trái tim tôi nhói đau lên mỗi khi gọi tên anh.

Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ điên rồ.

Tôi quay về London được một tháng. Cuộc sống diễn ra bình thường như tôi chưa bao giờ đến Fukushima. Tôi gần như hoàn toàn quên mọi thứ thuộc về nơi đó, trong đó, có cả Peter. Có những khi cái tên anh thoáng qua trong đầu, nhưng phần ký ức đó rất chán chường và vô vị, như một người trưởng thành khi nghĩ về đồ chơi hoặc kẹo ngọt.

Mùa xuân. Khí trời dễ chịu. Tôi ráo bước quay về khách sạn ở phía Nam London. Vứt chìa khóa lên bàn, tôi bước lại mở tủ lạnh, bốc lấy một chai bia. Hững hờ đưa lên miệng nốc một ngụm to.

Quay lưng lại tôi thấy anh đứng ngay phía sau từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên:

“Peter, anh còn sống à?”

Peter không trả lời chỉ nhoén miệng cười nhìn tôi trêu mếu. Giọng tôi vẫn đều đều:

“Tôi nghĩ anh bị tai nạn giao thông và đã chết.”

Trước thái độ lạnh lùng của tôi, Peter tỏ ra bối rối trong tích tắc rồi nét mặt giãn ra, bước lại gần tôi:

“Vẫn còn sống đây, và biết hết những chuyện đã xảy ra ở Fukushima.”

“Anh biết chuyện gì ở Fukushima?”

Bất ngờ, Peter lao vào ôm chầm lấy và hôn tôi. Tôi chống cự, đẩy mạnh Peter ra. Anh ta vẫn tiếp tục cố gắng ôm chặt lấy tôi. “Dễ chịu quá”. Một cảm giác lâng lâng lan tỏa khắp người. Đôi môi anh thật mềm mại. Vòng tay anh ấm áp làm sao. Mọi kỷ niệm, mọi cảm giác tôi dành cho anh tràn về. Tôi ngẩn ngơ, thả lỏng người ra. Peter vẫn ôm tôi trong lòng, thì thầm vào tai tôi:

“Em dùng phương pháp của giáo sư Caillen Hassall tự điều trị cho mình phải không? Thật ra phương pháp này không có hiệu quả. Đồng tính vốn là bản chất khi sinh ra. Nó chỉ bị điều chỉnh tạm thời bởi phóng xạ. Cục tình báo Mỹ đã biết công nghệ này từ lâu và đang nghiên cứu phát triển để chế tạo vũ khí sinh học. Vì thế họ không muốn các nước khác cũng tìm ra. Sai lầm của em là đã phát hiện ra bí mật này. Bên giới chức London đánh hơi thấy nguy hiểm nên điều em về gấp. Tuy nhiên, hiện giờ cục tình báo Mỹ vẫn đang theo sát em.”

“Thật ra anh là ai, tại sao anh biết những điều này?” - Tôi sững sốt.

“Anh không phải là phóng viên, mà là nhân viên của cục tình báo. Anh được lệnh phải theo dõi và trừ khử nếu em có những hành động gây nguy hiểm như Caillen Hassall.”

“Chính anh đã giết giáo sư Caillen Hassall? Lần này anh đến đây để giết em?” - Tôi kinh hoàng nhìn sâu vào mắt Peter.

“Không! Anh yêu em, từ khi ở Fukushima và đã làm trái mệnh lệnh.”

Tiếng gõ cửa vang lên “Hầu phòng đây, xin hãy mở cửa”. Peter nhìn tôi:

“Em có gọi cho lễ tân yêu cầu gì không?”

Tôi lắc đầu. Peter vội vàng lôi tôi về phía cửa sổ:

“Nhanh lên, chúng ta phải chạy khỏi nơi này!”

“Chúng ta trốn đi đâu bây giờ?”

“Nơi nguy hiểm nhất, không ai ngờ.”

“Fukushima?”

Cửa phòng khách sập bật ra, hai gã đàn ông áo đen xông vào, tôi rút chân còn lại, nắm tay anh nhảy xuống dòng sông Thames đang chảy cuộn cuộn phía dưới.

-
1. Thành phố Fukushima: nằm ở vùng Tōhoku trên đảo Honshū, Nhật Bản. Cách thủ đô Tokyo khoảng 300km về hướng Bắc
 2. London: Thủ đô của Anh.
 3. Gay: đồng tính nam
 4. “No, thank you”: “Không, cảm ơn”.

Có một thời như thế

___ langduca ___

Chiều công viên thật yên tĩnh. Đồng và Vĩnh ngồi như hai pho tượng trên băng ghế đá khuất sau những bồn hoa hồng trắng, những nụ hồng mong manh trước luồng gió nhưng vẫn cố tỏa ra chút hương dịu dịu cho đời.

- Mót đi rồi, có nhớ gì hông?

- Nhớ chứ.

- Nhớ gì? - Đồng lí nhí trong cổ họng.

- Nhớ trường, thầy cô, bè bạn... nhớ nhà nữa.

- Hết rồi à?

- Còn chứ... còn hoa hồng trắng nữa, đẹp tinh khiết ra hoa mà không đơm quả, như những mối tình không có con.

- Sao nói lại lời của người ta. Vậy chớ có nhớ... tui hông?

- Hồng nhớ mà sao trốn ra đây.

- Ủ há. Đạo này đầu óc tui ngu quá à.

- Thì ngu chứ còn gì nữa.

- Nói tui ngu hả!

- Chứ hồng phải sao tối đó kêu tui hôn giống trên phim, làm cho mấy đứa trong lớp biết rồi thì cả trường đều biết.

- Ai ngờ tui nó rình mình đâu chứ. Mà anh cũng có phần lỗi, mới kêu là ôm hôn sát rạt à, không để ý để tứ giết hết, giờ thì trách ai.

- Trách em, ai biểu em như vậy thì anh phải như vậy thôi. - Vĩnh choàng tay lên vai Đồng.

- Mắc cười quá đi, tự nhiên trách tui. - Đồng cười rồi lách ra khỏi vòng ôm của Vĩnh nhưng Vĩnh kéo mạnh vào khiến Đồng bật thành tiếng kêu đau.

- Em bị làm sao vậy, kéo tay áo lên cho anh xem.

Đồng dùng dằng mãi nhưng Vĩnh nhất quyết kéo tay áo của Đồng lên. Từ ngay bắp tay những đường bầm xanh bầm tím kéo dài lên hai vai, còn cái lưng bình thường trắng trẻo giờ vẫn vện những lằn ngang lằn dọc.

- Em lại bị ba đánh nữa hả? - Vĩnh gắt giọng còn đôi mắt nhúu nhỏ lại.

- Lần này không phải ba đánh em, mà ba của em mới được một thầy bùa đến nhà trục con ma ra

khỏi người em. Ông thầy bùa làm phép rồi lấy roi đánh cho tan hết ma chướng trong người em ra ngoài.

- Ba má thấy em bị đánh như vậy mà để yên hả?

- Trị bệnh mà, má em cũng khóc nhưng ông thầy nói làm vậy thì con ma sợ. Nó chui ra khỏi người thì em hết thích con trai.

- Khổ cho thân em quá.

- Có khổ nữa em cũng chịu, nhưng phải xa anh thì em chắc là chịu không nổi.

Đồng sụt sùi cố kìm nước mắt lại nhưng không thể, Vĩnh luýnh quính ngó trước ngó sau rồi lấy tay lau nước mắt cho Đồng. “Anh đi lên Sài Gòn học vài bữa cho ba má anh vui rồi anh lại chạy về đây thăm em mà, nín đi, con trai khóc ngoài đường kỳ lắm”. Đồng nghe nói thế thì càng nhiều nước mắt hơn. “Anh đi, anh cũng nhớ em nhiều lắm.” Đồng ngả đầu vào vai của Vĩnh “nhớ nhiều là nhiều làm sao?”

- Nhớ em nhiều như sợi tóc. - Vĩnh khẽ luồn ngón tay vào mái tóc ngắn đen mượt của Đồng.

- Như sợi tóc thôi à?

- Tóc của em hôm nay dài hơn hôm qua một tí, anh nhớ em cũng mỗi ngày mỗi nhiều hơn.

Cả hai mãi trò chuyện ở công viên mà không biết rằng ba má của Vĩnh đã cho người tìm kiếm Vĩnh khắp nơi, cuối cùng thì ba của Vĩnh gọi điện sang nhà của ba má Đồng. Sau vài câu hỏi thăm khách sáo thì hai nhà trở giọng tranh luận gay gắt, ai cũng bênh vực cho con của mình. Ba của Đồng giận đỏ mặt cúp máy, rồi đi tìm Đồng. Ông nghĩ một lúc và đi về phía công viên gần nhà.

- Đồng đứng lên ngay. Ba không ngờ con càng ngày càng sinh tệ. Con muốn ba má phải đeo mặt nạ mỗi khi ra đường thì con mới vừa lòng vừa dạ phải không?

- Dạ thưa thầy, con với em Đồng ngồi ở đây nói chuyện chơi chứ không có ý gì. Mong thầy đừng giận, đừng la mắng em Đồng.

- À, tôi đang dạy con tôi, tôi không nói chuyện với cậu. Cậu thuộc gia đình giàu có, con chủ hiệu buôn có tiếng mà, muốn làm gì thì làm ai dám nói động đến.

- Ba ơi, anh Vĩnh ngày mốt là đi Sài Gòn rồi, con hẹn anh Vĩnh ra đây là để nói chuyện chơi thôi.

- Nói chuyện mà choàng tay ôm nhau tình tứ, còn vuốt tóc hôn nhau. Trời ơi là trời! Người ta đã đồn khắp nơi là con với nó có chuyện bậy bạ, ba xấu hổ lắm rồi. Giờ nếu có thêm chuyện này thì làm sao ba dám vào trường học mà dạy ai. Thà là mày giết ba của mày đi, làm như vậy thì tao nhục lắm.

- Nếu thấy nhục thì nghỉ dạy đi. - Ba của Vĩnh từ xa bước lại, trên tay cầm điều thuốc đang dở. - Con gà trong nhà quán còn không được mà muốn dạy con chim bay giữa trời sao?

- Ông anh nói gì lạ vậy?

- Tôi là ba của thằng Vĩnh. Con tôi có phần lỗi, tôi không né trách nhiệm nhưng tôi thì bận làm ăn bù đầu bù cổ, chứ đâu có rảnh rang như thầy mà có thời gian dạy con. Nghe vợ tôi nói hai năm trước thầy là giáo viên chủ nhiệm lớp của con tôi, thầy cũng có phần dạy nó, sao không dạy theo điều hay lẽ

đẹp của ông bà truyền lại.

- Tôi...

- Còn thằng con của thầy nữa, cũng là một đứa không ra gì. Có cha làm thầy sao không hiểu đạo lý, xúi giục con cái nhà người ta vào con đường bậy bạ.

- Ba ơi, không phải đâu, là do chúng con tự nguyện mà. - Vĩnh nói nhanh.

- Mày im đi, con với cái!

- Ông anh nghe rõ rồi đó, chúng nó tự nguyện thì không phải lỗi một mình tôi không biết dạy con. Con của tôi là tôi có giáo dục đảng hoàng. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ lấy vợ sinh con đẻ cái. Trước giờ nó luôn là một đứa hiền lành học giỏi thì sau này nó cũng sẽ là một người chồng tốt, cha tốt.

- Để tôi mở to mắt chờ coi cái thứ bệnh hoạn đó lấy vợ sinh con kiểu gì, chớ thằng Vĩnh con tôi thì phải học hành đến nơi đến chốn rồi lấy vợ sinh con nối dòng nối dõi. Nó là con trai duy nhất trong nhà, bao nhiêu tài sản của tôi sau này phải do nó gánh hết lo hết.

- Con xin ba và bác đừng nói qua nói lại nữa. Anh Vĩnh sắp đi Sài Gòn rồi nên con hẹn anh ra đây nói chút chuyện để... - Đồng nắc lên.

- Ông nghe chưa, thằng con của ông hẹn đó. Con của thầy giáo mà hư thân, dụ dỗ con người ta.

- Mày làm tao nhục quá, Đồng ơi!

- Làm mất danh dự gia đình của mình thì thôi đi, còn làm xấu gia đình của người khác nữa. Ông thầy nên về nhà dạy con cho tốt rồi hẵng dạy con cháu của người.

- Tôi xin lỗi ông anh, tôi sẽ dạy lại con tôi.

Ông thầy giáo xoa hai tay vào nhau.

- Mày còn đứng đó nữa sao? Về mau đi, nhục quá rồi.

Cha con Đồng vừa khuất dạng thì Vĩnh bất ngờ nhận ngay một cái tát vào mặt khiến cậu loạng choạng. “Khốn nạn! Tại mẹ mày nuông chiều mày quá nên mày hư hỏng. Tao có hẹn với bác sĩ trên Sài Gòn, mày lên đó chữa bệnh, học hành cho nên người. Sau này, tao làm cho mày một cái đám cưới nở mày nở mặt với người ta.”

- Ba ơi, con không muốn. Con thương Đồng mà.

- Về mau đi, suốt ngày kết bạn giao du rồi nhiễm phải thói hư.

Một chiều mùa đông, Đồng ngồi lặng yên bên chậu hoa hồng trắng...!

- Đồng nè, ngày mốt làm chú rể rồi, chiều nay con đi cắt tóc cho gọn đi.

- Con thích để vậy má à.

- Coi kìa, sắp làm chú rể mà mặt mày bí xì vậy, có chuyện gì thì nói cho ba nghe.

- Con vui mừng lắm chứ. Ba má vui là con vui mà.

- Không lẽ con không chịu hiểu câu “bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.”

- Con hiểu nên con đồng ý để ba ép con cưới vợ.
- Mà... hờn. Tao đã nói bao nhiêu lần rồi mà mà...
- Ông đừng đánh nó nữa. - Bà giáo lên tiếng. - Chẳng lẽ ông muốn nó vác cái mặt sưng húp đi rước dâu sao?

Mùa xuân năm 1982.

Bàn thờ gỗ gụ khảm ốc xà cừ phô màu đen bóng loáng dưới ánh đèn sáng choang. Bên trên góc trái là đĩa trái cây lớn xếp hình một con rồng dâng châu còn bên phải là bình hoa cắm theo lối chim phượng hoàng triều nhật. Ngoài ra còn có đôi đèn cây long phụng đỏ rực rỡ với cặp rượu tây và vài đĩa đồ ăn cúng lễ gia tiên thật nghiêm cẩn.

- Kính lạy tổ tông, sáng mai con sẽ qua nhà đàn ông gái rước dâu. Con không biết có thể ăn đời ở kiếp với nhau không. Con chỉ mong tổ tông hiển linh mà giúp con giảm bớt tội nghiệt.

Vĩnh vừa dứt lời thì bị lôi tuột vào phòng riêng. “Mày lạy tổ tiên như vậy đó sao!” “Chứ con không có thương yêu, sợ cưới về làm lỡ một đời con gái người ta thì mắc tội.” Ba của Vĩnh lấy tay vỗ trán một cái rồi lắc đầu.

- Sao tao nói hoài mà mày không rõ, đàn bà là cái bếp, là cái máy đẻ cho đàn ông. Mày cần gì yêu với thương.

- Nhưng như thế là bất công.

- Tao là cha mày mà tao không hiểu biết hơn mày sao? Mày sinh cho tao mấy đứa cháu rồi mày cứ ra đường bay nhảy sao tao cũng không nói. Nhà này phải có con cháu nối dõi.

- Con không muốn.

- Không muốn cũng làm, trứng làm sao khôn hơn vịt.

Một ngày mùa xuân năm 2010.

Đó là một căn nhà sáu tầng thường đóng kín cửa nằm gọn trên một góc đường Sài Gòn. Phía trước nhà là một khoảng sân rộng chỉ trồng một loại hoa duy nhất - hoa hồng trắng. Trong nhà có tổng cộng sáu người, tính luôn cô hai chuyên lo chuyện bếp núc quét dọn, nhưng chỉ có hai người thích những chậu hồng là ông Vĩnh và cậu con trai út tên Trường.

- Chị hai ơi, sao chị không dọn đồng giấy lộn xộn trên bàn đi. - Ông Vĩnh về nhà sớm, vừa bước vào đã nói lớn như ra lệnh.

- Dạ, cái đó là quà tặng mà cậu Trường đang gói dang dở để tặng cho bạn chiều nay, cậu có nói là vào phòng nghe điện thoại một chút rồi ra gói tiếp.

“Hôm nay là ngày lễ tình nhân!” Ông Vĩnh lẩm bẩm rồi mỉm cười bước lại gói quà. Đôi mắt ông chăm chú nhìn rồi nhú lại, mặt trắng bệch ra như vừa nhìn thấy điều gì đó khủng khiếp lắm. “Phải cứu

nó ra khỏi ngộ nhận, nó còn chưa tới hai mươi tuổi mà.”

- Cậu Thuận, tôi chỉ muốn chốt lại một câu. Cậu có đồng ý nói lời chia tay với thằng Trường không? - Ông Vĩnh nắm bàn tay thành quả đấm.

- Thừa bác, chúng cháu yêu nhau. Chúng cháu hứa sẽ cùng nhau vượt qua bao trở ngại, sẽ chống lại những định kiến xã hội đè nặng lên chúng cháu.

- Chống lại à! Ai chống, chống ai, chống cái gì? Có phải cậu định xúi giục con chống lại cha mẹ, cháu cãi lại ông bà? Xét thấy cậu là người có ăn có học mà sao nói chuyện vô luân thế!

- Cháu không có ý đó, cháu chỉ muốn nói là chúng cháu sẽ sống đúng sống thật với bản chất của chính mình. Giống như có người thì ghiền cà phê còn người khác thì dị ứng. Thời buổi bây giờ, chuyện đồng tính đã cởi mở hơn. Đời sống mới con người có tự do, mong bác tôn trọng. - Thuận bấu tay vào thành ghế, mồ hôi chảy dài trên má, đóa hồng trắng trong lọ nhòe đi trước mắt cậu.

- Cậu định dạy tôi ăn theo thuở, ở theo thời à! - Ông Vĩnh chua chát.

- Chúng cháu cũng là đàn ông, nhất định sẽ sống có dũng khí, dám làm dám nhận, sống không dối lừa ai.

- Vậy cậu có dám đánh cược với tôi không?

-...? - Thuận lo sợ nhìn cha của người yêu nhấp một ngụm cà phê.

- Trong vòng ba ngày, nếu cậu có thể dẫn người nhà của cậu đến gặp tôi thưa chuyện thì tôi sẽ đề mặc tình cho cậu quen con tôi, tôi làm ngơ nhưng tôi không đảm bảo là con tôi sẽ không bỏ cậu.

- Cháu...!

- Cứ quyết định thế. - Ông Vĩnh đứng lên định bước ra về nhưng vẫn ngoái đầu lại lần nữa. - À, sợi dây thắt lưng trên người cậu là do thằng Trường xin tiền tôi mua hồi lễ tình nhân đó.

- Sao ba biết con buồn chuyện tình cảm? - Thuận thở dài nằm xuống bộ ván bên cửa sổ.

- Má con mất khi đẻ con út được tám tháng. Từ đó ba vừa làm cha vừa làm mẹ, sao lại không hiểu rõ tính ý từng đứa con.

- Chuyện này khó nói lắm. - Thuận lắc đầu, ngó lên bàn thờ má rồi chuyển ánh nhìn mông lung lên mái ngói đã bạc màu rêu.

- Con nói thật đi, sao thằng Trường không về chơi cùng con. Lần trước nó còn dặn ba để dành mấy trái dừa sập. Thằng đó là người tốt, còn nhỏ mà biết cư xử chín chắn. Bộ hai đứa cãi nhau à?

- Ba muốn nói ý gì vậy?

- Con là đàn ông. Ba thường dạy con dám làm dám nhận.

- Ba...!

- Nếu chọn được một người bạn tốt thì không bao giờ bị làm trong khi nếu chọn một người đẹp hay một người giàu thì có thể bị làm.

- Dạ... con nói! Chúng con khổ tâm lắm, ngay khi quen nhau đã hiểu rằng sẽ khổ nhưng chúng con không thể...

Sài Gòn như một dòng nước chảy xuôi về bên vãn minh, có lúc vật vã với bao ghềnh thác có lúc trầm lắng tựa như đứng yên. Nhưng Sài Gòn vẫn tiến lên, từng giờ từng ngày thay đổi. Trăm năm trước Sài Gòn ra sao, trăm năm sau Sài Gòn như thế nào? Tất cả đều do sức người kiến tạo, có bàn tay và khối óc của con người thì những con đường mới được mở ra.

- Sài Gòn về đêm thật khác với Sài Gòn ban ngày.

- Ba ơi, về rồi kìa! Chiếc xe ô tô màu trắng đỏ. - Thuận reo lên, chỉ tay về phía bên kia đường.

Thuận nắm tay ba của mình, tất tả bước về phía căn nhà có những bụi hoa hồng trắng thật lớn.
“Thưa bác, cháu dẫn ba cháu lên gặp bác, còn vài giờ nữa mới hết ngày ạ.”

- Xin lỗi ông anh, ông có phải là ba của cháu Trường.

- Ông... ông là....?

- Là cha đẻ của thằng Thuận.... Chứ còn ai nữa!

- Có thật là...

- Nếu không tin thì mời ông xem giấy tờ. Thuận! Lấy giấy hộ khẩu, chứng minh thư ra đi con.

- Lúc nào ông cũng cẩn thận thái quá... Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện với nhau, mời xe đi.

- Được. Thuận ở lại chờ ba.

- Ba có quen...? - Thuận ngạc nhiên quá đổi.

Quán cà phê nằm khuất trong một con hẻm thật tĩnh lặng, xứng với tên của nó. Lặng thinh một lúc rồi ông Đồng mới từ từ cởi bỏ cái nón vải, ông tháo búi tóc màu muối tiêu, thả ra đã dài ngang lưng.

- Có mấy lần tôi ngủ quên thì bị vợ cắt tóc hay mấy đứa con tôi cắt lên chứ mà còn tỉnh táo thì không ai cắt được tóc tôi. Ông có biết vì sao không ông Vĩnh?

- Chuyện xưa quá rồi mà còn cố chấp.

- Nghĩa là ông cũng còn nhớ. Sân nhà ông nở những bông hồng trắng, mà không hái vào thì... phí hết mấy cái bông.

- Đâu phải ai cũng thích hoa hồng trắng!

- Cũng như đâu phải ai cũng tán thành chuyện hai cậu con trai đến với nhau vì yêu.

- Ông muốn ám chỉ chuyện của con ông và con tôi. Ông biết tôi là cha nó từ trước rồi phải không?

- Thằng Trường có về nhà tôi chơi vài lần, nó giống ông như đúc nên tôi nhìn ngơ ngợ, đến chừng hỏi chuyện gia đình thì tôi biết nó là con ông.

- Tôi rất thương thằng con này, tự hào về nó nhất, nó hiếu thảo học hành giỏi dấn.

- Ngày xưa cũng có hai người con trai thương nhau mà bị gia đình chia rẽ. Lúc đó còn mang nặng

tư tưởng cha mẹ đặt đâu thì con phải ngồi đó.

- Nó phải lấy vợ, sống hạnh phúc như bao người khác.

- Hai bên gia đình ép buộc nên hai người con trai đó phải lấy vợ. Một người đã ly thân từ lâu, sống chung nhà chỉ vì con nhưng căng thẳng đến nỗi không nói với nhau một lời. Một người thì vô ý để vợ phát hiện những bức thư tình nên vợ uất ức uống thuốc ngủ tự tử, mấy đứa con không biết rõ lý do cứ nghĩ là chuyện tai nạn. Hạnh phúc gia đình chỉ là lời che đậy cái bất hạnh cái oan nghiệt, bản thân khổ còn kéo theo những người xung quanh cùng đau.

- Nhưng tôi với nó có hoàn cảnh sống khác nhau. Biết đâu là nó ngộ nhận. Thời buổi giờ tràn ngập thông tin, tốt, xấu, nhảm nhí đều có.

- Ngày xưa là đời sống khép kín cũng còn có những chuyện như vậy kia mà.

Một người nói chuyện hiện tại, một người kể chuyện của những ngày xưa, người đi ngang có lẽ không hiểu được. Nhưng họ cứ nói đến quên cả thời gian, từ chuyện con cái, chuyện vợ chồng đến chuyện chia tay, chuyện đê nén, chuyện dẫn vật của ba mươi năm. Quán đóng cửa, họ chào nhau khách sáo nhưng còn một câu nói cứ văng vẳng “Như tôi đã hứa. Chuyện của chúng nó thì tự chúng nó quyết định, tôi chỉ cầu mong con mình luôn vui vẻ hạnh phúc mà thôi! Cha mẹ ai mà không thương con.”

Một ngày đàn ta

____ ngayemconho ____

Người đàn bà lằm lũi giữa đám đông, cố gắng bứt khỏi dòng người vô định. Nỗi ám ảnh về người đàn ông ôm đàn, về những thanh âm réo rắt không thôi cào cào tim gan và hiển hiện như ghim như cắt trên gương mặt đã héo rũ. Mái tóc xơ, rối và bạc màu, biểu hiện của sự già nua, và cũng là biểu hiện của từng ấy những tháng năm mòn mỏi bầu vú một con người. Có gì không giải thoát bản thân? Có gì tự gông mình trong nỗi đau đớn triền miên không ánh sáng? Loài người còn lại những gì? Người ta thương yêu còn lại những gì ngoài một thế giới lạnh băng vô tri giác?

Nhớ về quá khứ, lòng bà tê tái, và bà không muốn bất cứ bi kịch nào tương tự sẽ xảy ra. Ngày ấy như thế là quá đủ.

“Chị đừng cho chúng nó gặp nhau nữa!” Người đàn bà cương quyết.

“Nhưng, sao ạ?”

Một giây im lặng.

“Mất chị làm sao thế?”

Như bị bắt quả tang, người đàn bà vội đưa tay lên trán, ngoảnh mặt nhìn những ống vải xếp ở góc nhà, đầy những sắc tươi mơn mớn...

Sạp vải là một tấm phản bằng gỗ, bốn chân bốn cây củi, khắp khiễng và chênh vênh bên dốc chợ. Phía trước, dọc con đường bày la liệt những hàng cháo, hàng xôi, hàng bún. Lác đác người ghé vào mua. Ra rả những câu chào hàng phà phà hơi sương, quện với khói cháo, khói xôi, khói bún, dệt nên làn sương mỏng trên con dốc chợ ban sớm.

Từ chân dốc, chiếc xe lùi lũi mở banh màn không gian bằng bạc. Xuất hiện phía sau là thằng Nhân và mẹ nó, đang hì hụi với hai đôi bàn tay mảnh, đẩy xe đến chỗ cái phản gỗ. Thế là, những cô hàng cháo, những chị hàng xôi, những ông hàng bún phải dạt sang một phía để hai mẹ con có thể đẩy xe vải vào sạp.

Thằng Nhân loay hoay phụ mẹ bày biện vải vóc, xong chạy vội về. Nhà nó cách chợ chẳng bao xa. Hôm nay nó phải đi học.

Ngày đầu tiên nhập học, Nhân và Phương xin được ngồi sát chỗ. Ai cũng nhận ra thằng Phương đã cởi mở hơn nhiều.

Chiều hôm ấy, Nhân phụ mẹ đẩy xe vải về thì thấy Phương. Nó ôm một cây ghi-ta màu nâu thẫm,

vẫn vẹn những vết gỗ và những mảng sơn tróc vảy, lang thang, dờ dẫm bên vệ đường. Vốn biết Phương là người ít nói, Nhân chỉ nhìn nó rồi lảng đi.

Một lát sau quay lại thì thấy thằng Phương đang gục mặt trên cây đàn, dưới bóng chiều của một cây hoàng nam nhỏ, Nhân quyết định tiến lại gần.

“Mày sao vậy?”.

Phương ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe, nghẹn ngào không thành tiếng.

Nó nói không thành tiếng thật. Nhân chẳng nghe được lời nào. Hay vì gió chiều rào rào trên đỉnh hoàng nam làm bật đi giọng nó?

Phương bị cấm không được chơi đàn. Cũng chỉ vì chuyện này mà nó thường xích mích với mẹ. Có lần thằng nhỏ gan lì, gân cổ lên đôi co vì sự phi lý. Mẹ nó liền giật lấy cây đàn, đập âm xuống đất vỡ choang. Nó đành dùm tiền mua đàn mới. Đàn mua về cất trong góc nhà kho.

Cũng có lần nghe vang tiếng ghi-ta, mẹ nó chỉ dụi mặt vào tay mà khóc chứ không mắng nhiếc chi cả. Nó đến ôm vai mẹ, hỏi vì sao mẹ khóc. Mẹ nó không trả lời, chỉ nói bằng giọng van nài “Con đừng đánh đàn nữa nha con”.

Nó đáp vâng, nhưng trong lòng tự hiểu sẽ chẳng bao giờ từ bỏ được niềm đam mê mà ba nó đã ấp ủ và truyền lại cho nó.

Ngày ấy, ba nó là một chàng trai bảnh bao và chơi đàn rất giỏi. Lấy mẹ về, ba nó đàn cho mẹ nó hát. Mẹ hát không hay, ba nó gọi chú Dương lại nhà. Ba đàn, chú Dương hát.

Mẹ nó nghe đàn, nghe hát, ra bề sung sướng.

Mỗi cuối tuần chú Dương lại đến, mẹ đi mua rượu, làm đồ nhắm. Có khi chú Dương ngày nào cũng đến, mâm cơm mẹ dọn thêm một chiếc bát, một đôi đũa. Ba, mẹ và chú Dương nói cười rôm rả, rồi lại đàn, lại hát.

Có lần, mẹ thấy ba ngồi đàn, chú Dương ngồi hát, môi kề bên tai ba mà hát...

Mẹ sinh nó ra, chú Dương không đến nữa, ba cũng không đàn nữa, mẹ thôi mỉm cười hạnh phúc. Ba nó bắt đầu uống rượu và bê tha.

Nó lớn lên một tí, ba nó vừa uống rượu vừa dạy nó chơi đàn. Đầu ngón tay nó bắt đầu chai đi như ba. Mẹ không cho nó học, nhưng nó thích, và mẹ không cản được, vì có ba.

Dù bệnh gan quặn quại, ba nó vẫn ngập tràn trong rượu. Thằng Phương không biết chuyện gì đã diễn ra trước ngày nó chào đời. Nó chỉ thấy ghét ba vì ba làm khổ mẹ, làm khổ gia đình.

Mẹ biết nó giấu đàn trong nhà kho nhưng không nói. Chỉ đến lúc ba nó về nhà gây sự thì mẹ mới không kìm được giận, lục tung mớ hỗn độn, lôi cây đàn ra, quật vào người ba. Nhưng thằng Phương kịp cản mẹ nó lại, giành lấy đàn và chạy biệt.

Giờ thì nó trở thành kẻ đầu đường xó chợ. Nó không dám về nhà, vì nếu về nhà thì mẹ nó lại đập bể cây đàn mất. Bỗng nó gặp Nhân, một buổi chiều tà gió lộng. Nhân bảo mang đàn về nhà nó cất tạm. Phương gật và theo Nhân về.

Mẹ Nhân là chủ một sạp vải ở chợ. Bốn góc tường nhà nó chất đầy những cuộn vải đủ sắc. Phương đặt cây đàn vào một góc, bồng một bầy mèo đến vây quanh, cạ cạ người vô chân nó.

Nhân vừa nhìn tụi nó, vừa nhìn Phương, vừa tếu táo:

“Mày hay bị mẹ mắng, tao cũng vậy. Vì đám mèo này nè”.

Ngày trước, khi chưa có tụi mèo trong nhà, lũ chuột hoành hành ghê rợn. Chúng nó gặm nhấm và đục khoét tất cả những cuộn vải của mẹ thằng Nhân. Nhưng vốn không ưa mèo, bà cương quyết không cho mang bất cứ con mèo nào về nhà. Mãi đến một hôm, chuyện xảy ra ở chợ, một vị khách hàng chọn được một xấp vải ưng ý nhưng hốt hoảng vì lỗ thủng to tướng ngay chính giữa. Mẹ nó bẽ mặt.

Thằng Nhân mang về liền bốn con mèo, đúng như ý của nó.

Nhân yêu mèo. Con mèo đầu tiên trong đời thằng Nhân chết đi ngay bên vòng tay của nó. Nó khóc to lắm. Sao không khóc cho được cơ chứ, khi mà người ta thương yêu cứ mãi bỏ ta đi, như hạt cát trôi trên bờ biển lớn, trong khi ta không tài nào nắm lại.

Ba nó mang chôn con mèo ở góc vườn trước nhà và trồng lên trên một cây khế. Ba bảo, khi nào khế lớn, ra hoa và kết quả, nó sẽ thấy lại được con mèo.

Nó gọi đấy là cây “khế mèo”.

Đến giờ thì cây đã lớn, vòm lá xum xuê, cao gần gấp đôi người. Nhân chỉ cho Phương xem.

Phương nhìn lên cây khế, thấy từng đợt khế tươi phủ xanh cả một góc trời. Nó cố nhìn thật lâu để thấy được con mèo đã chết, dù biết đấy chỉ là giấc mơ trẻ nít.

Bốn con mèo nhà Nhân cào cào và phá phách không thua gì đám chuột. Thậm chí tụi nó còn làm bậy ra trên vải. Nhân ngày nào cũng bị mẹ mắng. Nhưng đến khi tụi mèo lớn được một tí thì đã ngoan và biết nghe lời. Mẹ lại cần nhàn mỗi khi thấy vải của mẹ bám đầy lông. Khách hàng cười tủm tỉm “Nhà chị chắc nuôi nhiều chó lắm nhì”, mẹ chỉ biết ậm ừ.

Phương đứng dậy, bẽn lèn:

“Mày giữ cây đàn giúp tao, hôm nào tao lại”.

Nhân mỉm cười, nó tiễn Phương ra cửa.

Rất lâu sau cây đàn vẫn nằm đấy, không thấy Phương đến lấy. Đôi lần Nhân lòi nó ra, dòm dòm, ngó ngó và... cất đi. Dần dần, cây đàn bị chôn vùi trong đồng vải hoa, không ai nhớ tới.

Cuối cùng thì Phương cũng đến.

Thằng Nhân hỏi:

“Mẹ mày còn giận không?”

“Còn”. Phương rụt rè đáp.

“Vậy lỡ, mang đàn về mẹ mày lại đập nữa thì sao? Hay cứ để lại nhà tao.”

Trong khi Phương lúng túng không biết trả lời, Nhân nói dồn:

“Mày phải tập chơi nhiều phải không? Thế thì cứ đến nhà tao, không sao cả. Mẹ tao ở chợ cả

ngày, ở nhà có mỗi mình tao thôi”.

Phương bối rối lắm, miệng lắp bắp, nhưng không thành tiếng. Thằng Nhân liền thoáng:

“À, có cả tụi mèo nữa!”

Vậy là thằng Phương quay về, để cây đàn ở lại.

Rồi vào một ngày, nó lại đến.

Vì mẹ, Phương từ lâu đã có ý định bỏ chơi đàn. Nhưng như thế, những đầu ngón tay của nó sẽ không còn sần, nó sẽ không thể đối diện với chính cuộc đời nó bằng những ngón tay mịn. Phải thật chai lì và gan góc.

Nó mang đến vài bản nhạc cổ điển, vừa đọc vừa rải nốt. Đám mèo vây quanh, nghe đàn, phá phách. Chúng nó có vẻ thích thú.

Thằng Phương phát hiện ra một vị trí ngồi đàn rất lý tưởng, đó là dưới gốc cây “khế mèo” trước sân nhà thằng Nhân. Nó ôm đàn ra đấy, ngồi bệt trên cỏ và bắt đầu bản nhạc.

Một giai điệu quen thuộc ngân lên, được những thanh âm trong vắt diu vào gió, thoang thoảng giữa không gian tinh trắng và dặt diu dưới bóng nắng rợp xanh của vòm khế ngây ngô. Tiếng vông kẻo kệt ban trưa của một bà cụ siêng năng đan áo, tiếng rên méo mó của bầy mèo đang nằm xoài ra đất, tiếng mẹ hát ru con hời ời giữa muôn trùng nắng gió của thời gian, tất cả hòa quyện và đan vào nhau đều đặn, nhịp nhàng như những hợp âm không treó ngoe, không trắc trở.

Nhân ngồi trong nhà, cứ ngỡ bên ngoài đang reo vui một bản hòa tấu tự thiên nhiên, và ngai nhạc trưởng không ai khác là Phương dưới bóng khế. Nó không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc này, vội bước ra, ngồi bệt trên cỏ cùng Phương. Trông thằng Nhân ngờ nghệch đến tội. Nó lắng nghe như thể một tín đồ cây trồng vào niềm tin thần thánh. Thi thoảng “tín đồ” này nhặt lấy một quả khế rụng, vô thức đưa lên miệng nhấm mút để rồi choàng tỉnh vì nhận ra mùi chan chát của múi khế.

Chẳng phải âm nhạc từ muôn đời đã có năng lực chạm tới trái tim con người hay sao?

Phương không chỉ biết chơi nhạc cổ điển, nó còn biết đệm hát như ba nó. Nó bảo Nhân hát. Nhân bối rối, bởi nó có hát cho ai nghe bao giờ.

Thế mà nó cũng hát. Phương đàn theo, bắt tông, bắt nhịp...

Hôm ấy mẹ Nhân về sớm, thấy hai đứa đàn hát vui cả cửa nhà, bà thích lắm, liền mang ra trái cây, nước ngọt. Cứ cuối tuần Phương lại đến, mẹ Nhân mua thêm bánh trái. Có khi ngày nào Phương cũng đến, bữa cơm mẹ Nhân dọn thêm một chiếc bát, một đôi đũa...

Một buổi trưa nóng kinh hồn. Nóng đến nỗi thằng Phương đang ôm đàn mà không kiềm chế nổi bản thân. Nó quạt tay vô đàn và gào lên “Anh muốn *tắm* bên em trọn đời!!!”. Thằng Nhân vội vàng lấy tay chụp miệng nó lại.

Chỉ hai giây sau, một tiếng động kinh hoàng phát ra từ mái nhà. Tiếp sau đó là tiếng lăn碌 cọc chà vào từng mảng tôn rỉ. Cuối cùng là tiếng hòn đá rơi đánh cộp xuống nền xi măng.

Thằng Phương kinh hãi:

“Ai ném đá lên mái tôn vậy?”

Nhân nhìn ra cửa và chỉ sang phía bên kia rào:

“Bà ném đá”.

Chính là bà cụ vẫn ngồi trước nhà đối diện, đung đưa võng và cần mẫn đan áo.

Chuyện kể rằng, “bà ném đá” là người phương xa, thuở hàn vi rất xinh đẹp, không hiểu vì sao lại về đây quay quắt một mình. Bà mặc chiếc võng trước nhà, ngày nào cũng ra ngồi đan áo. Những chiếc áo len rất đẹp, nhưng bà chỉ đan áo độc kiểu con gái.

Bà đan áo, bán đi, và... ném đá sống qua ngày. Cứ hễ nhà nào xung quanh phát ra tiếng ồn inh ỏi là bà nhặt đá, ném âm lên nóc, xong thần nhiên đan áo. Thế nên cả cái xóm này nhờ bà mà luôn luôn được yên tĩnh.

Thi thoảng vẫn có những tiếng cười đùa, la hét ồm ồm giữa trưa nắng của đám con nít đi ngang chọc ghẹo. Bà nhặt đá ném chúng nó, nhưng chưa bao giờ có đứa nào ăn đạn.

Thế nên, từ giờ Phương chỉ dám đàn nhỏ tiếng, và Nhân cũng hát nhỏ tiếng. Nhưng điều đó không hề làm mùa hè của hai đứa nó vui đi tiếng đàn, tiếng hát, và cả tiếng mèo kêu la...

Đến bây giờ thì Nhân là người bạn duy nhất của Phương. Chúng nó xin ngồi gần nhau cũng không có gì lạ. Thầy chủ nhiệm thấy Phương cười mở và hòa đồng hơn trước, cũng nhờ Nhân, nên thầy chấp nhận. Hai đứa nó cùng học, cùng chơi.

Học chán, đàn hát chán, chúng nó bắt đầu bày trò.

“Bà ném đá” đang ngồi ru võng, vẫn chăm chỉ đan áo. Hai đứa nó ra ngồi góc “khế mèo”, điệu bộ ôm đàn, ngồi hát. Bỗng một đứa la toáng lên “Rắn! Rắn!”. Đứa còn lại hoảng hốt “Đâu? Đâu?”. Thế rồi cả hai hả hê hô to rắn rắn rắn... “Bà ném đá” liền khựng lại, nhướng mắt sang rào bên kia.

Hai đứa quỷ sứ thấy vậy liền la to hơn “Á á á...”. Thực ra chẳng có con rắn nào. Bà ném đá biết mình mắc lõm, liền cúi xuống nhặt một hòn đá to tướng. Lập tức hai thằng nhóc chạy quẩn đi, vừa chạy vừa cười khục khặc.

Thằng Phương là đứa chạy nhanh nhất, vừa vào đến cửa, quay lại định ôm bụng cười thì thấy thằng Nhân đang ngồi ôm đầu rên ư ử. Đầu nó chảy máu. “Bà ném đá” đã nhắm trúng đích.

Hôm sau Nhân phải nghỉ học. Trên đầu nó là một cuộn băng to tướng. Phương sợ bạn buồn nên dù học nhiều vẫn đến và chơi đàn.

Mẹ Phương từ ngày biết con mình có bạn, bà mừng lắm. Thấy nó vui vẻ, lòng bà cũng nhẹ nhõm được phần nào.

Về phần Phương, biết mẹ không còn buồn, không còn giận, nó cũng mừng. Có lẽ không lâu nữa nó sẽ mang đàn về nhà.

Mẹ Phương mang sữa sang thăm Nhân. Bà muốn biết người bạn thân của con mình.

Lúc ấy hai đứa nó đang ngồi góc khế, Phương đàn, Nhân dù đầu đang đau vẫn ráng hát. Mẹ

Phương từ xa nghe tiếng đàn quen thuộc đã có linh cảm không lành. Đến khi tận mắt chứng kiến con trai mình ngồi đàn bên tiếng hát một đứa con trai khác, bà không khỏi hoang mang.

Mọi ký ức tàn nhẫn đột nhiên ủa về đau đớn. Tiếng đàn trôi tuột trong lòng, đau xé, ám ảnh tâm can và mở tung quá khứ.

Mẹ Phương vội quay đầu, đi mất.

“Con vẫn còn chơi đàn phải không Phương?”

Thằng Phương lúng túng. Bấy lâu nay nó giấu chuyện sang nhà Nhân tập đàn.

“Quỳ xuống!”

Nó quỳ, lòng rối bời.

“Mẹ cấm con từ nay con không được sang nhà bên ấy!”

Phương nghe như sét đánh ngang tai. Mẹ lại cấm nó một điều mà không vì lý do nào cả.

“Không mẹ ơi”. Nó gạt ngang lời mẹ.

Mẹ nó, cầm sẵn nhành dâm bụt bẻ vội, liền quất vào lưng nó, nức nở.

Ngay lúc ấy ba nó về, nồng nặc mùi rượu. Thấy mẹ nó đang đánh con trai, ông xông vào đẩy mẹ nó ra. Hai người lại cãi vã.

Thằng Phương chỉ biết ngồi bó gối, cầu mong cho tất cả sẽ qua mau.

Nhiều hôm sau, không thấy Phương tới, Nhân buồn buồn ngồi ngắm khế vàng rơi. Có lẽ mẹ Phương lại có chuyện.

Nhân nhìn sang bên kia rào, không thấy bà ném đá nữa. Tiếng võng đưa kéo kệt không còn, đàn ghi-ta có đây nhưng chẳng thể ngân vang. Dường như nó cần lắm những thanh âm trong veo từ cây đàn ấy, con người ấy. Sao nó nghe thiếu vắng cõi hoang đường, nơi có tiếng đàn âm ỉ róc rách lòng đêm. Nó cảm nhận vết thương sau gáy. Có lẽ sẽ là một vết sẹo dài...

Bỗng ai đến tìm mẹ nó.

“Chị đừng cho hai đứa nó gặp nhau nữa, kéo lại hối hận sau này.”

Nghe giọng mẹ Phương quả quyết, mẹ thằng Nhân bối rối vì không hiểu chuyện gì. Tội nó đã làm gì nên tội?

Không nán lại lâu, mẹ Phương xin phép về, tay khur khur che con mắt bầm tím. Mấy ngày trước, bà bị chồng đánh.

Không lâu sau người ta thấy ba thằng Phương lăn đùng ra đường bất tỉnh. Bệnh gan của ba nó trở nặng.

Thằng Phương dựng ba dậy, cho ba uống thuốc. Ba nó hà hơi nặng nhọc, nắm lấy bàn tay gầy rộc của mẹ:

“Đừng để bị kịch lặp lại như ngày xưa, em à!”

Ba nó chết. Nhà nó vốn hiu quạnh, giờ lại càng quạnh hiu.

Không lâu sau mẹ nó gọi nó đến trước mặt và bảo:

“Ngày mai con mang đàn về đi Phương”.

“Mày biết gì không Nhân?”

“Chuyện gì?”

“Năm sau tao thi vào Nhạc viện”.

Thằng Nhân há hốc mồm:

“Mẹ mày cho hả?”

“Ừ, mẹ tao cho rồi”.

Nhân vội hỏi:

“VẬY, LỖ THI ĐẬU THÌ MÀY LÊN THÀNH PHỐ LUÔN À?”

“Chứ sao nữa!”

Thằng Nhân dăm chiêu:

“Mày không tính về à?”

Phương đáp:

“Phải về chứ. Đi xa nhớ mẹ sao chịu nổi”.

Nhân then thùng liếc Phương một cái.

“Mày không nhớ ai nữa hả Phương?”.

Thằng Phương không trả lời. Nó đi đi hòn đá xuống đất một hồi lâu, cảm nhận bóng mát êm dịu ngập hồn.

Nó nháy mắt tinh nghịch:

“CÓ CHỨ. TAO NHỚ BỐN CON MÈO, NHỚ CẢ *bà ném đá* NỮA”.

Nhân trông về hướng tay thằng Phương, thấy bà ném đá đang ngồi đung đưa võng, vẫn đan đan móc móc. Bà nhìn tụi nó, cười hiền hiền.

Thằng Nhân lại đảo mắt xuống chân bà, đầy những viên đá đen thô kệch. Viên nào viên nấy bụi cỡ quả đấm. Bất giác nó đưa tay lên gáy xoa xoa vết sẹo, định bụng hét thật to...

Dòng sông thời gian

___ gome ___

Phía trước là con sông đang chảy cuộn cuộn, Linh vẫn bước, dường như nó chẳng để ý tới dòng sông đang bắt đầu nuốt lấy nó, nó còn đang mãi suy nghĩ...

Lúc be bé, Linh vẫn còn nhớ như in cái câu người làng bảo nó “Thằng này mai mốt rồi thì cũng giống Chí Phèo mà thôi”. Còn nhỏ, nó chưa hiểu Chí Phèo là ai, nó chỉ nghe bố mẹ nuôi kể lại là nó được nhặt ở lò gạch đầu làng, gần bãi ngô bên cạnh sông. Bố mẹ nuôi nó - ông bà giáo nghèo hiếm muộn tìm ra được nó như bắt được cục vàng. Bố mẹ Linh từng suốt ngày đi hết chùa này tới đền kia để cầu mong sinh được một mụn con nhưng tới cái tuổi mà người ta mong có cháu rồi họ vẫn chưa có nổi một đứa bé để gọi một tiếng cha, tiếng mẹ. Mang đứa bé về nhà và ủ ấm, ông giáo đặt ngay tên nó là Linh thay lời cảm ơn đến ông trời đã gửi nó tới họ.

Lớn lên chút nữa thì Linh có vẻ chẳng giống Chí Phèo tẹo nào. Nếu Chí Phèo phải sống cảnh nghèo hèn thì nó ngược lại, năm Linh lên bốn, bố nó thương tình mua một tờ vé số cho con bé rạch rưới đầu làng và trúng giải độc đắc. Bố mẹ nó có tiền và cũng biết đầu tư vào bất động sản. Tiền đẻ tiền, Linh bỗng dưng thành cậu ấm. Sống trong sự chiều chuộng của bố mẹ, Linh lớn lên với da trắng, môi đỏ, đôi mắt thì lay láy rất thông minh. Bọn trẻ con trong làng gọi nó là Bạch Tuyết, còn ở lớp lũ bạn trêu đùa là chị Linh vì nó hiền và khá nữ tính. Linh học giỏi lắm nên lũ bạn cũng nể phục nó và không dám trêu nó nhiều! Việc Linh học trường chuyên những năm cấp III rồi vào Đại Học Ngoại Thương cũng là điều không lạ. Ngay từ những năm cấp III, nó cố sửa đổi, trông manly⁽¹⁾ hơn và khá thu hút. Ấy thế nhưng Linh vẫn không hề có người yêu. Linh thông minh để tìm hiểu và nhận ra giới tính thực sự của nó là gì. Đời nó rồi cũng khổ như đời Chí Phèo ư?

Nước sông mùa này đục ngầu, dường như dòng sông đang giận dữ đòi một ai đó bầu bạn...Linh cũng nhận ra màu nước ấy, màu đục ấy giống ánh mắt tức giận của anh khi nhìn nó...

- Sao em lại có thể làm như thế?

Linh ôm mặt sau cái tát như trời giáng của người mà nó yêu, khẽ trả lời:

- Em...Anh có thể nói em như thế ư? Em...không thể sống thiếu anh được!!!

Vì anh nó đã thay đổi rất nhiều. Trước đây nó hiền như cục đất, ấy vậy mà nó đã làm gì thế. Một đứa như nó lại dám sấn vào một thằng nhóc kém nó 1 tuổi và đánh cho máu me be bét thậm chí còn

phải vào viện. Chưa một ai thấy một Linh Bạch Tuyết lại có thể hung dữ tới như thế! Người ngoài thì đoán già đoán non ngay ra mâu thuẫn gì đó, chắc phải ghê gớm lắm, chắc thằng nhóc đó tranh cô bạn gái của Linh chẳng?

Đúng là hai người có mâu thuẫn lớn thật nhưng *cô bạn gái* của Linh lại là một chàng trai hơn Linh 5 tuổi. Minh - một kỹ sư không đẹp trai nhưng có nét duyên lạ là mối tình đầu đẹp của Linh. Và thằng nhóc kia cũng yêu anh ấy. Linh đã chẳng thể giữ nổi bình tĩnh khi nó xúc phạm Linh. Linh chẳng bao giờ quên được lời nói sắc lẹm như dao của nó:

- Đồ con hoang, mày là gì mà đòi xứng đáng với anh ấy chứ?

Linh hận câu nói đó. Và điều gì cần làm Linh cũng đã làm. Sự nóng giận đã khiến nó phải trả giá. Tuy gia đình thằng nhóc kia không kiện tụng gì mà chỉ bắt gia đình Linh bồi thường một khoản tiền lớn. Nhưng Linh đã mất đi niềm tin của bố mẹ, cái mà nó đã xây dựng bấy lâu nay, nó không dám nhìn vào đôi mắt mẹ, nó lo cho bệnh cao huyết áp của bố. Không thể tin nổi một sinh viên ngoan ngoãn của một trường Đại học danh giá hàng đầu, được rất nhiều học bổng như Linh lại cư xử như thế. Nó không biết nó hận anh hay nó quá yêu anh nữa. Anh là người mang cho nó những tia nắng sớm mai đầu đời, nhưng cũng là người mang cho nó những tia nắng gắt đốt cháy trái tim nó. Nó yêu anh được hai năm! Hai năm tuy không sống cùng nhau, nhưng ngày nào phút nào nó cũng dành cho anh những nỗi nhớ, những dằn vặt. Và câu nói của nhóc kia chỉ là giọt nước làm tràn ly.

Linh nhớ cái lần nó ghé qua nhà anh chơi. Buổi sáng hôm ấy, Linh muốn đến nhà anh để lấy lại quyển sách để quên. Cửa khóa trong nhưng Linh cũng có chìa khóa nhà Minh. Cửa vừa mở thì đập ngay vào mắt Linh là hai người đàn ông không một mảnh vải che thân đang quần quai ôm lấy nhau. Nó thấy anh - Minh - người đang hôn hên, mơn trớn Khánh - chính cái thằng nhóc mà sau này đã khiến Linh nhận cái tát từ Minh. Họ ôm ghì lấy nhau, nụ hôn của họ dường như còn đắm say hơn cả của Minh từng trao cho Linh. Hoảng sợ, giận dữ tới giật mình, Linh làm rơi bình hoa cạnh cửa rồi bỏ chạy trong nước mắt. Minh nhòe dãi, nhìn thấy Linh nhưng anh chẳng thèm đuổi theo nó.

Linh quay lại với thực tại. Dòng sông kia hung tợn thật đấy, nhưng cũng có lúc êm đềm đến không ngờ, như những ngày đẹp đẽ của Linh vậy....

- Anh vẫn không thể tin nổi em đã chấp nhận tình cảm của anh!

- Em đã chấp nhận từ lâu rồi, có điều anh không nhận ra thôi! Đôi mắt Linh ánh lên niềm hạnh phúc.

Linh từng khá nổi trong một nhóm gay hay chơi với nhau, người ta gọi Linh là hotboy⁽²⁾. Gần như phần lớn các chàng trai giao lưu với nhóm thường bị thu hút bởi Linh ngay từ ánh mắt đầu tiên. Đa phần các chàng trai đến với nó ngọn lửa nhiệt tình đều dâng lên rất cao, nhưng chỉ được một thời gian, rồi cái Bạch Tuyết trong Linh đã dập vùi ngọn lửa của họ. Mấy đứa bạn thân bảo Linh lạnh, còn Linh thì bảo chưa tìm được người phù hợp. Sáng sáng Linh ngủ dậy với một loạt tin nhắn, nội dung thì chắc

chẳng khác gì nhau, kiểu kiểu như: “Chúc em ngày mới tốt lành”, “chúc em nhiều niềm vui”..., lúc đầu Linh còn khá hào hứng với việc reply⁽³⁾, về sau nó chẳng buồn trả lời thậm chí chẳng buồn đọc. Thật là nhàm chán làm sao! Cuộc sống sẽ cứ thế nếu như Minh không đến. Minh chẳng phải bảnh bao tới mức thu hút Linh ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng càng tiếp xúc với anh Linh càng cảm thấy anh là món quà quý giá với nó. Anh cũng theo đuổi Linh, nhưng không giống cái cách nhạt nhẽo mà các gã bình thường hay làm. Anh khôn khéo làm quen với những người bạn của Linh, lần mò ra các sở thích của nó, đúng cái cách nó thích nhất... Ban đầu, anh hay gây sự với nó hơn là chiều chuộng nó, đó là cách rất thông minh để gây sự chú ý của Linh.

- Chấp làm gì Linh, nó là đồ nào phẳng ấy mà! hoặc
- Nhạc Baroque⁽⁴⁾ ư, Linh mà cũng biết á! hay
- Người đẹp nghiên cứu triết học à, nghe nực cười quá nhỉ??

Linh tức lắm chắc có lẽ vì thế mà nó suy nghĩ về anh nhiều hơn. Để rồi sau đó Linh chẳng quên được những buổi chiều cuối tuần, anh rủ Linh đi mua sách - khéo léo thể hiện sự uyên thâm của anh, Linh cũng chẳng quên được những quán quà vặt mà anh đưa Linh đi, Linh nhớ những buổi tối vi vu cùng anh hóng gió trên cầu Long Biên...

Sóng nước mênh mông quá, gió ven sông thổi qua vai nó mát lạnh, Linh có gì đó thấy thoải mái hơn. Nó thấy thoải mái như lời anh từng giải thích với nó:

- Tha thứ cho anh, em yêu nhé! Chính nhóc đó đã dụ dỗ anh! Minh ôm Linh từ phía sau thật chặt và giải thích.
- Vậy ai dụ dỗ anh, anh cũng lên giường với họ sao?
- Tin anh đi mà, anh chỉ yêu mình em mà thôi! Với nhóc đó, anh chỉ để thỏa mãn lúc đó thôi!
- Anh... anh phải hứa không bao giờ có chuyện đó xảy ra nữa nhé!

Linh tự trọng, Linh có niềm kiêu hãnh lớn lao. Vậy mà khi yêu anh, Linh đã nhỏ đi hết những cái gai tự vệ của nó. Nó quyết định tha thứ cho anh một lần sau khi giận dữ chưa được bao lâu. Dường như nó chẳng thể thiếu được anh và nó cũng chẳng thể hiểu được nó. Nó tha thứ bởi nó chẳng thể quên được ánh mắt của anh, cái mùi mồ hôi khen khét của anh hay hơi ấm của anh mỗi khi anh ôm nó. Rồi tới việc thằng nhóc đó hẹn Linh và xỉ vả Linh. Rồi cái tát của anh. Sự làm lạnh của Minh và Linh. Linh đã tha thứ cho Minh dù anh *dám* bênh thằng nhóc. Linh hiểu mình cũng sai. Chuỗi những sự kiện như được tua nhanh trong đầu Linh.

Phải chăng Linh tha thứ cho anh là hoàn toàn đúng. Dường như anh không muốn nó ghen tuông thêm nữa. Nó nghĩ thế khi mà anh không còn chat chit⁽⁵⁾ bằng cái nick⁽⁶⁾ mà anh đã làm quen với nó gay_manly..., nó cũng không thấy anh quen bất cứ chàng trai nào mới, anh hình như bận rộn gì đó và quên cả nó. Nó cũng mãi miết hoàn thành chương trình đại học của năm cuối và không xét nét anh quá

hiều nữa. Nó chỉ cần anh quan tâm tới nó một chút thôi là nó đủ niềm tin để sống rồi. Một tháng trước ngày Linh bảo vệ luận văn tốt nghiệp, anh gọi nó để hẹn gặp. Linh vui lắm cũng cả tuần nay anh mất hút, Linh nhớ anh da diết. Anh hẹn Linh ở quán cafe nơi hai người gặp nhau lần đầu. Nhìn thấy Minh, đôi mắt Linh rạng rỡ hẳn lên, nó bước tới chỗ anh, kéo nhẹ ghế và ngồi. Minh cất tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Linh, anh có điều này muốn nói...!

- Sao hả anh? Linh dường như cảm nhận được điều gì đó rất đáng sợ.

Minh rít một hơi thuốc, hơi thuốc như những chiếc thòng lọng thắt vào cổ Linh tới mức nghẹn ngào và nó gần như giết hẳn Linh khi anh cất tiếng:

- Anh có cái này....

Minh lôi trong túi ra một tập thiệp màu trắng: Anh Minh - Mai Trinh...

Nước sông làm những vết thương trong người nó đau hơn, nhưng nó có đau gì bằng vết thương trong tim chứ. Mới hôm qua thôi, ở trong cái góc vắng vẻ không ai qua lại ấy...

- Mà ý tưởng mà chia rẽ tao với anh ấy là xong à?

Linh im lặng, cái im lặng thay cho sự khinh bỉ.

- Mà ý tưởng không nói gì mà tao tha cho mày à? Khánh bậm trợn

Hai gã bạn Khánh, tên nào tên nấy đô con và hung tợn, lập tức đẩy Linh ngã nhào xuống đất. Chúng giật áo, xé toạc để lộ ra làn da trắng nõn nà của Linh.

- Nay thì Bạch Tuyết này...

Linh bất động như một xác chết. Linh mặc bọn chúng muốn làm gì thì làm. Linh vô cảm. Nỗi đau đớn mà chúng đang tạo ra trên cơ thể Linh, sự cưỡng bức về thể xác ấy chẳng khiến Linh phải bận tâm nữa...

Linh muốn quên đi tất cả. Bên Linh giờ đây chỉ còn dòng sông. Linh thở dài, mai là ngày cưới của anh. Nó khuyu xuống nước. Ngày mai ấy, cái người mà nó lúc nào cũng nghĩ sẽ sống trọn đời, cái người mà đã làm thay đổi cuộc đời nó, cái người mà dường như cũng là sinh mạng của nó sẽ không còn thuộc về nó nữa... Linh không khóc. Có lẽ nước mắt của nó đã cạn từ cái hôm nó nhận được thiệp cưới của anh. Nó quay đầu nhìn lại bờ sông lần cuối, nhìn những cây ngô xanh màu xanh sự sống, những con chuồn chuồn bay lượn tự do trên bầu trời. Linh bước tiếp những bước cuối cùng của cuộc đời trước khi dòng sông ôm chầm lấy nó.

Dòng sông vẫn cuộn cuộn sóng, Minh khẽ nhẹ nhàng ngược nhìn về phía cuối trời. Đứa bé nắm tay và chạy chững theo Minh, bập bẹ những câu ngọng nghịu và đáng yêu.

Ba năm rồi, tận bây giờ Minh mới dám quay trở lại khúc sông này, nơi xưa anh và Linh vẫn hay hẹn hò trong những buổi đầu mới yêu. Ba năm sống trong dần vật. Ba năm không dám đến thấp cho

Linh dù chỉ một nén nhang. Ba năm với những trận cãi vã của vợ chồng Minh. Ba năm ấy kết thúc với lá đơn xin ly hôn của Minh. Anh ôm lấy mộ của Linh, nơi mà cỏ đã mọc xanh mơn mẫm. Mộ của Linh cách chỗ người ta vớt được xác nó không xa. Bố mẹ Linh đã làm theo đúng di thư mà nó để lại, nó muốn được chôn tại gần dòng sông này. Minh ngồi nhìn dòng nước. Chính nơi này anh đã ngỏ tiếng yêu với Linh. Nếu ngày ấy anh không phản bội Linh... Nếu ngày ấy anh tin vào lời Linh rằng nó sẽ tự tử nếu không có anh... Nếu ngày ấy anh không lạnh lùng đẩy Linh ra khỏi nhà trong cái đêm tối trước hôm Linh ra đi... Phải tới khi mất mát thực sự như bây giờ, anh mới nhận ra anh đã yêu Linh quá nhiều. Anh hèn nhát, anh đê tiện, anh buộc phải lấy vợ vì gia đình, vì sự nghi ngờ của đồng nghiệp, anh phản bội vì anh muốn thỏa mãn nốt đời gay - đã có lúc anh muốn tự bào chữa cho mình như thế. Xã hội vẫn kì thị người đồng tính như thế cơ mà. Anh ôm lấy mộ của Linh, ôm như thể Linh vẫn đang bên anh, nước mắt trào ra một cách vô thức:

- Linh ơi anh xin lỗi...anh... sai...

Minh nhận ra Linh từ phía sông đang nhìn anh và mỉm cười, Minh chạy thật nhanh tới để ôm lấy Linh. Những bước chân của Minh làm nước sông bắn tung tóe....Đứa bé vẫn đang nghịch cỏ không thấy bố đâu, vội vàng tìm bố. Nó thấy bố nó đang chạy về phía bờ sông về một khoảng không mơ hồ nào đó. Nó hốt hoảng:

- Bố ơi!!!

Bố nó quay lại nhìn con âu yếm. Đứa bé ấy da trắng, môi đỏ, đôi mắt long lanh chẳng khác gì Linh...

-
1. manly: Nam tính
 2. hot boy: Chàng trai thu hút, hấp dẫn
 3. reply: trả lời tin nhắn
 4. Baroque: Một thể loại nhạc cổ điển
 5. chat chit: Nói chuyện phiếm trên mạng
 6. nick: Tên đại diện dùng khi nói chuyện phiếm trên mạng (Yahoo ID)

Chuyện

___ lang_kinh8x ___

Tôi là một cựu sinh viên thế hệ 8x. Tôi vẫn thường thích mọi người nghĩ rằng tôi vẫn học đại học, hoặc chí ít vẫn còn mang cặp tới trường. Đơn giản vì, chẳng Gay nào muốn mọi người nghĩ rằng mình đã “già” hoặc nhẹ hơn là “có tuổi”. Thường thì không chỉ tôi mà tới 99,99% Gay đều cho rằng “già” là dấu hiệu rõ ràng nhất cho “một thời xuân sắc đã qua” và tương lai hứa hẹn “cho cũng chả đất”. Khi yêu, khi còn trẻ, dù là một cặp đôi dị tính hay đồng tính đều sẵn sàng thề thốt với nhau những câu có cánh kiêu như “Dù sau này, em có già, có xấu, anh cũng sẽ nắm tay em đi suốt cuộc đời” hoặc “Anh sẽ mãi yêu em dù ngày mai là tận thế”,.... nhưng thực tế khi bạn già, những nét thanh xuân nhường chỗ cho những nếp nhăn thì đó là điều tồi tệ đầu tiên trong cái chuỗi tồi tệ liên tiếp được kết thúc bằng sự chia ly. Có thể bạn nghĩ tôi quá u ám, quá thiếu tin tưởng vào tình yêu và lẽ sống nhưng chứng kiến bao cảnh xung quanh, nhất là số lượng đàn ông đến với tôi, chẳng ít hơn hai đầu ngón tay, ngón chân cộng lại, thì tôi cho rằng đàn ông hay đàn bà trước hết đều bắt đầu yêu bằng mắt.

Tôi hiện đang làm nhân viên PR⁽¹⁾ cho một công ty thời trang. Đây là cái nghề mà tôi chọn và nó hoàn toàn chả liên quan gì tới cái bằng kỹ sư IT⁽²⁾ mà tôi có. Theo như lời mẹ tôi nói thì tôi sống không có mục đích và mơ mộng viễn vông. Quả là chẳng ai hiểu con bằng mẹ, và tôi thừa nhận rằng mẹ nói đúng. Ngay từ thời đi học đã chút nghệ sĩ trong cách sống của tôi: luộm thuộm, phớt đời và rất chi là ảm ương. Tôi thường dành hàng giờ ngồi trên lan can sân thượng để đọc sách và phơi nắng. Nghe thì có vẻ Tây lắm, nhưng những cuốn sách của tôi đa phần đều là truyện hentai⁽³⁾ của Nhật, tai đeo headphone⁽⁴⁾ nghe Rap⁽⁵⁾. Tôi cho rằng, việc tôi làm là hoàn toàn bình thường. Nhưng dưới con mắt của mẹ tôi thì việc đó hoàn toàn không bình thường và rằng mẹ sợ một ngày nào đó đẹp trời, tôi sẽ tưởng tượng ra một đôi cánh và thả mình từ độ cao 15m xuống đất. Cho nên sau vài lần nói không chịu nghe, mẹ quyết định làm một cái hàng rào, bịt kín tất cả lan can khiến cái thú vui tao nhã đầy của tôi cũng phải chấm dứt ở nhà. Đến giờ mặc dù thuyết phục được mẹ rằng tôi đâu có điên nhưng mẹ vẫn một mực nói là lan can nên rào kín lại cho đỡ trộm. Nhưng mẹ không biết rằng tôi tìm thấy một niềm vui mới, đó là trèo lên sân thượng khoa ngoại ngữ, lần này thì không phải là 15m mà là trên 30m. Từ đó nhìn ra khung cảnh phía Nam thành phố thật ấn tượng và kì vĩ. Nhất là lúc buổi chiều, hơi chói một chút nhưng việc trèo lên sân thượng cũng cho tôi ít nhiều cảm hứng trong việc viết lách cũng như là đọc sách. Ít ra tôi thấy rằng khi ở một mình trên một đỉnh cao như vậy tôi thấy rất thoải mái. Nhìn một đàn kiến chạy lung tung trên một bàn cờ rắc rối rất tuyệt. Hà Nội lúc đó trở nên thật đơn giản và dễ

hiều. Khi đứng ngoài nhìn thì ai cũng nghĩ rằng ta sáng suốt nhưng cứ thử hòa vào cái dòng chảy đó xem, ta sẽ bối rối và không biết phải làm thế nào cho phải.

Nhưng rồi một ngày, cuộc sống của tôi chợt bị xáo xào bởi một câu chuyện y như tiểu thuyết. Hắn không có gì đặc biệt, không có gì đáng chú ý, càng không phải mẫu người đàn ông mà tôi thích, hắn gầy và cao. Một ngày mưa tầm tã, khi tôi đang rất chán đời thì đột nhiên một cái nick nhảy vào đòi làm quen. Đương nhiên tôi hồ hởi giới thiệu, tên, tuổi, số điện thoại và thậm chí còn cho cả hắn xem webcam⁽⁶⁾. Kể ra lần đầu tiên chat mà đã như thế thì quả thật rất liêu. Nhưng ở thời điểm đó, tôi sống rất phớt đời, rất buông thả. Ngay sau cuộc chat, tôi gặp hắn. Không đi chơi bên lén bên nhau, không có cái e thẹn của lần gặp đầu tiên, tôi xác định, hắn chỉ nên xếp vào danh sách “chơi bời”. Tôi còn nhớ rõ đó là một cái nhà nghỉ loại rẻ tiền nằm trong khu đô thị mới. Hình như 50 nghìn một giờ, một cái giá bèo bọt giữa thủ đô. Qua vài câu mào đầu theo kịch bản, hắn và tôi lao vào nhau trong cơn lửa dục. Khởi nói cũng biết khi đang ở cái hoàn cảnh “tình một đêm”, 99% nhân vật chính chẳng thấy có gì là ngán ngại. Tiếng điều hòa vẫn nhẹ nhàng từng đợt, tiếng thở của hắn và của tôi cùng quện vào thành một thứ âm thanh tội lỗi. Khi con thú trong người đi qua, hắn quay sang hỏi tôi:

- Vẫn còn zin à? Nói xong, hắn ngược nhìn lên trần mà thở. Trên đó có 2 con thạch sùng đang đuổi nhau.

...Tôi im lặng, cũng nhìn theo hắn. Nhưng mắt tôi thì tập trung vào một mảng tường lớn đang ó vàng. Giữa cái trần trắng thì cái mảng tường bản thủ đẩy càng nổi lên một cách chướng mắt

- Sao im thế? Vẫn phê à? Hắn nhìn vào tôi và tôi cũng từ từ quay ra nhìn hắn. Bốn con mắt nhìn nhau. Mắt tôi khi đó hoàn toàn trống rỗng.

- Không có câu nào tử tế hơn để hỏi hả? Tôi trả lời, âm sắc đều đều, chả lên mà cũng chả xuống, mặc dù hiện tại tôi cảm thấy rất chán chường.

- Không thích hỏi thế thì thôi. Mà đằng ấy ở đâu nhỉ? Đi xe máy hay gì? Tớ tớ đèo về. Hắn ngỏ lời

- Thôi khỏi, không có hứng, tớ 3h phải đi có việc, tớ đi xe bus được rồi. Tôi nhìn ra cửa sổ phía bên trái. Tầm rèm phát phơ đầy nguy hiểm. Tự dưng tôi thêm một điếu thuốc ghê gớm. Tôi cất tiếng hỏi. “Có hút thuốc không?”

- Có, Vina thôi, thích thì làm một điếu. Hắn nhồm dậy, nhặt cái quần đang nhàu nát dưới đất, lục lọi rồi lôi ra một bao thuốc còn mới nguyên, kèm theo một cái bật lửa in hình một con bé khóa thân bóc lửa. Thấy vậy tôi cười nhạt.

Hắn ném cho tôi cả bao thuốc. Tôi nhanh chóng bóc lớp vỏ mỏng rồi rút ra một điếu, ngậm lên môi và châm lửa. Luồng khói độc hại trườn sâu vào buồng phổi. Hắn cũng với tay lấy một điếu rồi cũng cắn nhẹ cái đầu lọc. Tôi không hay hút thuốc lắm, nhưng những lúc chán nản thế này, chất nicotine⁽⁷⁾ khiến tôi tỉnh táo hơn, khói thuốc làm mắt tôi thấy hơi cay, tôi khẽ nhú mắt và rít, cảm giác

ấm áp bao bọc lấy tôi. Rít mạnh một hơi, tôi quyết định đứng dậy. Cái chăn tuột xuống chân và tôi hoàn toàn nude⁽⁸⁾ trước hắn. Lặng lẽ nhặt quần áo, tôi lần lượt mặc từng thứ vào người, đầu tôi không có thuốc lại trở về trạng thái trống rỗng. Hắn vẫn im lặng cho tới khi lúc tôi đã xong. Tôi với lấy chìa khóa đặt trên cái bàn trang điểm cạnh giường, hắn nắm chặt lấy tay tôi, ánh mắt nhìn tôi đăm đăm, môi hắn run run:

- Sao về sớm thế? Mới 2h, trời vẫn mưa.

- Liên quan gì? Tôi trả treo.

- Ở lại chút nữa đi. Hắn chồm lên khóa môi và ôm chặt lấy tôi, giờ thì tới lượt hắn hoàn toàn khóa thân trước tôi. Hắn nếu có ai nhìn qua cái rèm cửa hắn sẽ thấy choáng váng với cảnh này. Một người đàn ông khóa thân đang ôm chặt một tên khác sơ- mi công sở gọn gàng.

... Tôi không nói gì và gỡ tay hắn ra khỏi hông, quay đầu lại, tôi đi thẳng về phía cửa. Lúc chạm tay vào trái bàng trên cửa, tôi quăng lại sau lưng một câu gọn lỏn. “Gặp lại sau” rồi vặn chặt tay, bước khỏi căn phòng đầy mùi tạp nham. Không khí bên ngoài tràn vào phổi khiến tôi hơi shock⁽⁹⁾. Tôi chỉ nghe loáng thoáng một hơi thở rất dài.

Tên lễ tân nhận tiền của tôi rồi nháy mắt một cái ra hiệu rất hiểu ý, bỏ khi, chắc nó quá quen với việc này. Tôi vẫn lạnh lùng đi ra đầu ngõ rồi gọi một chiếc taxi. Trời bắt đầu mưa nặng hạt hơn.

- Chiều nay mày rảnh không? Thủy “già” - bạn thân của tôi- đang ở đầu dây bên kia véo von.

- Bạn chết đi được, sao? Tôi áp chặt điện thoại vào tai. Tay đang dở tìm tài liệu. Chiều nay họp chuyên môn mà tôi thì không biết đã vớt cái báo cáo đi đâu rồi, tìm cả sáng chưa thấy.

- Ồ, tưởng mày rảnh, tôi ghé tao chơi. Giọng Thủy hồ hởi khiến tôi thấy lạ

- Nói nghe đi, thử thuyết phục tao xem, vì sao tao phải tới, tối nay tao hẹn zai⁽¹⁰⁾ rồi. Tôi nói giọng nửa đùa nửa thật.

- Chết cũng phải lết tới nhà tao. Thế nhé. 6h, mày tới muộn, không sống nổi đâu.

Nói rồi nó cúp máy cộp một cái, đầu bên kia chỉ còn tiếng tút liên tục, “Con bé này, bao năm vẫn thế.” Tôi lắc đầu lẩm bẩm và lại tiếp tục chúm mũi vào đóng tài liệu trước mắt. Nhưng trong đầu luôn tự hỏi “Ngoài tiền và sự nghiệp ra, có cái quái gì mà nó lại phản kích thế nhỉ? Chẳng lẽ nó lấy chồng?” Tôi vội xua ngay những ý nghĩ ngu xuẩn mới nảy ra trong đầu. Ai chứ cái Thủy, đừng hòng có chuyện đó, nó tuyên bố trước năm 35 tuổi, nó quyết không lên xe hoa. Tôi cười cho cái ý tưởng dở hơi ấy.

Đúng 6h, tôi bấm chuông cửa nhà Thủy. Mặt tôi mướt mồ hôi, đang là tháng 8, trời nắng như đổ lửa. Hà Nội mấy ngày nay ngột ngạt, bí bách, chưa kể phải luôn lách qua cái hệ thống giao thông hỗn tạp, đủ mọi loại mùi, loại bụi, tôi thấy rất khó chịu, định bụng nếu là Thủy ra mở cửa, tôi sẽ sặc cho nó một trận vì đã dám ra tối hậu thư với tôi. Trời chẳng chiều lòng người vì người ra mở cửa là bác Lưu

- bồ Thủy. Tôi lễ phép chào, ông bác gật đầu nhẹ rồi chỉ vào nhà: “Vào nhanh con, Thủy đang làm bếp” rồi ông quay lưng đi vào, gần 70 rồi mà cụ vẫn thoăn thoắt, chẳng thấy đau ốm gì. Quá quen, tôi tự mở chốt, tự dắt xe vào sân. Hôm nay, có một chiếc AirBlade lạ đặt ngay cạnh con Atila của bạn tôi. Mùi hoàng lan thơm ngát làm tôi cũng thấy lòng dịu lại. Cái cảm giác yên ả này dù đã trải qua bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng đều khiến tôi ngây ngất. Tôi hít một hơi thật sâu cho mùi hoa căng tràn buồng phổi. Mắt tôi mờ màng, tai chột như nghe thấy tiếng harmonica tưởng chừng đã lãng quên từ năm nào. Dưới bông hoàng lan, có một kẻ đã cho tôi nghe những giai điệu ngọt ngào nhưng xa lắm, đến mức tôi cũng không còn nhớ mặt anh, chỉ còn tiếng nhạc thi thoảng vẫn vọng lại mỗi đêm.

- Làm thơ hả thi sĩ? Tiếng hỏi cao vút và hơi chua kéo tôi về thực tại. Giữa cái khung cảnh lãng mạn thế này thì cái tiếng vừa cất lên chả khác một hòn đá ném vào mặt hồ yên tĩnh.

- Mày thích ch... Tôi không nói được hết câu. Một luồng điện chạy dọc sống lưng khiến tôi rợn gáy. Thủy không đi một mình mà đang khoác tay một người đàn ông.

Trông hấn rất trí thức, mũi cao, mắt to, mặt chữ điền, nhưng hơi cao và gầy. Đứng bên hấn, bạn tôi cố nép mình vào cánh tay khiến nó trông hết như một nhánh tầm gửi bám trên một cành cây vững chắc. Lẽ ra nhìn sẽ rất đẹp đôi vì bạn tôi tuy không phải sắc nước hương trời nhưng cũng thuộc loại dễ nhìn, ít nhất là tôi biết không ít thằng điên tặng hoa cho nó vào lúc 12h đêm, tay ôm Guitar mà đàn khiến hàng xóm phải gọi dân quân vào giải quyết. Trời Hà Nội đang 38 độ C vẫn khiến tôi lạnh. Đằng sau cái cặp kính kia chính là hấn - kẻ tôi gặp trong cái chiều mưa đấy.

Cả bữa ăn, tôi hầu như không chú ý lắm tới những gì Thủy nói, lâu lắm “bà cô già” mới mở máy hết công suất. Ngay cả bác Lưu, mọi khi trầm ngâm, ấy vậy mà cụ cũng uống với hấn tới mấy chén. Chắc cụ vui quá. Còn tôi thì chả sao mà vui được, đầu tôi lại rối tinh rối mù với những suy nghĩ băng quơ, và chẳng hiểu bạn tôi nếu biết sự thực là tôi đã từng lên giường với “chồng sắp cưới” thì nó sẽ phản ứng ra sao nữa. Hấn vẫn cười nói rất vui vẻ. Tôi chắc chắn, hấn nhận ra tôi, trong một thoáng khi 4 mắt giao nhau, tôi đọc được trong đáy mắt hấn một cảm giác khó tả. Nhưng hấn vẫn “chén bác chén cháu” với bố Thủy, thi thoảng quay ra cười tinh tứ với bạn tôi để mặc tôi với tâm trạng kì cục.

Sau hôm ấy, tôi tránh mặt Thủy, tôi ngờ rằng tôi sẽ không thể giữ bí mật trong lòng. Mỗi khi nhớ lại khuôn mặt Thủy rạng ngời hạnh phúc khi ở bên hấn, tôi chả nỡ khiến nó thất vọng. 26 tuổi đầu mới yêu lần thứ 2, xem ra tôi không nên làm bạn tôi buồn. Nhưng mà tôi cũng không đủ can đảm nhìn Thủy tiếp tục sống trong ảo tưởng. Chồng chưa cưới của Thủy là Gay 100%, chẳng phải Bi⁽¹¹⁾, càng không phải trai xịn, cho nên tôi tự hỏi liệu bạn tôi có hạnh phúc hay không? Tâm trạng tôi quả thực rất rối bời. Một điểm đen trong cảm xúc khiến tôi muốn tránh. Là rằng khi thấy hấn tay trong tay với Thủy, tôi thoáng có chút ghen tỵ. Dù đã xếp hấn vào loại “gặp một lần trong đời” nhưng tại sao ánh mắt hấn, hai lần gặp đều khiến tôi thấy khó xử. Do vậy tôi chọn giải pháp tránh mặt, tránh cả hấn, cả Thủy, tránh khỏi sự phiền phức của các mối quan hệ. Tôi ít đi bar, ít gặp gỡ và từ cái chiều hôm ấy, tôi gần như

mắt tích. Thủy vẫn gọi điện, nhắn tin đều đều cho tôi, rủ tôi đi chơi, gặp gỡ nhưng tôi đều từ chối và lấy lý do bận việc, phải đi công tác. Lâu dần, cũng thừa hơn, hẳn là Thủy cũng chán khi thấy thằng bạn nổi khổ không còn hào hứng và nhiệt tình như trước. Tôi cũng áy náy lắm, nhưng biết sao được, tôi chẳng nỡ khiến nó phải khóc, càng không biết phải làm gì khi đối diện với hẳn.

Một tối, tôi nhận được tin: “Tao chia tay với anh ấy rồi mày ạ, tới ngay Segreto Club”. Đó là 10h đêm, thường thì tôi sẽ ngại mà trả lời rằng “đã đi ngủ”. Nhưng tôi quá hiểu tính Thủy, càng cố mạnh mẽ bao nhiêu thì càng mỏng manh, dễ vỡ bấy nhiêu. Khi tôi tới nơi, quán đã thừa thớt, không khó lắm để nhận ra Thủy đang ngồi trong một góc nhỏ. Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt bạn tôi càng sâu thẳm.

- Có chuyện gì thế? Tôi vồn vã hỏi.
- Mày biết việc đấy bao lâu rồi? Thủy nói, bàn tay đưa ly rượu lên môi và cạn sạch.
- Chuyện gì? Tôi đồ rằng mình đã biết ý tứ của Thủy và chậm rãi ngồi xuống.
- Chuyện anh ấy... giống mày. Thủy cân nhắc từng chữ, ngập ngừng khi nói hai chữ cuối khiến tôi nín thở.

- Từ ngay cái hôm đầu tiên mày bảo tao sang nhà. Tôi cũng tự rót cho mình một ly, qua đáy ly tôi thấy một hình ảnh méo mó của chính mình.

- Sao mày không nói cho tao biết?. Cô đặt ly xuống, mắt đã hơi dại nhưng vẫn đủ để khiến tôi hổ thẹn.

- Mày nghĩ tao nói được khi thấy mày rặng ngời thế sao? Liệu lúc đấy tao nói, mày có tin đấy là sự thật không? Tôi vặc lại.

- Nhưng mày vẫn phải nói, mày là bạn tao cơ mà. Tiếp tục một ly rượu nữa trống rỗng, lần đầu trong đời tôi thấy Thủy uống nhiều như vậy.

- Chính vì là bạn mày, tao mới không nói. Tôi cũng cạn hết ly của mình, trông cái đáy ly trog khóc thật vô duyên.

Thủy với tay định rót thêm một ly, tôi cầm chặt tay cô, cô khẽ nhúu mày, nhìn tôi, ánh mắt hiện lên một nỗi buồn u ải. Mascara⁽¹²⁾ nhòe nhoẹt cả một bên má. Cô cất tiếng hỏi nhẹ như hơi thở: “Mày lên giường với anh ấy rồi phải không?” Và chính lúc đó tôi thấy đất trời ập xuống.

Vài tháng sau, Thủy đột ngột đi du học. Ngày cô đi, tôi không ra sân bay tiễn, câu hỏi cuối cùng của cô cứ văng vẳng bên tai tôi mãi. Tôi nợ cô một lời xin lỗi. Còn về hẳn, “chồng hụt” của bạn tôi, có một lần khi đi sauna⁽¹³⁾ tôi gặp hẳn, cả căn phòng xông hơi rộng như vậy hẳn một mình một góc. Tôi chột dạ vì không nghĩ có người thích đi sauna lúc 12h trưa như tôi. Tuy không phải lần đầu tiên khóa thân trước mắt hẳn nhưng trải qua chuyện với Thủy, tôi thấy mình hơi gượng. Hẳn cũng thấy tôi, nhưng

cả 2 chọn giải pháp im lặng. Tới 2h, khi đã chán nản, tôi đứng lên và bước ra về, một chân đã ra ngoài cửa, tôi nghe hấn hỏi bằng một chất giọng rất điềm đạm: “Anh không thể cùng lúc thích cả em và cô ấy”. Tôi sững lại trong một giây, tôi rất muốn quay lại tát cho hấn một phát và gào lên rằng, với tôi hấn chả là cái quái gì cả. Nhưng không, tôi ngẩng cao đầu đi tiếp. Ngoài trời đang nắng to mà vẫn có những hạt mưa long lanh như bụi thủy tinh. Chúng rơi nhẹ lên má, lăn xuống đất và vỡ thành trăm nghìn mảnh.

-
1. Public relations: Quan hệ công chúng
 2. Information technology: Công nghệ thông tin
 3. Truyện khiêu dâm của Nhật Bản
 4. Tai nghe nhạc
 5. Một thể loại nhạc nước ngoài
 6. Web camera: thiết bị tích hợp với máy tính dùng để truyền hình ảnh/phim dựa trên công nghệ web thông qua mạng Internet
 7. Một chất gây nghiện có trong thuốc lá
 8. khóa thân
 9. sừng sốt, bắt ngờ,...
 10. tiếng lóng: Trai
 11. lưỡng tính
 12. Thuốc chuốt mi
 13. Nhà tắm hơi

Lão giữ mộ

____ funkboylove ____

Gió Lào lồng lộng thổi đầu đó từ đỉnh núi phía Tây. Không khí âm u, lạnh lẽo. Những tiếng hú không rõ nguồn gốc vang đều đặn, những tiếng rít ma quái ở một cõi xa xăm vọng về...

Khu mộ nhỏ nép mình dưới bóng Trường Sơn sừng sững, chịu nắng, chịu mưa mấy mươi năm. Những đóm lửa xanh lập lòe giữa bạt ngàn cây cối. Tiếng người râm ran, cười nói giữa đêm khuya thanh vắng. Tiếng hát... Nhạc cách mạng! Thiên hạ đồn, đó là cuộc sống về đêm của mười cô gái đã ngã xuống tại Ngã Ba Đồng Lộc này.

Đêm nay trời đứng gió. Nhưng không vì thế mà không gian ở nghĩa trang Đồng Lộc - Hà Tĩnh bớt rợn người. Như thường lệ, tiếng động lạ xuất hiện, buổi tiệc nhạc lại bắt đầu. Lão vẫn nằm đó. Đôi mắt ti hí mở cằm chừng chừng tỏ lão đang chờ đợi ai. Ba mươi mấy năm giữ mộ là chừng ấy thời gian lão quen với việc bị đánh thức hằng đêm!

Lạ. Ai dám ra đường lúc này để gọi lão chứ!

Không tiếng bước chân, chỉ có cơn gió nhỏ mang theo hơi thở lạnh lẽo của âm ti địa phủ. Lão bật người dậy, vặn to ngọn đèn dầu le lói. Lão không thích mở điện. Lão bảo đèn sáng quá sẽ làm bạn lão phần nộ. Ánh đèn dầu mang theo chút ánh sáng ngà ngà léo lắt, tô dung nhan lão thêm phần ghê rợn. Đôi mắt lão sâu, hốc hác, luôn dành cho người đối diện cái nhìn đăm đăm kì lạ. Cái nhìn bí ẩn ấy giấu phía sau hai bông mắt thâm quầng, chen chúc những đường chân chim quai quái, chứa đựng cái gì đó u ám thăm sâu. Làn da lão ngăm đen, sần sần chai sạn. Lão không già lắm, chừng năm mươi mấy nhưng ai nhìn cũng phán bảy mươi! Nhắc tới lão, người ta luôn tưởng tượng chân dung của một pháp sư hắc ám, luôn chờ những câu bùa chú độc địa và những món ngải kinh dị... Có người lại bảo, từ trên xuống dưới nom lão như một kẻ dở người, chẳng khác gì Chí Phèo của thế kỉ 21.

Lão khịt mũi với tay lấy cây lược cũ, chải chu lại mái tóc muối tiêu rồi bời.

Tiếng gõ cửa. Lão đang chờ đợi âm thanh quen thuộc này. Lão nhón gót, bước nhẹ nhẹ, hết như cách mà người đứng bên kia cánh cửa đi đến. Cánh cửa gỗ ken két mở tung. Lão mỉm cười nhìn triu mến vào không gian đen ngòm trước mắt. Ai đó đang cười lại với lão. Lão gật gù vừa ý rồi bước theo...

Hôm nay khách hành hương từ Sài Gòn ra đông. Lão mỗi mệt vì phải tiếp chuyện. Người ta bảo nghĩa trang này ghê lắm, thiêng lắm! Lão cười như bị ma nhập rồi phán: “Ở đây chẳng có gì đáng sợ!”

“Này này, răng(1) mà động vào đi. Không về được tới nhà mô!”

Lão nghiêm mặt cảnh cáo đôi nam nữ có ý định bẻ một nhành hoa. Cô gái trẻ cau mày khó chịu.

“Cháu hái chơi thôi mà! Cho xin vài bông nhá!”

“Có phải hoa của tôi mô mà cô xin. Hoa của người ta ấy.”

Lão sai cánh tay khắp khu mộ, đôi mắt lão tạo cho người ta cảm giác khiếp đảm.

“Hù nhau à?”

Chàng thanh niên bĩu môi. Lão quay lưng chỗ khác. Phía sau vang rõ từng tiếng: “Lão già khủng!”.

Lão nhếch mép cười bình thản.

Chiều sập nhanh! Lão hân hoan đếm ngược thời gian. Sáu giờ, đồ ai dám bén mảng gần khu này. Lão bất ngờ khi nghe tiếng chân rầm rập. Lão mở to mắt và cố đoán xem đó là ai!

Thằng Việt! Lâu lắm rồi không ghé. Vài tháng! Lão nhớ rồi, nó là đứa duy nhất không ngăn việc phải vào đây nói chuyện với lão. Nó là đứa duy nhất khen lão càng già càng *đẹp lão*. Và nó cũng là đứa duy nhất cứ nằng nặc đòi nghe cuộc đời lão.

“Bác ni, chiếc xe chết máy giữa đèo!”

Thằng Việt hót hơ hót hải.

“Xe chi?”

Lão ôn tồn nhìn nó bằng ánh mắt trù mến mà lão đã từng dành cho “người đó”!

“Chiếc xe khách lúc chiều ghé đây! Giờ ni gọi thợ, chả ai dám tới! Họ bảo chiếc xe bị bác ám!”

Việt bật cười hề hề khoái trá như thể nó vô cùng hài lòng với những gì diễn ra. Việt cũng là đứa duy nhất luôn tán đồng những gì lão làm.

“Mô! Bác không ám. Họ ám chứ!”

Lão hạ giọng, cố làm cho câu nói thêm phần rùng rợn. Con mắt lão lướt về phía dãy mộ. Rồi lão hả hợng cười lớn.

“Cháu thấy mấy người đấy cũng sợ rồi. Hay bác bảo họ tha đi.”

Việt đưa mắt về hướng lão vừa nhìn. Trời vẫn còn le lói thứ ánh sáng mờ ảo, đủ để Việt thấy hơn chục *căn hộ* nhỏ, nhấp nhô trong cái *thị trấn buồn* này!

“Họ chỉ tha, khi họ nhận lại những gì đã mất!”

Lão lắc đầu, gượng mặt thông cảm nhưng bất lực. Lão biết những gì mà thế giới linh thiêng làm, con người không thể nhúng tay vào.

Đêm nay lão thôi cô đơn, lão vui lắm. Lão có Việt trò chuyện. Khoảng cách tuổi tác không ngăn cản hai bác cháu tâm sự như những tri kỉ.

“Răng mà lâu rồi mi không thăm ta! Tưởng mi quên ta luôn!”

Lão vừa trách móc vừa ngụ ý hỏi thăm. Người miền Trung khi giận thường chuyển sang danh xưng “ta - mi”, nghe sao xa cách!

“Mô! Sao cháu quên bác được.”

Việt cười khi.

“Cháu phải ôn thi đại học. Cháu vừa từ Sài Gòn về...”

Giọng Việt chùng lại đôi chút, nghe có vẻ tiếc nuối.

“Thế cháu thi sao rồi?”

Lão ngược mắt nhìn cái đồng hồ cũ treo trên bức tường xanh bạc màu đã bong tróc vôi. Đồng hồ điểm con số 10.

“Rót rồi ạ!”

Việt nhe răng cười hơi gượng.

“Nhờ vậy mà cháu mới về thăm bác được ni! Gió ở ngoài lớn quá bác hi!”

Việt lảng sang chuyện khác. Nó biết lão sẽ không vui khi nghe tin nó rót! Gió rít từ những khe hở nhỏ, Việt rùng mình ớn lạnh.

“Phải cố chứ! Được vào đất Sài Gòn học thì còn chi hơn...”

Lão nhắc tới hai chữ “Sài Gòn”, một thoáng mơ hồ, lão như sống lại thời tuổi trẻ. Lão im lặng! Từng mảnh ghép của quá khứ bỗng chốc trở lại trong đầu lão. Mắt lão ngấn buồn. Gương mặt hốc hác lộ nhiều tâm sự.

Việt cũng im lặng. Nó biết lão đang hồi tưởng điều gì đó không vui. Nó nhìn lão. Lão đưa mắt nhìn xuyên qua bức tường dày, dừng lại ở ngôi mộ nhỏ - căn mộ thứ 11 khác hẳn với 10 căn mộ kia - chỉ nguệch ngoạc dòng chữ đen ngòm do chính tay lão đề. Không phải tên liệt sĩ, không có ngày sinh, tháng mất, chỉ vồn vện vài chữ: “Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh!”.

Thời gian khựng lại đôi chút. Không gian bị kéo chùng. Những cánh cửa thi nhau kêu bùng bực. Gió là kẻ duy nhất cất lời lúc này! Việt nằm trên giường, tay vất trán, nhắm mắt. Lão ngồi ngay thành giường, một chân thả đung đưa, một chân chồm hỏm. Lão nheo mắt rít một hơi sâu, điều thuốc bùng đỏ lan nhanh một đoạn dài, khói là là phả ra từ hai bên mép và mũi lão. 10h30, lão đã trầm tư như thế suốt nửa tiếng.

“Kể cho cháu nghe chuyện của bác đi!”

Việt lên tiếng. Lão quay người lại, nhìn chòng chọc vào mắt thằng nhỏ, phân vân.

“Bác sẽ kể. Nhưng cháu phải ra ngoài kia với bác.”

Lão nhoèn cười.

Việt chồm người dậy, nhìn theo. Lão bước xuống giường, xô cánh cửa. Lão nhìn Việt lần nữa, hất mặt ra hiệu *đi nào*. Gió bạt thẳng vào mớ đầu tóc rối bời của lão. Việt chần chừ đôi chút rồi bước theo.

“Cháu không sợ à?”

Lão nhấp môi châm lửa. Lão không hút. Lão gắn điều thuốc vào chân nhang, cắm xuống phía trước ngôi mộ cũ. Việt có cơ hội ngắm kĩ ngôi mộ được xây kè trên phần đất đáng lẽ chỉ dành cho 10 cô gái Đồng Lộc. Việt chăm chú nhìn theo hành động kì lạ của lão! Lão âu yếm khoảng không vô định... Gió bần bật. Điều thuốc đỏ rực, cháy ruội hơn phân nửa chiều dài. Ai đó vừa rít một hơi. Khói lã chã bay lên. Việt sờn gai óc!

“Đừng sợ! Bạn bè thôi!”

Lão vỗ vai Việt bôm bốp, giọng lão cười vang đánh thức cả màn đêm tĩnh lặng của núi rừng Trường Sơn.

“Không, không sợ ạ!”

Việt vẫn mạnh mẽ. Việt đang nói dối. Việt hơi sợ! Việt không ngán lão. Nhưng đây là lần đầu tiên Việt ở đây - vào giờ này - trong một không gian như vậy.

Lão gạt gù tán thưởng cho động thái gan dạ của Việt. Lão rít hơi thuốc dài, dăm chiêu nhìn sang phía tay phải Việt, nơi điều thuốc giờ chỉ còn trơ gốc và chút tro tàn.

Quá khứ ủa về...

“Này, đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh nghen!”

Người ở lại, kẻ ra đi.

Lời dặn rằng cũng là lời hứa!

Bỏ hành lí trên lưng, xích lại gần chút nữa.

Vai chạm vai, sao hơi ấm vụng về!

Hà Tĩnh ơi, xin chào mi nhé!

Hẹn Sài Gòn, nơi phố thị phồn hoa

Xa đạn bom, xa thời chinh chiến

Ta đi, ta để lại mình ta...

Ta đi, đi miết, hồn ta nhớ

Ta về, ta ngóng cũng riêng ta

“Mi đi, rằng ko chờ ta hỉ? Ta về, ta biết tìm nơi mô!”

“Này, mi bảo đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh mà. Ta về rồi ni! Thế mi mô? Rằng mi hận ta rồi trốn luôn hỉ? Mi ơi...”

Lâu lắm rồi, lão không nhắc lại chuyện cũ. Chẳng ai hỏi lão. Chẳng ai muốn hỏi. Lão thêm kể. Nhất là tới cái câu: “Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh”⁽²⁾, lão hay hát thành giai điệu. Lão thích bài hát này lắm.

“Người yêu bác mất tích luôn sao?”

“Ừ, hòa bình bác bỏ cả gia đình ở Sài Gòn về để gặp người ta, nhưng... Nghe đâu mất trước đó mấy năm. Chả ai biết tung tích...”

Lão lại tiếp tục cái nhìn triu mến lạ lùng.

“... Nhưng người ta cũng giữ lời hứa. Người ta cũng về đây rồi ni!”

Lão vỗ rầm rập vào ngôi mộ, cười âu yếm.

“Bạn già à, răng thì đi mô cũng vẫn cứ về Hà Tĩnh với tôi hỉ!”

Lão cười toét miệng.

“Bác này, cháu hỏi cái này. Bác không giận cháu hén!”

Lão làm thinh. Viết mạnh dạn tiếp lời.

“Người yêu của bác...”

Viết ngó qua ngó lại như để tìm kiếm người nó đang nhắc tới. Lão chỉ về phía bên phải của nó, ra hiệu “Ở đấy đấy”. Viết gật gù, nó chả biết ở đấy là ở đâu!

“Người yêu bác, là... đàn ông phải không ạ!”

Gió ập đến bất chợt. Lạ, làn gió mang theo hơi thở con người. Viết nghe tiếng rít mạnh ở đâu đấy. Hơi sờn gai óc một tí, nhưng Viết vẫn mở miệng cười. Nụ cười che khuất sự ngập ngừng trong câu hỏi của nó. Lão trở mắt nhìn Viết. Nãy giờ kể cho nó nghe, lão chưa hề đề cập đến chuyện này. Viết làm lão bất ngờ. Mắt lão ngượng ngập. Lão mắc cỡ.

“Sao cháu nghĩ thế?”

Lão cố gắng tỏ ra thản nhiên không bối rối.

Viết đưa tay chỉ cái góc của điều thuốc lá cắm trên chân cây nhang. Chết thật, lão sơ ý quá. Lão bật cười ha hả, xoa đầu Viết, rồi rú lên như đại.

“Cuối cùng thì cũng có người biết rồi bạn già à!”

Lão vẫn cười khoái trá, man rợ. Gió lại nổi to, mang tiếng cười của lão vang dội khắp núi đồi.

Mặt trời chung hửng trên đầu những ngôi mộ lớn nhỏ. Nghĩa trang với nhiều điều kì thú cùng hai ông cháu bị đánh thức bởi tiếng vả lạnh lạnh của một người đàn bà.

“Lão Năm khùng, lão mô, trả con ta đây...”

Lão lơ mờ chui ra khỏi mộ, thằng Việt vẫn vùi đầu ngủ say như chết sau lớp mền dày và hơi rình của lão. Lão leo neho nhòm người đàn bà. Chưa kịp lên tiếng, người đàn bà quát to.

“Thằng Việt mô? Lão làm chi nó?”

Lão im lặng, chỉ tay vào trong nhà. Người đàn bà lướt nhanh qua mặt lão, vừa kịp để lại một cái nhìn khinh bỉ. Bà tròn mắt nhìn quanh căn phòng nhỏ, mỗi cái nhìn của bà đều mang một sự ghê tởm. Bà nắm lỗ tai Việt kéo mạnh, hét.

“Đi về, lão bỏ bùa mê mi răng mi chui rúc theo lão hỉ?”

Bà liếc lão muốn rút cả cặp mắt.

“Bà đang đứng ở nơi không nên đứng đây!”

Lão phán tỉnh bơ, bỏ mặc đôi mắt lão liên sợ sệt của người đàn bà.

Bà ta vội vã kéo thằng Việt ra khỏi căn phòng, rồi quay lại sả.

“Lão khỏi dọa. Hôm qua ai không biết lão ám chiếc xe cả đêm nằm giữa đèo, sáng nay thợ đến sửa vẫn không nổ, lão đừng có mà độc ác.”

Lão nhìn Việt rồi nói.

“À Việt, cháu nhắn với họ, ai có lấy cái chi ở đây thì mang trả, rồi xin lỗi đảng hoàng, mọi người sẽ tha cho.”

Thằng Việt gật gù, hớn hờ giật khỏi cùm tay mẹ, chạy mất. Người đàn bà bĩu môi rồi chạy theo con.

Không lâu sau đó, đôi nam nữ ngày hôm qua quay trở lại, gương mặt thất kinh. Cô gái chìa tay, đưa cho lão 3 viên đá cuội màu trắng đục. Lão gật gù, mỉm cười thỏa mãn trước sự run rẩy của hai người trẻ. Họ đang khiếp sợ.

Lạ thay, người ta không sợ cái thị trấn buồn với mớ xương cốt mà lại đi sợ một con người!

Lão cầm ba viên đá đặt lại đúng nơi mà nó bị lấy đi. Lão chặc lưỡi.

“Cái thuộc về thế giới khác, con người không nên chạm vào.”

Đôi nam nữ ra về trong sự bàng hoàng, họ vẫn chưa tin được những gì vừa xảy ra. Chiếc xe lăn bánh khi trời vừa kịp đứng bóng.

Ai thì không chắc, chứ lão thì trăm phần trăm tin vào cái thế giới tâm linh. Nhất là khi lão tình nguyện về nghĩa trang này giữ mộ. Chả ai hiểu động lực nào tạo cho lão sức mạnh to lớn thế. Lão già bệnh hoạn - ngữ danh mà rất nhiều người không- hề- ưu- ái đặt cho lão - lão sống đúng với cái tên đó, một cuộc sống ảo tưởng và kì dị. Và cuộc sống ấy chấm dứt từ hôm nay, khi người cháu ruột của lão - là một doanh nhân có tiếng ở thành phố Hồ Chí Minh - gặp lão và kiên quyết buộc lão phải rời bỏ nơi này.

Chẳng ai quan tâm đến một lão già bệnh hoạn. Lão bị vứt xó mấy mươi năm. Hôm nay, người đàn ông ăn mặc lịch lãm đến đón lão, chẳng phải vì nghĩa ruột thịt. Ông ta không cho lão ở lại cái nơi vốn thuộc về lão chỉ với một lí do - tai tiếng. Lão gây quá nhiều tai tiếng và phiền toái cho người dân vùng ở đây, nên họ đã liên lạc với bà con lão. Dĩ nhiên, kết quả là thế!

Lão không muốn đi. Nhưng lão chẳng thể ở lại. Lão có ưa chi cái gia đình quý tộc hám danh đó. Cuộc sống của lão chỉ cần là những buổi liên hoan, tiệc nhạc hằng đêm cùng núi rừng hùng vĩ và những làn gió mang hơi thở người. Lão tiếc nuối cuộc sống ấy. Lão tiếc nuối người-bạn-già của lão.

Lão không muốn đi mô nữa! Lão chỉ muốn ở lại Hà Tĩnh này thôi.

“Răng đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh mà, ông bạn già à!” - Có lẽ đây là lần cuối cùng lão được nhìn âu yếm vào màn đêm thăm thẳm kia. Đôi mắt lão ngân ngấn. Đêm hôm nay là đêm chia tay. Hết như cái đêm 35 năm về trước, ngày lão phải từ bỏ Hà Tĩnh để vào Sài Gòn học. Ngày ấy, hai con người, một lời hứa. Bây giờ, chỉ mình lão, lời hứa vẫn được thốt ra trên cặp môi tái tím vì thuốc lá.

“Chờ tôi! Tôi về mà. Đừng bỏ tôi như ngày xưa, bạn già hỉ!”

Lão ghen từng câu chữ. Gió lại nổi từng cơn, rít thẳng vào gương mặt lão. Ai đó đang âu yếm đôi hốc mắt khô khốc kia của lão. Ai đó đang vuốt nhẹ hàng nước mắt chảy dài trên hai bông mắt thâm quầng của lão. Và ai đó - phải chăng làn gió - mặc dù rất lạnh lẽo nhưng lại sưởi ấm trái tim lão như những cái siết chặt.

Lão tru lên man dại. Cảm giác quặn quại quặn lấy lão suốt đêm dài. Lão mang cả cuộc đời lão chôn giấu ở đây - ngã ba Đồng Lộc. Vậy mà những năm cuối cùng, lão bị tước đi cái quyền được sống. Lão biết, sắp tới là chuỗi ngày buồn chán và tẻ nhạt.

Đêm nay, ngã ba Đồng Lộc thức cùng lão. Mười cô gái và một chàng thanh niên cũng thức cùng lão. Tiếng hát cất cao, đưa tiễn lão Năm khùng.

“Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh”

Điệp khúc được lập đi lập lại. Lời răn dạy hay thậm chí là cả sự van nài. Bước chân lão bịn rịn... Xe lăn bánh, lão cố ngoái đầu. Thoáng đầu đầy, chàng thanh niên ngày xưa của lão đứng đó, vẫy tay chào. Lão khóc...

Tạm biệt nhé, bạn già của đời lão!

“Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh”

“Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh”

...

1. Từ địa phương: Ni: này; mi: mày; mô: đâu, không; hỉ: nhỉ, nhé; cái chi: cái gì...

2. Lời bài hát: *Đi mô rồi cũng nhớ về Hà Tĩnh*.

Trên miền tự do

___ Masochist ___

Nó cảm thấy anh. Khi anh nhẹ nhàng đặt chân bước vào khoang, rồi lại nhẹ nhàng đặt mình xuống chiếc giường bên phải, nó vẫn lang thang trên miền kí ức dăm phút nữa, cho đến lúc một ánh chớp văng lên, sáng lóa và tan biến tức thì, kéo nó từ trạng thái nửa tỉnh nửa mơ trở về với thực tại. Nó chợt nhận ra anh quả là một người đàn ông đẹp. Xoay mình, nó hướng mặt vào tường. Cố nhắc nhở tâm trí quên lãng khuôn hình ấy, nhưng chẳng mấy chốc, ý chí bạc nhược của nó không thể ngăn cản được sự cám dỗ đến từ phía bên phải. Nó quay về phía anh.

Dần dần, ý thức mù mờ của nó càng lúc càng đặc quánh lại, rồi hiện hình thành một cốc cà phê ấm nóng khiến nó tỉnh cả ngủ. Anh, người đàn ông trên chiếc giường bên phải, đẹp và bí ẩn, từ đâu tới? Nó chưa từng nhìn thấy anh. Nó nhớ nó đã nôn nao thế nào khi nhìn thấy cột khói đen đặc lừng lững đậu lại ở bên sân ga. Nó nhớ những khuôn mặt vui mừng hăm hở đổ xô bước xuống tàu, những đoàn hành khách chen lấn nhau hối hả bước lên tàu, những nụ cười hạnh phúc vì gặp lại yêu thương. Đôi bên níu kéo nhau. Trong đó có cả nó. Không có anh.

Có lẽ trong lúc nó mơ màng, khi tàu dừng ở một ga xép nào đó, anh đã lặng lẽ lên tàu.

Bản năng mạnh hơn lý trí và hiểu biết nảy sinh từ kinh nghiệm bảo nó rằng anh và nó cùng chung mục đích.

Một mục đích chỉ những người như anh và nó mới hiểu được.

Anh, người đàn ông ngoài ba mươi, vừa bừng tỉnh sau bao năm tháng mê man, hay chính xác hơn là một cuộc hôn nhân tan vỡ. Anh không có một đứa con để gọi mình là cha. Anh chỉ có một đời sống được dựng lên như một vở kịch, khi ngày nào cũng giao tiếp với người vợ mà anh không yêu, nhưng vẫn âu yếm bằng cách hôn lên má trái nàng vào mỗi buổi sáng trước khi đi làm, vẫn ngồi xem tivi cùng nàng vào mỗi buổi tối và làm tròn nghĩa vụ của một ông chồng tốt đôi lúc đêm khuya. Anh có cảm giác giữa anh và nàng - người đàn bà mà anh gọi là vợ, như diễn kịch, giống như sau giấc ngủ thật dài, có người nói với anh: bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là vợ anh, anh là chồng cô ấy. Anh không hề có cảm giác gì với nàng như đã từng có với bao chàng trai trước kia. Đây là căn nguyên của sự đau khổ suốt đời anh, và cũng là lý do anh nằm đây, chiếc giường phía bên phải nó.

Nó biết những điều này từ đâu, tự thuở nào, chẳng ai rõ. Nhưng đời sống là thế, muôn vật hình

thành mà thiếu vắng căn nguyên. Nó chỉ cần biết rằng anh đang ở phía bên phải nó, giống như nó, như một con chim sống, sinh vật được tạo ra để sai cánh tự do trên bầu trời. Và quan trọng hơn cả, anh đang khao khát tình yêu.

Đôi mắt anh nói lên điều đó với nó. Đôi mắt nó cũng thốt lại điều tương tự với anh.

Ruột gan nó cũng đang gào thét tình yêu, như thiếu đói một nguồn sinh lực, một lẽ sống trên cuộc đời bao cực nhọc. Đó là lý do nó nằm đây, chiếc giường phía bên trái anh.

Câu hỏi: Nó đã là ai trước khi thông dong ra đứng ở khung cửa chờ con tàu tới, để rồi hòa mình làm một với chuyến hành trình này?

Nó, chàng trai trẻ vừa tròn hai mươi, ngỡ ngàng với cuộc đời, và như anh, khao khát tình yêu - một tình yêu để nhóm lên cái hoan lạc nóng giãy của tuổi trẻ, sưởi ấm tâm hồn đã nguội lạnh của nó. Nó là vậy. Và nó nằm ở chiếc giường bên trái chỉ vì nơi nó ra đi tựa chôn không tình yêu, hoặc là không có tình yêu dành cho nó, là nơi không ai biết gì đến ai, trong mọi hoàn cảnh, khi buồn cũng như lúc vui. Sự thân thiện lạnh lẽo và dửng dưng như một thái độ bỏ mặc. Lỗi tại nó, vì mọi thứ ở nó đâu như mọi người mong đợi. Lẽ thế nên chẳng ai cần biết gì về nó. Họ đều nghĩ điều cần thiết là cho ăn khi đói, uống thuốc khi đau, nghỉ ngơi khi mệt mỏi, cãi vã khi giận hờn, có vậy thôi. Ngoài ra mỗi người không thể có điều gì hơn nữa.

Nhớ như in lúc nó báo tin, cố gây một sự xúc động bất ngờ cho xung quanh:

“Thưa cả nhà, con sẽ ra đi.”

Tưởng chừng những bụi cây sau nhà sẽ xào xạc cả một vùng gió lá. Tưởng chừng những gốc cây xù xì quanh sân bỗng chốc lao đao. Tưởng chừng bóng đêm yên tĩnh ngoài kia như bùng nổ, vỡ tan. Nhưng không có gì xảy ra hết. Nín lặng. Lầm lì. Lạnh nhạt.

Ông bố tiếp tục đọc báo, không buồn ngược mắt:

“Tưởng vài năm nữa anh mới đi? Nhưng thôi, giờ cũng được. Tôi không có gì cho anh, giữ lại chỉ làm khổ anh thêm.”

Ông không cần biết con mình đi với ai, đến nơi nào, làm gì, ra sao. Lúc ấy, nó đã tự hỏi điều gì đã làm ông mệt mỏi và thờ ơ đến nhường ấy.

Giờ đây, điều đó đã trở thành vô nghĩa.

Con tàu đang đưa nó đi trong đêm, đến nơi nó thuộc về.

“Chào anh.”

Nó mỉm cười, mở lời.

“Chào em.”

Anh đáp lại.

Nó giúp anh xếp gọn gàng đồng hành lý linh tinh trong khoang tàu của hai người. Rõ là một hành

động làm thân. Đồng hành lý chẳng mấy nặng nề, và anh thừa sức tự làm một mình. Nhưng anh hẳn vui lòng khi thấy nó làm việc đó. Hiển nhiên là thế.

“Cảm ơn em!”

Anh nói điều nó đã biết trước.

“Có gì đâu anh.”

Nó trả lời điều anh đã biết trước.

Thừa lúc anh bận bịu tay chân, nó khẽ liếc. Không gian u u minh minh, từng ánh đèn đầu đó hắt qua ô cửa sổ tàu loang loáng chiếu vào, vẽ nên từng đường nét vuông vắn cho khuôn mặt, nhân nhá khuôn ngực nở nang, đặc tả từng thớ thịt rắn rỏi, vẫn còn căng tràn nhựa sống của người đàn ông ba mươi, khiến lòng nó bỗng chốc rạo rực, đầu óc quay cuồng. Mỗi lần anh cử động, mọi cơ bắp đều căng ra, bộ khung lớn chuyển động nhanh và mạnh, từng nhát dứt khoát, thu hút mọi ánh nhìn của nó. Đùng một cái, sự lạnh lẽo trong tâm hồn nó biến mất. Nó thấy mùa xuân, cái mùa xuân phóng khoáng gần như chưa bao giờ được biết đến, mùa xuân của tươi mới xào xạc, rì rào, một mùa xuân phóng túng thoải mái với những ham muốn cháy bỏng như những con rắn xiết chặt lấy từng đoạn ruột gan. Buông ra bất chợt như một suy nghĩ không kìm nén, nó mỉm cười.

Do cảm nhận được một luồng khí nóng hâm hấp thiêu đốt sau lưng, anh ngoái đầu lại, bắt gặp nụ cười ngẩn ngơ của nó.

Và anh cũng mỉm cười.

Mặt anh ngụy tạo một nốt lúng túng, nhưng rõ là nhìn thế mà chẳng phải thế. Anh đâu xa lạ với cái vẻ ngây thộn ngẩn ngơ trước mắt của cậu thanh niên trẻ người non dạ. Anh biết nó sẽ như thế. Hình như trong anh cũng có chút xáo động. Trước kia, anh đã nhận được vô số cái nhìn, bao lời tán dương, đủ các cung bậc khác nhau: ngưỡng mộ, đam mê, thèm muốn, xuýt xoa, tiếc nuối... Nhưng cái nhìn, nụ cười mỉm trề nải của nó như gieo một hạt mầm vào tâm can anh. Đầu óc anh choáng, một trạng thái chẳng rất nhẹ nhàng, trong đó có pha lẫn cảm giác hạnh phúc.

Con tàu vẫn phóng đi giữa màn đêm mịt mù, lướt qua những ánh đèn buồn thảm vàng vọt từ khu phố huyện, chiếu rọi những dục vọng thầm kín ẩn tàng trên hai khuôn mặt. Lần này anh bắt đầu.

“Anh là Khôi. Còn em?”

Được bắt chuyện, nó trở nên thoải mái, hoạt bát hơn, đầu óc trở nên linh hoạt hơn, bình thường hơn.

“Em là Nguyên.”

“Em đi du lịch một mình sao?”

“Cũng có thể xem là thế.”

“Cũng có thể? Vậy thật ra là... ?”

“Em đi tìm một thứ.”

“Đi tìm? Tìm cái gì?”

“Tình yêu. “

Thấy anh không nói gì, nó đâm bối rối.

“Nghe thật buồn cười, đúng không?”

“Không. Không... không phải thế.”

Ngắt một quãng, anh ập a ập ứng.

“Chỉ là.. đã từ lâu, lâu lắm rồi... anh vẫn nghĩ là anh không còn được nghe một điều chân thật đến như thế.”

Lời nói của anh khiến nó kinh ngạc đến sững sờ. Và đằng sau sự kinh ngạc ấy là một cảm giác khác - cảm giác về cự ly giữa nó và anh đã được rút ngắn lại đáng kể.

Cả hai không nói thêm điều gì nữa. Nó và anh, anh và nó, chỉ mỉm cười, lặng lẽ nhìn nhau, đối diện, tranh sáng tranh tối, trong một trạng thái mê đắm không một ai muốn kết thúc. Tựa như thể đây là một cuộc đọ sức về sức bền xem ai là người chịu đựng được lâu nhất, tựa như một lời thì thầm: “Nào, hãy đến bên và cho thấy những gì sẽ làm tiếp theo, để xem liệu có thể đi đến đâu.”

Cô nhân viên bán hàng đến đúng lúc tàu xóc một nhịp, cánh cửa đóng khoang tàu trượt ra, để lộ hai bóng hình đàn ông đang ngồi im lặng đối diện nhau. Không chỉ thu trọn vào mắt một cảnh tượng quái gở, cô còn phần nào cảm nhận được cái bầu không khí kì lạ trong khoang. Một bầu không khí như được tích điện, đầy kích động, như thể một trạng thái tinh thần quá mạnh mẽ, dễ lây lan, hoặc đâu đó dưới đũng quần kia, người đàn ông đẹp đang cương cứng như nó đang cảm thấy. Bầu không khí thấm đẫm một chút hạnh phúc, một chút thư thái, một chút vui sướng, một chút hoan lạc. Và vươn lên hơn tất cả, là một chút, chỉ một chút, gợi tình.

Sau dăm tiếng rao khô khốc, qua loa, cô đẩy xe hàng bỏ đi, không quên bỏ lại ánh nhìn ngờ vực vào khoang tàu của hai gã đàn ông. Tiếng rao vừa trở nên xa xăm, mất hút, anh đã nhanh tay kéo cửa khoang, chốt lại, nhìn nó cười đầy ý vị. Vậy là chỉ còn anh và nó, hai giống đực, ẩn mình trong không gian chật hẹp này.

Họ trao đổi với nhau vài chuyện xã giao. Hỏi bằng giọng nói, trả lời bằng ánh mắt, thông tin cần biết vừa đủ, không hơn. Nó những mong từ anh sẽ bật ra những lời chữ thật sôi nổi dồn dập, táo tợn, vì chính những lời như thế đang sủi bọt trong miệng nó. Nhưng cứ mỗi lần nhìn vào cặp mắt mơ màng, đĩnh đạc đường hoàng của anh, những lời chữ lại mất tăm. Càng ngồi im lặng trong khoang tàu bình yên, đếm từng nhịp rung rung lắc lắc, lắng nghe giọng của anh chìm trong tiếng rít man dại của đoàn tàu xé gió, thần kinh nó càng căng thẳng. Nó có cảm giác như bất cứ lúc nào nó cũng có thể thực sự nghe thấy tiếng bứt dứt đánh “toanh” một cái như một sợi dây đàn bằng gỗ.

Chẳng nhẽ cứ thế này mãi?

Nó không biết phải làm gì hơn, ngoài việc cáo lỗi anh ra ngoài rít một hơi thuốc. Cái se se đầu đông thấm qua bao lớp sắt thép, ủ cả khoang tàu trong hơi lạnh rùng mình. Nó vừa hít hà từng đợt khói, vừa nghĩ đến hơi ấm tỏa ra từ anh - người đàn ông đang nằm phía bên phải. Hay chẳng đó là một suy nghĩ đáng xấu hổ? Không hề. Tuổi trẻ, đó chỉ là một cái vượn vai sau một đêm vui thú. Tình ái có thể là một lầm lẫn buồn thảm nhất, nhưng cũng không còn một lầm lẫn nào đáng phạm hơn.

Quay trở về khoang thì nó thấy anh hình như đã ngủ, khuôn mặt quay về phía đối diện giường nó. Anh đang giả vờ. Nó biết anh giả vờ, biết anh vẫn len lén theo dõi nhất cử nhất động của nó qua đôi mi khép hờ. Nó biết rằng xe đến đầu núi ắt sẽ có đường, thuyền gặp gió to ắt có lối rẽ. Nó cũng biết rằng anh biết nó nghĩ gì trong đầu. Hình dung đến thế, như có một luồng rung động cuồng khát bò trườn dọc những thớ thần kinh của nó, khơi dậy những cảm giác nó không ngờ mình có thể cảm thấy.

Nó nằm xoay lưng về phía anh, co rúm lại cuộn người trong chăn. Nó với anh cùng một giuộc, đều giả vờ. Thúc ép não bộ tìm đường vào giấc ngủ bây giờ là một nhiệm vụ không thể, khi mà từng hình ảnh hoan lạc đang nhõn nhờ ngay trước mắt nó tựa như một cái vượn tay là có thể với tới.

Trở mình vài lần, nó vẫn không ngủ nổi. Không khí có cái gì khang khác. Một nỗi khắc khoải. Khắc khoải là thứ xúc cảm có tính ăn mòn cực mạnh, đang thâm nhập vào da thịt nó, giết chết các tế bào thần kinh của nó. Tâm trạng nó tê dại, da thịt nó nhức nhối. Xoay thuyền theo gió một hồi, nó lật mình lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, không dám thở mạnh.

Anh biết nó. Nó biết anh.

Một niềm hoan lạc mới mẻ lại nhem nhóm trong nó.

Nơi đây, anh và nó, hai con người được đưa đẩy dưới bàn tay của định mệnh, trên một chuyến hành trình không đích đến, đang ở trong cùng một không gian, với một cánh cửa đóng chặt, tách rời với thế giới bên ngoài.

Nó thì thảo.

“Anh Khôi.”

Anh từ từ mở mắt ra nhìn nó.

Nó nhồm dậy. Anh cũng không còn nằm nữa. Nó dò hỏi. Anh chờ đợi. Hơi thở nó nặng nề, cổ họng nghẹn cứng. Anh cũng há miệng thật to để thở. Nhìn lại, hai cánh tay anh đã cuốn nó vào lòng. Môi nó căng lên, áp chặt vào môi anh, hôn rất sâu. Hai người thở hỗn hển, mặt áp mặt, ôm chặt lấy nhau.

Không lời nào được nói ra, chỉ biết nhoáng cái họ đã thấy mình nằm trên giường anh.

Đêm đen kịt.

Mùi sắt hoen gỉ, mùi chăn đệm, mùi điều hòa, mùi giống đực và giống đực, mùi hoan lạc. Tất cả

ùa vào khứu giác.

Bánh xe cọ xát đường ray, thông thả kêu, cách một tiếng, lại cách một tiếng.

Không hôn nữa, anh nhìn thẳng vào mắt nó. Vẫn còn chưa thể nào, mặt nó đã rời lên, mắt vội lảng đi. Anh khế sờ lên cổ nó, lại sờ vào cằm nó, hai mắt không rời mắt nó xem mắt nó trốn được bao lâu. Không trốn được nữa, nó từ từ ngược mắt nhìn anh, run rẩy như một con gà ốm. Rồi bỗng nó gập cằm xuống kẹp chặt lấy tay anh, như một con mèo, hết bên trái lại bên phải, đón lấy sự yêu chiều vuốt ve của anh.

Lúc này, trong khoang phòng là hai kẻ xa lạ điên dại và bóng tối đen kịt này cũng xa lạ. Mọi thứ như bị cuốn phăng theo một cơn lũ núi, tuyết lở. Anh cúi xuống hôn nó hết sức man rợ và hết mình, đến nỗi trong đầu nó bỗng sạch trơn, không có gì khác ngoài bóng tối đang nhận chìm đôi con người và đôi môi áp trên môi nó. Run lên như đang đứng giữa một trận cuồng phong, đôi môi nó rời khỏi môi anh, lướt xuống thám hiểm miền da thịt êm ái. Anh thì thầm gì, nó nghe không rõ, chỉ biết môi nó đang đánh thức trong anh những cảm giác đã lãng quên từ lâu. Giờ đây, bóng tối là anh, bóng tối là nó, chẳng có gì khác ngoài bóng tối và đôi môi đang áp lên da thịt của nhau.

Nó định nói, nhưng miệng anh đã lại gắn vào miệng nó. Bỗng nhiên, một niềm rạo rực mê cuồng chưa từng thấy lại xuất hiện: vui thích, sợ hãi, điên dại, hồi hộp, tự buông thả mình cho cánh tay quá mạnh, cho đôi môi quá thô bạo, cho số mệnh cuốn đi quá nhanh.

Lần đầu tiên trong đời, nó thấy dâng trào như thế.

Môi nó run lên dưới môi anh.

Cả hai bay lên, lại bay lên trong bóng tối, một thứ bóng tối êm dịu, xoáy lộn và bao trùm tất cả.

Tiếng loa từ phía nhà ga vọng về xa xăm, không nghe rõ đang nói gì, chỉ biết tàu đang vào ga, và nó đang đi ra khỏi giấc mơ.

Giấc mơ mà nó đã mơ, không phải là về cảnh hay về người, mà về một mùi hương ngập tràn trong không khí. Giấc mơ xa rời khi con tàu phanh dúi dụi, làm nó choàng tỉnh. Tiếng loa rè rè, tiếng van xả hơi, tiếng người rộn ràng, tiếng nụ hôn của anh còn phớt trên môi...

Nó nhìn sang.

Chiếc giường bên phải trống trơn.

Mùi hương vẫn còn ngào ngạt khắp khoang phòng.

Thế là xong, kẻ xa lạ đã xa lìa kẻ xa lạ. Tất cả chỉ là một giấc mơ.

Cái vali nhỏ trong tay. Nó nhìn lại đằng sau một lần cuối. Vẫn con tàu ấy. Tiếng còi tàu vang lên. Từng đoàn người lên xuống. Từng đợt khói bụi dâng cao rồi tan biến. Còn lại một mình nó.

Chỉ còn gang tấc. Gang tấc thôi. Nó sẽ đặt chân đến miền tự do của riêng mình.

Riêng mình.

Nhắm nghiền hai mắt. Một dòng ấm nóng từ từ bò xuống má.

Tiếng còi tàu vang lên lần cuối.

Mắt nó nheo lại. Đằng cuối ga cũng có một người đàn ông đang nheo mắt nhìn nó. Loáng thoáng thân quen.

Nôn nao xách cái vali lên, nó đi về phía ấy.

“Sao anh lại đứng đây?”

“Anh đợi em.”

“Đợi để làm gì?”

“Cũng như em thôi.”

Ngừng.

“Anh tìm tình yêu.”

“Tình yêu không có nơi em.”

Ngừng. Rồi lại tiếp.

“Và để đi tìm miền tự do...”

Nó lặng người.

“Của chúng mình.”

Tiếng còi tàu bất ngờ hét lên.

“Tình yêu ở nơi đó.”

Nghe sao tiếng anh vắng mãi trong gió.

Xấu và đẹp

— Reki —

Trên cuộc đời này, có hai loại xấu. Một là xấu xa. Hai là xấu xí. Xấu xa thì đôi lúc sung sướng, xấu xí thì luôn luôn khổ sở. Nhân tiện cũng xin giới thiệu rằng, tôi là một thằng xấu xí và tệ hại hơn, tôi đồng tính. Với người dị tính thì xấu xí có khi là điều bình thường. Với người đồng tính thì xấu xí lại là một bản án.

Tôi căm thù cái xấu xí, căm thù khi phải nhìn thấy chính bản thân mình. Tôi đã từng nhiều lần tưởng tượng ra mình là một hình tượng phong lưu đầy khí thế, nhưng hình bóng trong gương cứ luôn vô tình làm cho hình bóng đẹp đẽ trong tâm trí tôi vỡ òa: nổi bật trên cái khuôn mặt như củ cải bị gà mổ là đôi mắt híp tịt trũng sâu, dưới cái mũi to to không đường nét là cái miệng mím chặt in hệt một vết chém bằng dao. Thế là để trốn chạy khỏi cái hình ảnh đáng ghét của chính mình, tôi đâm ra sợ cái gương. Tôi sợ đến nỗi đập vỡ vụn mọi chiếc gương tôi tìm thấy trong phòng. Chạy trời không khỏi nắng. Cứ mỗi lần đi qua chiếc gương bất kỳ nào, từ những cửa kính lộng lẫy của các cửa hàng quần áo, đến những vũng nước mưa lấp lánh vương trên đường, bước chân tôi đều gấp hơn, hối hả hơn, do sợ phải nhìn thấy ảnh của mình phản chiếu trong đó.

Tôi biết mọi người sẽ nói những điều đại loại như: “Đừng quá bi quan. Một ngày nào đó sẽ có người nhận ra vẻ đẹp tiềm ẩn dưới lớp vỏ ngoài thô kệch này. Và cậu sẽ được yêu thật lòng.”

Chao ôi, nghe như truyện cổ tích, mà tôi thì đã qua tuổi để được ru ngủ bằng những câu truyện cổ tích. Bởi vì sao ư? tôi quá tự ti. Nhưng mỗi lần được nghe thuyết giảng về hy vọng màu hồng, tôi vẫn gật đầu vì lẽ rằng tôi sợ nếu tôi thừa nhận là những lời đó nghe thật giả dối, mọi người sẽ khinh thường tôi, cô lập tôi, nhìn tôi bằng con mắt khác. Tôi cũng muốn bình luận đôi lời rằng, từ xưa đến nay, những lời lẽ như thế luôn được thốt ra từ mồm người có ngoại hình bình thường đến tai người có ngoại hình xấu với thái độ an ủi, như một thói quen, một câu xã giao. Kỳ thực thì đã từng có thời gian tôi thúc ép mình phải đặt niềm tin vào những điều như thế, như những con chiên ngoan đạo lặng lẽ phủ phục cầu nguyện và đặt niềm tin vào Chúa Trời. Nhưng than ôi, những lời nói ấy mới tuyệt vời làm sao, nhất là khi lớp vỏ bóng bẩy bên ngoài bong ra từng mảng để lộ sự thật bên trong. Tháng trôi qua năm trôi lại, tôi giờ đã đầu hai dít chơi vơi, của nả cái gì sênh ra cũng mất, chỉ riêng tấm thân này vẫn còn trơn lỳ với thời gian.

Có thể có rất nhiều người cho rằng những điều tôi đã chia sẻ đâu có gì to tát lắm! Thế nhưng, những ai chưa bao giờ trải qua sẽ chẳng bao giờ hiểu được cảm giác của tôi, một thằng xấu xí, như thế

nào.

Cái thế giới này, quả thực là luôn có một cách nhìn khác với những con người xấu xí. Họ coi nhẹ cái xấu, coi nhẹ nỗi khổ tâm của những con người xấu xí cho dù rất nhiều lúc cái cách nhìn đó được thể hiện dưới vỏ bọc của sự “đồng cảm”.

Thế đấy.

Trên cuộc đời này, có hai vẻ đẹp. Một là vẻ đẹp nội tâm. Hai là vẻ đẹp hình thể. Nhân tiện cũng xin giới thiệu rằng, tôi là một người đẹp, một thằng bé đồng tính có ngoại hình đẹp, là nỗi tiếc thương trấn trở của bao nhiêu các bà các cô. Để bàn luận về cái đẹp, tôi sẽ kể cho các bạn nghe một câu chuyện.

Một lần, có một cậu bạn ngoại hình khá là tầm thường đột nhiên hỏi tôi:

“Mày thấy tao trông có được không?”

Tôi không thể thẳng thắn mà trả lời một cách phũ phàng nên chỉ có thể đáp lại:

“Tao thấy mày rất tốt.”

Có lẽ nó hiểu cái ẩn ý lẫn khuất sau câu trả lời của tôi, nên sùng mặt:

“Thực ra ai cũng thích người tốt. Cái đẹp nội tâm rất quan trọng. Tốt gỗ hơn tốt nước sơn mà.”

Cái đẹp nội tâm rất quan trọng sao? Cũng phải, đúng là rất quan trọng. Con người ta, đặc biệt là đàn ông, cả dị tính lẫn đồng tính, không phải là không để ý đến cái đẹp nội tâm mà chỉ quan tâm đến cái đẹp nội tâm của những người đẹp thôi. Nội tâm của người đẹp càng đẹp bao nhiêu thì như cây thêm hoa, càng đẹp thêm bấy nhiêu. Còn nội tâm của người xấu thì dù có đẹp đến bao nhiêu đi chăng nữa, thì cũng vẫn thế thôi.

Vấn đề của tôi là gọt dũa cho bản thân mình có một vẻ đẹp nội tâm cho vừa mắt thiên hạ. Nhưng đây là một công việc khó khăn quá, vì quả thực cuộc sống của tôi gặp nhiều trục trặc. Bởi vì sao ư? Tôi quá đẹp, và quan trọng hơn là tôi không thèm đoái hoài đến người khác. Thế nhưng cái thế giới này lạ lắm, thiên hạ rõ là có thể cho qua được hầu hết mọi chuyện, trừ những ai không dây vào chuyện của người khác. Nếu chỉ là một thằng ất ơ và xấu xí thì bọn họ sẽ không đảo điên và nhiều sự đến thế. Nhưng vì tôi là một người đẹp và được nhiều chàng trai săn đón nên tất nhiên là họ không thể tha thứ. Cũng xin trải lòng rằng, tôi luôn tất bật đi hẹn hò với những người con trai thật đẹp trai, giàu có hoặc địa vị. Bởi vì tôi biết rằng tuổi thanh xuân sẽ qua đi thật nhanh, nếu như tôi không biết tận dụng sẽ vô cùng uổng phí. Sắc đẹp cũng như vậy, đánh vào một cái là hết. Đợi đến khi già nua liệu bạn sẽ vẫn còn nhớ đến những người con trai hấp dẫn chẳng? Cứ mơ đi.

Thế đấy.

Vì tôi xấu, nên tôi cũng quá xấu số với tình yêu. Hai cuộc tình duyên chỉ để lại những cay đắng.

Lần đầu, người tôi yêu chỉ xem tôi như một người bạn, thua nữa, như một người anh.

Lần thứ hai, người ta lãnh đạm hẳn với tôi. Giá ai khác gặp tình cảnh ấy, họ sẽ thôi yêu, thế là xong. Nhưng tôi biết được tình yêu đến với mình khó khăn thế nào, nên vẫn cứ nắm chặt, không chịu buông ra. Tôi nghĩ rằng hễ yêu thì sẽ được yêu lại, nào biết đâu mình thật ngây thơ. Mất bao thì giờ, bao nhớ thương, rồi có ngày cũng phải hết: người ta bỏ tôi đi.

Sau nhiều đau khổ ê chề, tôi đã nghĩ rằng, tình yêu không dành cho tôi.

Tôi luôn băn khoăn, vì sao tôi đẹp mà duyên số chẳng mỉm cười với tôi. Hai cuộc tình duyên chỉ để lại những cay đắng.

Lần đầu, người tôi yêu chỉ xem tôi như một món trang sức, như một cái vòng ngọc trên cổ ba ngấn, một cái nhẫn kim cương trên ngón tay núng nính, không hơn. Người ta không yêu, mà chỉ muốn sở hữu tôi.

Lần thứ hai, người ta cũng yêu tôi. Người ta mỉm cười, bảo rằng tôi đẹp quá, người ta yêu vì tôi đẹp, nhưng không có nghĩa là người ta sẽ không yêu tôi trọn đời. Ngu dại cái thằng tôi, thế mà đã có lúc tôi mơ mộng viễn vông cho mình. Giấc mơ của tôi ngày càng đẹp, mơ cả đến chuyện tôi và người ta sống hạnh phúc với nhau tới đầu bạc răng long. Cho đến lúc đầu mọc sừng, tôi mới nhận ra giấc mơ của mình đã quá sớm, quá dài. Những kẻ mê đắm cái đẹp đôi khi lại chính là những kẻ dễ thay lòng đổi dạ nhất.

Sau nhiều đau khổ ê chề, tôi đã nghĩ rằng, tình yêu không dành cho tôi.

Tối cuối tuần. Lần đầu tiên tôi bước chân lên cái chỗ người ta gọi là sàn nhảy. Nghe bạn bè kháo nhau, đây là chốn tiên cảnh, nơi nơi tràn ngập tiên đồng ngọc nữ, tha hồ hái hoa bắt bướm. Trăm nghe không bằng một thấy.

Đâu đâu cũng là giai nhân. Các giai nhân đi vào sàn, oai vệ như những con tàu đầy đủ thiết bị, í ới gọi những giai nhân khác đang rúc rích cười, ôm hôn thắm thiết nhau. Không thể tin nổi là tôi đang tồn tại giữa không gian sinh động và tràn ngập những giai nhân dập dềnh trong đủ thể loại áo quần kiểu cách rực rỡ, nhưng tựu trung là lúc nào cũng phải để lộ viền đồ lót. Giai nhân nào da dẻ cũng trắng phớt như vỏ bánh bao, cầm luôn vênh lên với một vẻ kiêu kỳ, hãnh diện phô trương nhan sắc của mình.

Tôi quay sang bên phải, nhìn một cậu chàng đang đứng một mình, dáng vẻ hùng dũng. Cậu ta thấy tôi đang nhìn bèn lườm tôi một cái. Đúng là người đánh đá.

Tôi quay qua bên trái, nhìn một đám các giai nhân đang tay quàng tay, vai tựa vai, riu rít như chim ri vỡ tổ. Bọn họ thấy tôi đang nhìn bèn quay sang chỉ trỏ, túm tụm lại ra vẻ bí mật, rồi cười phá lên, ồ á từng tiếng nghe thật chói tai. Hay ho lắm đấy cái lũ dở người! Tôi lăm bằm chửi thề trong đầu...

Ngó nghiêng một hồi, tôi thấy mình quỳnh quáng như một con chó bị lạc nhà. Đứng giữa đám đông mà vẫn lạc lõng. Tôi hiện diện ở đây nhưng không thực sự tham gia như một thành viên. Xung quanh

tôi, giai nhân nào cũng như có vàng hào quang. Ánh hào quang của họ làm đau trái tim tôi. Bọn họ rực rỡ như hoa hướng dương đón ánh mặt trời, tôi chỉ như đóa quỳnh lặng lẽ ẩn trong đêm tối mịt mùng.

Đột nhiên tôi nhìn thấy cậu ta.

Tối cuối tuần. Chẳng thể nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu tôi bước chân lên cái sân này. Tôi đã ngáy tạt cổ với vị trí trung tâm ở đây. Lúc nào tôi cũng thế, cũng là bản nhạc đinh, là nốt nhạc xập xình dẫn dắt bày người đến phát cuồng.

Đâu đâu quanh tôi cũng là những khuôn mặt quen thuộc đến phát chán. Tôi mệt mỏi với việc phải giả tạo với những con người giả tạo này. Tôi kinh sợ cái giọng ngọt như mía lùi và phải ôm hôn họ thắm thiết mỗi khi gặp nhau, cho dù có gặp tới mười lần một ngày. Tôi ngán ngẩm phải quàng tay ôm ngang lưng họ và chịu khó để cho họ cũng làm thế với mình. Tôi muốn mình tự cắn đứt lưỡi mỗi khi từ miệng tôi phải thốt ra một lời trầm trồ khen áo quần của họ, phải nói vài lời trêu chọc về những chàng trai theo đuổi họ hoặc ca ngợi chính họ, rồi lên bển tự nhận là mình hoàn toàn vô duyên so với họ. Và nhất là đừng bao giờ thể hiện suy nghĩ thật của mình về bất kỳ điều gì, cũng như họ chẳng bao giờ làm thế.

Tôi quay sang bên phải, bắt gặp một cậu chàng đang uốn éo bên gã người yêu. Nhìn kỹ sao thấy mặt cậu dài thượt chẳng khác gì cái quả dưa chuột, lại dày lớp phấn cả tác, trông đến gớm.

Tôi quay qua bên trái, bắt gặp một hội người quen. Họ nhìn thấy tôi là lên cơn động cựa như lũ chó vui tranh phân, làm tôi bỗng dưng muốn đánh rắm.

Ngó nghiêng một hồi, tôi thấy mình ngỡ ngác như thằng mù sờ voi. Đứng giữa đám đông mà vẫn lạc lõng. Tôi hiện diện ở đây nhưng không thực sự tham gia như một thành viên. Tôi đã giữ toàn vẹn cho mình cái dáng vẻ kiêu hãnh, đánh đổi bằng một phần hạnh phúc của cuộc sống này. Xung quanh tôi chỉ là những mối quan hệ chứ không một ai là bạn.

Tôi muốn vạch trời chỉ đất mà hét lên rằng: tôi cô đơn quá. Ôi, tôi đang phát điên đây!

Đột nhiên tôi nhìn thấy anh ta.

Trong một vút lóe đột ngột đến nỗi tôi há hốc miệng vì kinh ngạc, tôi thấy cậu ta quá đẹp.

Cậu ta nổi bật giữa đám đông, một phần vì đẹp đẽ, phần còn lại do đôi mắt cậu ta thổ lộ với tôi rằng cậu đang cô đơn. Cái nhìn cậu ta đầy mâu thuẫn, có lúc như lời thủ thi: “Nào, hãy đến bên em...” nhưng ngay lập tức, lại đánh lên từng tiếng rõ mồn một: “Này này, đừng có hòng mà tính chuyện cóc ăn thịt ngỗng trời!”. Tôi phân vân quá. Tôi cũng như cái nhìn cậu ta, đầy mâu thuẫn, nửa muốn dò dẫm tiến đến cái giấc mơ tưởng chừng không có thực, nửa lại e dè một cơn đau đến vỡ tim. Tôi sợ cậu ta sẽ làm vỡ tim tôi, sợ bị chê là loại dưa mồm chòi mồm son, khi đòi hái mặt trăng, làn trúc đòi đựng nước...

Xoay thuyền theo gió một hồi, tôi hít sâu, tập trung hết can đảm tiến lại gần cái vẻ thách thức ấy.

Cậu ta bỗng quay lưng bước đi.

Trong đầu tôi đang tự hỏi rằng, anh ta là ai mà xấu thế nhỉ. Ý tôi là, làm người mà xấu được thế này đúng là chả dễ dàng gì.

Anh ta nổi bật giữa đám đông, một phần vì xấu xí, phần còn lại do đôi mắt anh ta bộc bạch với tôi rằng anh đang cô đơn. Hình như tôi đã nhận ra trong ánh mắt anh cái gì đó khang khác, như ẩn chứa một điều, một kho báu mà trong cả cái đám đông chật như nêm này không ai khác có được. Chân thật. Ánh mắt anh vừa chân thật, vừa hiền hậu cảm thông như hiểu hết những băn khoăn, hoang mang trong lòng tôi. Chẳng hiểu sao tôi phân vân quá, nửa muốn anh đến bên tôi để xua đi nỗi cô đơn như đang nhấm nhe nuốt chửng, nửa sợ bao điều thị phi có thể chui tọt ra từ chục trăm cái miệng loe như ống nhổ.

Anh bước đến thật rồi.

Nhìn anh lách qua đám đông, tôi thấy chột dạ, bèn quay đi.

Cả người tôi đâm sầm vào một ai đó. Tôi ngẩng đầu toan xin lỗi thì phát hiện ra đứng trước mình là một tên có lọn tóc nổi loăn xoăn thò xuống che kín một bên mắt. Không thể không nhận thấy những lọn tóc này hoàn toàn chửi nhau với tóc thật của hấn cả về màu lẫn chất. Quen thói ngoa ngoắt, tôi nói vỗ vào mặt hấn:

“Tránh ra. Chó khôn không đứng giữa đường.”

Dứt lời, tôi thấy bàn tay to lớn của hấn bóp chặt cổ họng mình.

“Thằng ranh, chộp giật người yêu của người khác rồi còn cứng mồm.”

Tôi chẳng biết hấn hay người yêu hấn là ai, cũng có thể do tôi không thể nhớ hết ngàn đầy khuôn mặt đã từng quen. Chộp giật ư? Tôi định bảo hấn ta sao không tự nhìn lại mình xem, và nếu gã người yêu khi gió nào đó của hấn cho rằng tôi đầy đủ hơn, toàn diện hơn thì đó đâu phải lỗi tại tôi. Nhìn lại, tôi thấy sau lưng hấn có một đám thanh niên ổng ẹo, nghênh nghênh ngang ngang, hấn là tên đầu đàn. Thôi chết rồi.

Một tên khác cầm cốc rượu hất mạnh vào người tôi, rồi sung sướng cười thật to. Tên đầu đàn thấy vậy cũng cười vang.

Mọi người xung quanh xúm đầu lại thì thăm to nhỏ, vừa thì thăm vừa nhìn tôi bị ức hiếp. Họ thích những sự việc phức tạp như thế này, trái phải cứ rối nhằng như một mớ tơ vò. Chỉ thấy tôi bỗng giang hai cánh tay, vả mạnh vào mặt tên đầu đàn.

Đầu tiên mọi người sững lại, sau đó cười ồ lên.

Đám kia thấy tên đầu đàn bị ăn tát đều nổi giận, nhảy vào túm xé áo và tóc tôi. Các giai nhân lân cận thấy hả hê, được thưởng thức tiết mục tôi bị ăn đòn. Nhưng không chiều lòng họ, tôi rất biết đánh nhau, mấy tên ổng ẹo mặt hoa da phấn đều bị tôi đấm đá cho thâm tím mặt mày. Lâu dần, châu chấu

chẳng chọi được xe. Thôi thì tự buông thả thân xác này, xem ra sao thì ra.

Bỗng nhiên có ai chạy đến ôm lấy tôi, đỡ thay tôi một đòn trời giáng. Cho đến mãi về sau, khi nhớ lại tôi vẫn hình dung ra tấm thân đã đỡ đòn hộ mình lúc đó. Mọi thứ vẫn diễn ra như một thước phim tua nhanh. Đám bảo vệ lao vào hò hét đồng tay chân loạn xạ, rồi lôi xềnh xệch từng đứa ra.

Thế là tiết mục kết thúc.

Tôi rã rời, nằm bẹp dưới tấm thân đang đè nặng bên trên. Thề xác tôi mệt mỏi nhưng con tim vẫn tỉnh. Tôi biết đấy là ai. Chính anh ta, anh chàng xấu xí.

Tôi và cậu ta ngồi trong một quán cà phê khuất lấp. Cậu ta nhìn tôi, nở nụ cười ngọt và hiền.

Tôi đã phải lòng cậu bé đẹp trai trước mặt. Nhưng liệu cậu ta có nhận ra được điều tốt đẹp ẩn chứa dưới vẻ ngoài xấu xí này của tôi không? Nếu chúng tôi yêu nhau, mọi người sẽ nói gì nhỉ? Tôi hình dung được ánh mắt ghen tỵ của họ. Nhưng rồi, tôi sẽ bình thản, bảo với họ rằng cuộc sống là thế, đôi khi cô tích vẫn có trong đời thường, quái vật vẫn có được người đẹp ở bên.

Cứ nghĩ đến thế, tôi sượng run người!

Tôi và anh ta ngồi trong một quán cà phê khuất lấp. Tôi nhìn anh ta, nở nụ cười ngọt và hiền.

Tôi đã phải lòng anh chàng xấu xí trước mặt. Tôi đã nhận ra vẻ đẹp nơi anh, và tôi hứa sẽ không làm anh ấy vỡ tim - vì tôi biết những trái tim như thế quý lắm, không nên để vỡ. Nếu chúng tôi yêu nhau, mọi người sẽ nói gì nhỉ? Tôi hình dung được muôn điều mỉa mai họ có thể bịa đặt. Nhưng rồi tôi sẽ bình thản, trích dẫn một câu hát quen thuộc mà tôi hay hát.

“Đôi khi tình yêu vẫn thế, yêu nhau chỉ vì yêu nhau.

Mưa đêm

— Waterrow —

Thiên mất. Khi *Hình bóng của mây* với Khánh Phương đang lên cao trào thì tôi nhận được tin dữ ấy. Nắm chặt điện thoại, tôi ngóng chờ sự đính chính, rằng đây chỉ là một trò đùa tai quái. Nhưng không, điện thoại vẫn trơ ra, vô hồn. Ngoài trời, mưa xối xả, dữ dội. Tháng mười, thành phố đắm mình uể oải trong mưa, vĩnh biệt một cuộc đời.

Sau đám tang khoảng một tuần, cứ đến chiều thứ bảy tôi lại ra viếng mộ Thiên. Nhiều lần tôi gặp gia đình ấy. Đôi vợ chồng chưa bước qua tuổi trung niên.. Đứa con trai chỉ trạc độ sáu bảy tuổi. Trùng hợp nối tiếp trùng hợp. Họ viếng ngôi mộ nằm đối diện với mộ Thiên. Thỉnh thoảng, tôi trò chuyện với họ. Người nằm dưới kia là bạn thân của cả hai. Anh ta trạc tuổi Thiên. Qua tấm ảnh trên bia, dù đã phai mờ và hạn chế khi muốn hình dung vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn dịu dàng và thấu suốt ấy.

Thi thoảng người vợ rơm rớm nước mắt. Bao giờ người chồng cũng siết chặt bờ vai an ủi. Họ thường lặng lẽ. Đôi lúc đứa trẻ chăm chăm hướng ánh nhìn thơ ngây về phía tôi. Đôi mắt nó trong vắt, linh động và tròn xoe.

Hôm đó, tôi đến sớm hơn một ngày, tức thứ sáu. Trời âm u, những đám mây xám dày đặc trên bầu trời. Sự bức bối đang lan tỏa trong bầu không khí như đang kìm nén trước khi xả tung tất cả.

Người đàn ông đó đến từ bao giờ, đang thấp nhang trước mộ. Tôi chờ cho anh ta xong việc. Những hạt mưa đầu tiên rơi. Rồi nặng hạt kèm tiếng sấm đì đùng ẩn khuất sau tầng mây dày đặc. Người đàn ông đã cởi áo vest che chắn cho những nén nhang. Bước vội đến, tôi đứng sau lưng anh ta.

“Cảm ơn!” Giọng anh ta run run.

Tôi gật đầu, không đáp.

Thở dài, anh ta nói:

“Ngày mai là sinh nhật con tôi. Nhà tôi sẽ không đến, tôi lại sắp sửa ra Hà Nội công tác, chẳng biết bao giờ mới có thể trở lại đây thắp cho anh nén nhang.”

Ngoài trời vẫn vũ, những giọt nước li ti liên tục bắn vào người chúng tôi. Trước bia, ba nén nhang gần như tắt ngấm, hoa và trái cây như mới từ dưới nước lên.

Tôi có dịp quan sát kĩ anh ta. Khuôn mặt thon dài, đôi mắt dài và nhỏ nhưng hài hòa với tổng thể. Mái tóc bết chặt vào đầu. Dưới ánh sáng nhờn nhọt của buổi sáng âm u ấy, trông anh ta như một thiếu niên.

“Cảm phiền anh, tôi phải ra xe lấy dù để thấp lại nhang. Anh có thể đi cùng tôi ra xe...?”

- Anh thấp đi! Có người che mới thấp được. Và lại, tôi đợi mưa tạnh bớt mới về.

Anh ta mỉm cười, lại lịch sự nói cảm ơn. Đốt ba nén nhang mới, anh khẽ khàng trò chuyện với người đã khuất. Nhìn qua mộ Thiên, tôi thoáng rung mình trước sự cuồng nộ của thiên nhiên. Mưa cuồng đại, cảm cầu. Nước chảy lên bia, lên đất, lên những ngôi mộ, lên sự hiện hữu. Cuốn trôi đi những kí ức tẻ nhạt, những thời khắc vụn vặt trong quá khứ.

“Những kí ức trong tôi dần xa lạ, tôi không tin và không muốn điều đó nhưng tận sâu bên trong, tôi lại thấy chút gì đó nhẹ nhõm và thanh thản.”

Và chuyện đời người miên man trong một buổi sáng có mưa; giữa khói hương, giữa chốn vắng vẻ tịnh không ai khác ngoài chúng tôi.

“Đôi lúc tôi thấy Kha trong giấc mơ. Hình ảnh ấy thường sắc nét: Kha cười, Kha cau giận, Kha trầm ngâm. Những ngày mưa, tôi đứng lặng hàng giờ nhìn màn mưa qua cửa sổ trong gian bếp cho đến khi vợ con tôi kéo trở về với thực tại. Đôi lúc, tôi hình dung cái chết đang đến với tôi. Chậm chậm, không thể ngăn được. Tôi thấy thanh thản với ý nghĩ ấy. Nếu không có Yên và con trai thì tôi đã theo anh ấy.”

Tôi đến phòng trọ Kha trong nỗi chán chường. Cha đã bỏ rơi mẹ, đậu ở một bên đồ nào đó trong những chuyến xe khách đường dài. Ông là tất cả của mẹ, tôi không thể làm gì để lấp đầy khoảng trống cha bỏ lại. Bà lặng im giam lòng mình và câm lặng với tất cả, kể cả tôi.

Phòng trọ vẫn chưa lên đèn. Nhấp một ít Chivas⁽¹⁾. Tôi đập cửa nhưng không ai trả lời. Cửa không khóa. Bên trong tối tăm như một căn phòng bí mật dưới lòng đất. Bậc công tắc, Kha đang gục đầu trên bàn. Chén đũa, chai lọ nghiêng ngả. Mùi rượu nồng nồng và mùi ẩm mốc lâu ngày tràn ngập căn phòng. Đỡ Kha lên giường, tôi dọn dẹp đồng bệ bọn. Kể từ khi chia tay Yên, thi thoảng Kha vẫn uống thật say. Anh thường gọi điện cho tôi. Đôi lúc tôi uống chung với anh, đôi lúc đến thì anh đã say. Tôi sẽ ngủ lại, sẽ chứng kiến anh yêu Yên thế nào. Những lời Kha nói trong giấc mơ rõ ràng và rành mạch. Tôi biết họ sẽ trở lại, chỉ còn vấn đề thời gian và nỗi nhớ có đè bẹp được cái tôi của mỗi người mà thôi.

Yên dịu dàng và nhân hậu. Tôi biết cô trước Kha, tuy không thân nhưng cả hai có thể trò chuyện thoải mái về mọi vấn đề. Rồi trường cấp ba, tôi không còn gặp lại cô lần nào nữa. Hai tháng trước, tình cờ gặp lại trong một quán cà phê sách khi đêm đã khuya. Cô ăn vận kín đáo nhưng gợi cảm với cuốn sách mà Kha rất thích. Cô gây sự tò mò, hứng thú nơi Kha. Anh bồn chồn khi cuộc nói chuyện sắp tàn. Anh không muốn cô gái ấy biến mất như bao niềm hạnh phúc ngắn ngủi trong cuộc đời hai

mười hai năm của anh. Quá nửa đêm, Yên lên taxi về nhà. Kha dõi theo, đôi mắt hướng về màn đêm sâu thẳm. Quán đóng cửa, tôi kéo anh đứng dậy. Anh dường như đã trở thành một Kha khác, tình yêu làm thay đổi người đàn ông trong khoảnh khắc. Kha căng thẳng, anh muốn che giấu nỗi hồi hộp..

Nói đi Kha, hãy nói những tình cảm đang trào dâng trong anh lúc này. Tôi nghĩ

Anh mím chặt môi, đợi tôi sẽ kể về cô ấy. Anh sẽ tìm thấy cô ấy trong thành phố này. Anh vốn dĩ rất lạc quan. Anh tin mình sẽ tìm thấy..

Tôi cô đơn đến thất lòng ngày tôi biết mình yêu Kha. Như lữ khách cô đơn đã mệt mỏi, đôi lúc tôi muốn đối diện với bản thân, với Kha. Nhưng tôi chỉ có thể giữ tất cả trong lòng đến cuối đời..

Ngồi giữa phòng, tôi nhấp từng ngụm rượu nhỏ, đắng và ngọt. Thế giới đan tách và nối nhau bởi những phân tử bé nhỏ. Căn phòng mang một cung bậc khác trong sự tĩnh lặng khi tháo bớt lớp vỏ sần sùi. Thi thoảng có tiếng xe đạp cót két, tiếng động cơ xe máy nhưng bị màn đêm nuốt chửng ngay lập tức không để lại chút dấu tích nào.

Nằm cạnh Kha, như sợ làm tan biến giấc mộng đẹp, tay tôi đặt hờ lên eo Kha. Môi tôi tìm thấy môi Kha. Trái đất, mặt trăng vẫn đều đặn chuyển động. Mưa vẫn rơi. Thủy triều dâng. Khoảnh khắc đè nén thời gian hàng chục năm cuộc đời. Môi tôi quán lấy môi Kha, thủy triều đêm cuốn tôi ra đại dương sâu thẳm không khoan nhượng tiếc nuối.

Khi tỉnh dậy, không còn Kha nữa. Căn phòng thiếu chủ tướng như trong một thời gian dài không có ai ở. Lặng người hồi lâu, từng dòng kí ức tràn về như những đợt sóng: Dịu dàng và thăm thẳm. Cuốn lấy tôi trong một nỗi sầu tê tái. Lê bước vào buồng tắm, nước mắt tôi cứ trực trào ra. Giấc mộng đẹp cuối cùng đã tan biến. Nụ hôn cuồng nhiệt đêm qua đã lôi Kha dậy trong cơn say. Đối diện với tôi, tấm gương phản chiếu một khuôn mặt nhàu nhĩ và giận dữ. Đấm mạnh vào nó. Tay tôi bỏng rát, tóe máu. Những mảnh gương rơi xuống lại vỡ thêm lần nữa. Đôi mắt trong sáng ấy giờ là quá vắng, chỉ còn nổi tức giận, đau đớn và khinh rẻ. Nhưng có quan trọng gì nữa đâu khi tôi có thể mất Kha. Phải bắt đầu từ đâu khi trong tôi tan hoang và tuyệt vọng. Như sa phải vũng lầy, tôi càng cố rướn lên nó lại lôi tôi xuống.

Nép chặt vào mái hiên, tu sạch chai Jonhnie Walker⁽²⁾ cha tôi bỏ lại rồi vút nó ra ngoài đường đang ngập nước. Tôi chông chênh, đi vô mục đích. Mưa táp vào mặt, nước xuề xòa bên dưới.

“Kha ơi..”

Giọng tôi nghẹn trong cổ họng. Mọi vật xung quanh chao đảo, xiêu vẹo.

“Về với Miên..”

Căn phòng trọ trơ ra, vô cảm.

“Kha ơi...”. Tôi hét lên.

Ai đó lôi tôi đứng dậy.

Kha.

Có phải một giấc mơ, nếu thế tôi cũng vui.

“Một tháng nay, Kha tránh mặt Miên.” Tôi nói.

“Sao Miên lại điên rồ thế, tỉnh lại đi.”

“Miên ghét Kha, hận Kha...” Tôi khóc.

“Vào nhà”. Kha ra lệnh. Khuôn mặt anh đanh lại, môi mím chặt, đôi mắt ánh lên vẻ mệt mỏi.

Vùng tay khỏi Kha, tôi té xuống đường, cả người ướt sũng.

“Không, đi đi. Đừng xuất hiện trước mặt tôi. Tôi không cần, đừng khinh tôi, đừng coi thường...”

Miên, Kha ơi.”

“Đứng dậy đi!”

“....”

“Miên là bạn Kha... Kha tin Miên, sẽ không bao giờ Miên làm thế nữa.”

Kha kéo tôi vào nhà, cơn chéch choáng xô tôi ngã dúi vào anh..

“Miên yêu Kha”

“Đừng làm Kha khó xử nữa.”

“Rồi sao anh?”

“Chỉ là... bạn. Anh chăm sóc Kha, từng li từng tí. Dù anh khó chịu nhưng anh không thể chịu được khi Kha phải sống khổ sở. Kha mệt mỏi từ nhỏ. Lúc nào cũng tự phản đấu nên không thích điều đó, nhưng sợ anh buồn nên Kha miễn cưỡng chấp nhận. Anh hạnh phúc. Những người mới cưới có lẽ cũng thế. Rồi... Kha và Yên làm hòa. Anh vẫn muốn lo toan tất cả. Nhưng rốt cuộc anh cũng nhận ra đâu là giới hạn cho một tình bạn. Anh phải lùi xa lại, tập cách quan sát, nhốt bớt tình cảm trong lòng. Ngày cưới của Kha và Yên, anh mừng... ừ... mừng...”

Khi mọi việc chuẩn bị cho lễ cưới ngày mai hoàn tất. Mọi người đã về hết, tôi và Kha uống bia. Những kỉ niệm ủa về. Cứ ngỡ như chúng vừa mới hôm qua.. Đêm mưa ấy, nào ai quên. Khi Kha nhắc lại, cả hai đều bồi hồi. Tôi xấu hổ, uống một hơi gần cạn chai bia.

“Chẳng ai có lỗi cả...” Kha nói.

Anh nhìn tôi lặng lẽ, rồi khẽ vỗ vai.

“Khuya rồi, đi ngủ thôi Miên...”

Trong phòng, Kha cởi trần, cơ thể sáng lên dưới ánh đèn lò mờ.

“Nếu không có Miên thì Kha không có ngày hôm nay, không có tổ ấm này, không có hạnh phúc mà Kha mơ ước...”

“Ngày mai là ngày trọng đại... Kha hạnh phúc là Miên vui rồi!”

Kha nắm chặt tay tôi. Đôi mắt vẫn trong sáng và cương nghị.

“Kha không hiểu tình cảm của những người đồng tính, Kha sợ và thấy tởm nhưng với Miên... Kha có thể.”

Kha xiết chặt tay hơn. Và ánh nhìn dịu dàng đến cháy lòng ấy làm tim tôi ngừng đập trong khoảnh khắc.

Tôi lần tìm những ngón tay rồi đan chúng vào với nhau. Ấm và dày, tôi xấu hổ đắm mình trong ánh mắt ấy. Dục vọng đang rỉ ra từ đáy sâu vực thẳm trong lòng và rong ruổi khắp cơ thể. Tôi thấy ngộp thở. Kha xiết những ngón tay, kéo tôi vào lòng.

“Kha à...”. Tôi run lên khi nằm gọn trong lòng anh.

Nằm im thin thít, tôi như loài thú ăn đêm đang chờ đợi cơ may. Rồi tôi vuốt tóc anh, mân mê vành tai. Kha nhắm mắt, tôi thì thảo vào tai anh. Khuôn mặt anh đỏ ửng lên vì điều vừa nói.

“Miên không hình dung được, Miên chưa từng với ai cả!”

Tôi lần tìm hàng cúc áo, môi tôi lướt qua khuôn ngực rắn chắc rồi lần xuống rốn, Kha trần trối nhìn lên trần nhà như thể những ý nghĩ của anh đã dán chặt vào trên đó. Anh nhắm mắt như đang ngủ nhưng cơ thể rung lên từng hồi khi tôi chạm vào. Một nỗi buồn vô cớ khẽ len vào. Tôi ngừng lại, ánh mắt ghê sợ và khinh bỉ từ quá khứ xa xôi như đang lẫn quất đâu đây.

“Miên về đây...”

Tôi mặc áo khoác vào. Có lẽ Kha hụt hẫng. Anh không thích chuyện mà anh đề nghị. Nhưng khi nó không diễn ra, anh thấy chệnh vênh với tâm trí tràn đầy những điều đã hình dung.

Khi sắp ra khỏi phòng, Kha níu tay tôi lại.

“Sao Miên khóc?” Anh buồn bã hỏi.

Chùi vội giọt nước mắt đang lăn nhanh trên gò má, tôi đi nhanh ra cửa.

“Yến rất tốt. Ngủ đi Kha. Miên phải về.”

“Anh không nghĩ cho bản thân mình sao?”

“Có... nhưng chỉ một lần thôi... anh sẽ hủy hoại tất cả. Anh không muốn đánh đổi cảm giác thanh thản có được khi rời Kha sau ấy lấy vài giây khoái lạc ngắn ngủi. Liệu một ngày kia, con Kha có nhỏ toẹt vào mặt cha nó.”

Ngày con trai Kha chào đời. Bồng sinh linh đỏ hồng bé nhỏ trên tay, tôi cảm nhận được sự kì diệu của đấng tạo hóa. Mỗi chiều tan ca, tôi lại về căn nhà ấy. Ngồi lặng hàng giờ ngắm đứa trẻ. Khuôn mặt bé xiu trong sáng như một thiên thần. Yến nấu bữa tối còn Kha thì ngồi làm việc ở gian phòng bên cạnh. Mùi cà phê, mùi sữa, mùi đồ ăn nóng đánh thức cả không gian chiều muộn. Bao lần tôi hình dung, đích đến của đời tôi là cuộc sống như thế. Nhưng đôi lúc về nhà, chỉ có một mình, tôi bật

khóc nức nở.

Lên chức trưởng phòng, Kha bận rộn. Dần dà tôi ít gặp anh hơn. Mỗi lần chạm mặt, lòng tôi se lại vì cảm giác lạnh nhạt từ ánh nhìn luôn ám áp trước kia. Anh hoài nghi thái độ Yến dành cho tôi. Có lẽ anh nghĩ, liệu trong khoảnh khắc nào ấy, sự gần gũi giữa vợ và bạn anh có mang lại kết quả tệ hại mà anh không bao giờ muốn nghĩ đến. Liệu tình yêu tôi đối với anh trong bao năm qua phải chăng là cơn mơ dài giờ đã đứt. Tôi cảm nhận rõ nỗi hụt hẫng bất lực của anh.

Tôi ít đến hơn. Yến gọi điện khi sang đến ngày thứ ba tôi vẫn không ghé thăm đứa trẻ.

“Nó đang ốm! Anh giúp em đưa nó vào viện! Em rối trí quá!”

Giọng cô nhảm nhắng, khó chịu. Khi mở cửa, vẻ mệt mỏi chán chường hiện rõ trên khuôn mặt cô. Trên đường đến đến bệnh viện, cô không nói gì cả, trong phòng bệnh cũng thế. Cô đắm đắm nhìn đứa trẻ. Khi tôi hỏi giữa cô và Kha giận nhau chuyện gì? Cô hơi khựng lại, trân trối nhìn tôi hồi lâu rồi òa khóc nức nở. Choàng tay qua vai an ủi, cô run rẩy nép chặt vào tôi. Yến yêu Kha nhưng tình yêu ấy đã bị bào mòn bị tiêu tốn bởi thời gian xa cách, bởi nỗi hoài nghi từ ánh nhìn lạnh im ấy. Quan trọng hơn, cô sợ khi đối diện với tôi. Cô không hiểu cảm giác ấy. Phải chăng chỉ đơn giản là nỗi xúc động vì sự quan tâm tôi dành cho đứa trẻ.

Cô khóc như thể đây là lần cuối cùng có thể. Rồi cô vào buồng vệ sinh, nói chuyện qua điện thoại với Kha. Tôi như vỡ vụn ra khi nhận được tin nhắn sau đó: “Làm ơn cút đi!” Từ Kha. “Tao đi uống rượu.”

Đêm đó Thiên mất. Tai nạn giao thông vì không làm chủ được tay lái. Cả căn phòng Kha nằm như bị nhộm đi bởi máu. Yến điên dại, gào rú trong buồng vệ sinh khi biết bác sĩ bất lực. Trong giây phút sau chót, khi ngọn nến đã tàn, ánh lửa bùng lên soi sáng cả trần gian và địa ngục. Anh khẽ chạm vào đứa trẻ đang say ngủ, những ngón tay run run lướt nhẹ qua gò má bầu bĩnh và đôi mắt nhắm nghiền. Dồn tất cả sự kiên nghị, điềm tĩnh và sáng suốt vào ánh nhìn dành cho tôi. Anh nói rành mạch, thi thoảng như nghẹn ứ lên vì cố chỉnh cho giọng mình không lỗi nhịp. Bồng đứa trẻ trên tay, tim tôi như có ai bóp nghẹt, nước mắt trào ra nóng hổi.

“Miên, lo cho mẹ con Yến... Kha đánh mất niềm tin vào hai người thân yêu nhất... nên giờ Kha phải trả giá... Kha đi và chờ Miên ở kiếp sau. Kha sẽ trả tất cả... Miên nhớ đó.”

Nắm chặt tay tôi, Kha nở nụ cười rồi ánh nhìn ấy khép lại. Địa ngục cướp lấy linh hồn anh.

Tôi đến mộ Thiên vào một buổi sáng đầu hè, khi cái nóng đang thiêu đốt đến giọt sương cuối cùng. Chỉ vài hôm nữa, tôi sẽ đến một nơi khác. Hoa lệ, nhọc nhằn và cảm dỗ. Những vết thương mới sẽ hằn lên vết thương cũ. Tôi mang theo những kí ức như lối về cho cuộc sống cô độc phía trước, như phương thuốc xoa dịu những đớn đau.

Mộ Thiên đã xanh cỏ, những vết nhơ loang lổ trên nền sơn đã ngả màu. Đối diện, một ngôi mộ tinh tươm được quét vôi mới. Lơ thơ vài bông bồ công anh sắp sửa nở. Rồi chúng sẽ theo gió phân tán

mầm sống đi khắp nơi.

“Cuộc đời là dòng chảy luôn tiến về phía trước. Xin lỗi Thiên, em phải đi...”

Nhắm mắt lại, tôi thấy người đàn ông ấy. Từ đường nét khuôn mặt đến dáng điệu rất đỗi chân thành khi kiên nhẫn che chắn cho những nén nhang khỏi bị mưa ướt.

(1), (2): Tên một số loại rượu ngoại.

Cạm bẫy

____ Về_nơi_cuối_trời ____

Vậy là cuối cùng Hào cũng lấy được vợ. Thiệp hồng đã phát, mai là ngày rước dâu.

Hào không tin đàn bà nhưng không thể sống thiếu họ. Gã như một con thiêu thân, bao nhiêu sản nghiệp đều tiêu tan vì cái tật mắmgái. Mà gã toàn yêu gái cave mới căng.

Nhưng sau cùng thì dì Tư cũng tìm được một mối thân tình dưới quê. Con bé trước giờ chỉ biết chân lấm tay bùn.

“Con lấy Huệ đi”, mẹ gã nói như van nài.

“Lấy thì lấy”, Hào cộc cằn.

Nhìn Huệ giở nón chào là biết cái thùy mị nết na. Nhìn không ham. Hào là trai tứ chiếng, mà Huệ nào phải gái giang hồ.

“Trước sau gì cũng phải vô cùm”, Hào nghĩ. “Mà cơ nghiệp mình tàn rồi, nợ tùm lum. May ra nó vực mình dậy”.

Lúc trước Hào có nghĩ tới Tuấn, có trình bày hoàn cảnh. Nhưng Tuấn nói, “Tui chỉ là nô lệ của anh trên giường thôi”.

“Tiền à, tui không có ngu. Tui còn có mẹ để lo”, Tuấn cười khinh khỉnh.

Nhớ tới đây tự nhiên Hào đâm tức khí. Tại sao mình phải khổ vì gái, mà nó thì được miễn nhiệm, cái lý của Hào là như thế. Tối nay là đêm cuối cùng giữa gã và Tuấn. “Mình sẽ làm một cái gì đó đặc biệt”, gã tự nhủ. “Để xem có trò gì mình chưa làm hay không?”

Hào từng đánh đập, từng xỉ vả, ép Tuấn làm tình với gái cave. Nhưng điên ở chỗ Tuấn xem ra không hề khổ sở mà còn tận hưởng, khoái cảm. Hào tức quá. Mình phải làm cái gì đó cho nó đau khổ.

Hào đi mua một đoạn dây thừng. “Mình sẽ dọa hấn thôi”, Hào mỉm cười với kế hoạch trong đầu. “Mình muốn thấy nó chấp tay lạy mình, xin tha”.

Huệ ngồi trong buồng, nhìn ra bờ kinh. Nắng chiều xiên hàng tre, buồn rêu rắt. Mới đó mà đã qua thời con gái.

Mẹ anh Hào đã khóc hết nước mắt với Huệ. Họ là chỗ ơn tình. Lúc trước có tranh chấp đất đai trong làng, nhờ dì Tư mẹ Hào có quen biết chỉ đường, nhà Huệ mới giữ được mảnh đất mà trồng trọt.

Dì Tư cũng không hề giấu giếm tính nết thẳng con một.

“Nó chơi bời dữ lắm”, bà than. “Nhưng mẹ con mình đồng lòng thì kèm được nó con à”.

Và Huệ đồng ý. Nhưng đến gần ngày cưới thì Huệ phát hiện ra chuyện giữa Hào và Tuấn. Đó là mảnh thư tay Tuấn viết để nói lời chia tay, rút ra từ trong túi Hào.

Cuộc tình nào rồi cũng phải kết thúc, phải không Hào. Cho mình một đêm cuối nhé!

Tuấn

Bây giờ tới phiên Huệ khóc hết nước mắt.

“Tới nước này thì con chịu thua, mẹ à”, cô khóc ngất trên vai bà cụ. Hai mái đầu, một xanh một bạc trắng, ngả vào nhau.

Nhưng dì Tư nghĩ mình không thể bỏ cuộc. Dì cấp nón tắt tả sang chòi của Tuấn. Tuấn cấm chòi chắn vệt ở bãi bồi, một mình lo toan, được tiếng hiếu thảo trong cả làng, lo cho mẹ mình rất chu toàn. Người trong làng cứ nói thím Hai mẹ Tuấn thật có phước, chứ đâu như dì Tư má thẳng Hào “trời đánh trật búa”.

Tuấn biết đi đêm có ngày gặp ma, nhưng không ngờ lại tệ đến vậy!

“Con xin lỗi dì Tư”, Tuấn buồn thảm nói.

“Nhưng giờ phải làm sao hả con?”

“Anh Hào hư, là có do con trong đó”, Tuấn thừa nhận.

“Nhưng giờ mình làm sao?” dì Tư bối rối quá.

“Dì đừng lo. Cái gì hư được thì sửa được!” Tuấn nói, cho dì Tư yên lòng. Tuấn hứa tối hôm nay sẽ ứng xử đàng hoàng với Hào.

Tuấn nói vậy thôi chứ cũng không biết phải làm gì nữa? Tình thế bi đát giữa Tuấn và Hào, có thể thay đổi được sao.

“Đêm nay là cuối cùng, mình dành hết cho nhau nhé Tuấn!” Chưa bao giờ Hào dịu dàng với Tuấn như vậy. Có lẽ nào sau cùng, đã có chút tình yêu?

“Ừa, Hào muốn gì, Tuấn chiều”.

Hào lúc này đã ngồi trên mình Tuấn. “Nhắm mắt lại đi Tuấn”, Hào khẽ khàng. Tuấn lim dim. Có thể nào là một nụ hôn?

Tuấn cảm thấy cánh tay Hào nâng cổ mình lên. Rồi một cái gì đó êm êm luồn qua, vòng quanh cổ Tuấn, siết lại. Tuấn mở mắt, trời ơi. Cổ Tuấn đã ở trong thòng lọng!

“Cho anh đi, nhé Tuấn! Cho anh cái mạng hèn của em. Đêm nay anh muốn làm tình với xác chết!” Hào cười nham nhở.

Nhưng Hào đã quá quen coi thường Tuấn, đã quá khinh nhờn. Ở một mình trên bãi bồi, Tuấn vẫn thường luyện võ, cho tiêu bớt thời gian và để phòng thân.

Tuấn bật người húc vào đầu Hào. Chỉ một chiêu mà Hào ngã lăn.

Tuấn giật dây thừng ra khỏi cổ, đứng hẳn lên. Hào vẫn còn choáng.

Sợi dây thừng lúc này trong tay Tuấn. Chàng giận dữ quất vào người Hào. Lúc đầu Hào còn đưa tay đỡ. Nhưng chẳng mấy chốc đã van lạy.

Phải, cuối cùng thì cũng có cảnh vái lạy, chỉ không giống như Hào tưởng tượng.

“Tao với mày, coi như cặn tàu ráo máng”, Tuấn nói như người thất thần. “Nhưng mày hứa với tao, phải tôn trọng vợ thảo, phải kính trọng mẹ hiền!”

“Tao hứa! Tao hứa!” Hào nói trong máu và nước mắt.

“Bằng không tao sẽ còn tìm tới mày. Tao đã hứa với mẹ mày sẽ trông coi mày, nên nhớ!” Tuấn thở phì, không ngờ mình có thể làm như vậy.

Đám cưới của Hào và Huệ bị lùi lại hai tháng. Có một chút phiền toái cho hai họ nhưng rồi cũng xong.

Khoảng một năm trôi qua, một đêm Hào bỗng xuất hiện trong chòi Tuấn.

“Có chuyện gì đây?”

“Tuấn à...”

“Sao?”

“Tao lại quen gái cave. Tao, tao làm lỡ...”

“Vậy tao sẽ đánh mày!”

Tuấn rút sợi thừng ngày trước ra. Hào tụt quần, vạch mông cho Tuấn quất.

“Còn gì nữa không?”

“Lúc trước tao làm gì mày, giờ mày làm lại đi!”

Tuấn cũng không ngờ có ngày mình lại thấy bờ mông ăn đòn của thằng Hào “traí tứ chiếng” lại hấp dẫn như vậy. Chàng ngửa mặt nhìn trời, chùng như muốn than, “Phải chăng là số phận?”

Đó là một đêm nóng bỏng nhất mà họ từng có. Khi đã mềm nhũn, Hào cười ngây thơ, “Tao với mày: hết thuốc chữa!”

Gã hạnh phúc vì sau cùng cũng hiểu được cái khoái lạc chết người của tình trai. Gã sẽ còn được hưởng hai đêm như vậy nữa, trước khi bị tai nạn giao thông, chết ngay tại chỗ.

Tuấn bỏ tiền ra lo tang cho Hào, từ đó về sau vẫn lui tới hỏi han giúp đỡ hai mẹ con dì Tư và Huệ. Nhưng Tuấn cũng không sống được lâu, vì ít lâu sau bộc phát SIDA rồi chết.

Người trong làng to nhỏ, “Thằng Tuấn hiền lành đứng đắn vậy mà sao bị SIDA cà?”

Chỉ có mình Huệ con dâu của dì Tư là biết rõ lý do. Huệ biết anh Hào chồng mình thật ra không phải do xe tông: anh ấy đâm đầu tự sát. Lý do trước đó đi test nhiễm HIV dương tính.

Chỉ có Hào mới lây nhiễm cho Tuấn, Huệ biết vậy. Còn Huệ ư? Huệ vẫn cứ là cô gái trinh trắng. Huệ lấy Hào vì sự đã rồi, vì thương dì Tư, nhưng nhất quyết không cho Hào gần gũi.

Cho tới bây giờ đã tuổi băm, Huệ vẫn ở vậy trông nom mẹ chồng. Dì Tư sống thọ, năm nay đã

chấn tám mươi. Hỏi dì Tư sống chi dai dũ, dì cười móm mém, “Chùng nào ông Trời cho mình qui tiên, mình mới được đi!”

“Chớ biết sao giờ, hả Tám?” dì nói, như cũng muốn đi lăm rồi.

Ít ai biết chiều chiều dì vẫn mang cơm khô ra sau vườn. Dì vừa vung cơm thì có hai con chim, một con cu cườm và một con chèo bẻo từ đâu sà xuống, thi nhau ăn.

Dì ngồi im nhìn chúng ăn. Mắt dì mờ đục nhưng lại trong, cái nhìn tưởng như cười mà lại khóc.

Trong buồng, Huệ chải tóc và soi gương. Nắng chiều nhạt phai nhưng nét buồn cứ đậm dần lên trên bờ mi người con gái qua thì.

Đôi mắt

___ Andy_Duong ___

Ô cửa sổ màu xanh trên căn gác trọ trống vắng nhìn thẳng bầu trời vàng vọt, không gian tràn ngập những mái nhà lúp xúp, ẩm thấp, hai khung kính thủy tinh đã mờ đục vì những giọt mưa chiều. Ba năm rồi, những chùm hoa bằng lăng bên khung cửa vẫn cứ đơm đầy sắc tím, nó tự soi mình trong gương, đôi mắt thoáng chút buồn. Chiếc áo sơ mi trắng tinh, chiếc ghi - lê sang trọng ôm sát người, mà sao nó thấy ảnh mình cứ nhạt nhòa, không nét.

Quân nhìn nó chăm chăm, nhòai người về phía trước rút một điếu thuốc rồi châm lửa phì phèo:

“Coi bộ sắp được khách sộp hả cưng? Nhìn mày đom đóm đáng hơn xưa nhiều.”

Khang bật cười:

“Có bảnh hơn cũng không bằng mày, tuần rồi vừa cúp một cú vài chục triệu sương ron cả tuần há.”

Quân cười khẩy, lắc đầu có vẻ chán chường:

“Đời mà cưng, không ai cho không thứ gì hết. Nó đưa tao tiền thì nó cũng mơn trớn, hả hê trên xác thịt này.”

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn còn lách tách, cơn gió lùa vào làm Quân co rúm người. Anh rít một hơi thuốc phà khói một cách điệu nghệ, Quân chợt thấy trong lòng có cảm giác gì đó mơ hồ khó tả, cái cảm giác mông lung giống như một làn sương mù lướt qua mặt hồ, dày đặc mờ mịt.

Khang bước xuống cầu thang, nó nhìn Quân đang ngồi chỏng chơ trên chiếc ghế gỗ, rồi nói nhảm một câu:

“Nếu tôi mày rảnh thì ra chỗ cũ rước tao.”

Quân ngần ngừ một hồi rồi nói với theo:

“Thằng đĩ. Tự đi thì tự về. Mà nè nhớ mang theo điện thoại.”

Khang bước vội xuống nhà, tiếng bé Thảo đang nói tranh với mẹ nó: “Má để con nuôi con mèo này nha, tội nghiệp nó quá”. Nó chạy lại ôm chầm con mèo mun ướt nhẹp đang thoi thóp. Mặc cho đất cát dính lem nhem trên quần áo, nó choàng tay áp ủ. Người đàn bà cay cú quát:

“Mày có buông cái con mèo bẩn thỉu đó ra không thì bảo? Nhà chật hẹp mà nuôi nó làm gì? Gạo còn không đủ ăn mà học đòi thú chơi nhà giàu.”

Con bé ôm con mèo khóc sụt sùi, nhìn cảnh tượng này, trong đầu Khang lại hiện lên cơn mưa tầm tã, cái mệt lả người, rữ rụi. Cái đói còn cào, đôi mắt cũng mờ mờ theo.

Người đàn bà xông lại định bắt con mèo khỏi tay con bé. Thích một cái, người đàn bà ngã xuống đất, bé Thảo tròn mắt nhìn bàn tay Khang đang ôm siết con mèo. Không hiểu sao nó lại phản ứng thế, có gì âm ức trong lòng nó đang bộc phát. Người đàn bà ngạc nhiên vì thái độ của nó khác với ngày thường, lồm cồm ngồi dậy. Có cái gì đó thì thâm đầy cảm xúc trong mắt người đàn bà, Khang nhếch mép cười nhạt như một sự cong cớn đầy dĩ hòa.

Nó bước tới xoa đầu bé Thảo, nở một nụ cười với một đôi mắt long lanh khác hẳn cái sự lãnh đạm, cay nghiệt như một con cú vọ tròng tráo tìm chuột mà quên đi cái màn đêm tĩnh mịch:

“Thảo ẵm con mèo này lên phòng cho chú Quân, nói rằng chú Khang bảo nuôi. Khi nào thấy nhớ thì Thảo lên thăm mèo.”

Nó lướt qua cái nhìn sắc lạnh của người đàn bà thật gọn lỏn như né tránh một luồng ôn dịch. Thảo ẵm con mèo nhìn theo dáng người thanh niên bước thấp bước cao trong con hẻm ngoằn ngoèo. Đèn đường buông xuống nơi xóm trọ nghèo, một sự lọt thỏm với sự hào nhoáng của phố thị. Con đường sau cơn mưa đầy những vũng nước đọng, ánh sáng leo lét làm mọi thứ mấp mô thêm, dật dờ giữa tối và sáng. Chiếc taxi sang trọng đứng đợi, chàng trai bước vào và mất hút.

Người đàn bà lôi tay đưa bé vào nhà và nói:

“Mày đem con mèo trả cho thằng dĩ kia rồi xuống đây. Nhớ ra bà Mười mua gói dầu gội, lát tao gội đầu cho.”

Tiếng nhạc xập xình như áp đảo tai người, những ánh đèn xanh đỏ rạch qua mặt người như chớp. Từng con người ăn mặc đủ kiểu, đủ tư thế uốn éo, vặn vẹo theo nhạc. Một sự giao thoa giữa địa ngục và thiên đàng. Những đôi mắt trắng dã nhìn xuyên thấu, phải chăng tìm người tình hay sự đồng cảm. Khang nhấp một ly rượu, cười khẩy tự nhủ: “Cám ơn Thượng Đế!”. Một ánh mắt băng roẹt qua, hình như đó là một đàn ông? Một con ngài đang ngo ngoậy cắn lớp tơ mà mình cố công dệt, nó đang thoát thai thành hình bướm.

Trong căn phòng sang trọng, nền thấp sáng lấp lánh, mùi sáp thơm lan tỏa dịu nhẹ đang đẩy không khí lên cao trào, căng phòng và ngồn ngộn. Hai đôi mắt gặp nhau đắm chìm vào khoảng lặng. Sự lim dim, mơ màng xâm chiếm cơ thể nó như một giọt nước đang thấm dần vào chiếc drap giường, nhẹ nhàng và âm ỉ. Cái khúc nhạc dạo đầu êm ả tan biến, thay vào đó là một cảm giác mới. Đôi chân mày nó chột chau lại, khóe mắt rỉ rỉ những giọt nước mắt. Một sự thúc ép đầy bản năng, sự ghi riết mạnh bạo, hoang dã và sau cùng là sự hả hê của một người trên tận cùng sự đau đớn của kẻ khác. Người đàn ông nhắm nghiền mắt lại, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ. Như một thói quen được lập trình sẵn nó tiến lại gần chiếc bàn, cầm lấy xấp tiền mới toanh, phảng phiu không tì vết mà ra về.

Đường phố Sài Gòn về khuya thật vắng lặng, những âm thanh ồn ào của ban ngày chìm vào khoảng không vô tận. Màn đêm trở thành ông chủ vĩ đại bao trùm mọi thứ. Quân phì phèo điều thuốc ngồi trên

xe, làn khói mảnh khảnh như những sợi tơ tua tua khắp nơi. Một cơn gió thổi vù qua, lạnh ngắt, rất mát. Những sợi khói tan rã thành trăm mảnh mất hút vào trời đêm. Khang bước lại vỗ vai Quân:

“Hết việc! Tranh thủ ghé qua chỗ nhỏ Phương đi.”

Phương đứng tựa vào gốc cây ven đường, dáng người đang co rúm vì một trận đòn vừa dứt. Giọt nước mắt còn chưa ráo, cô nở nụ cười nhìn Khang và Quân vừa tới:

“Sao hôm nay hai anh về sớm vậy, được khách sộp hả?”

Khang nhắc cái tay bầm tím của cô rồi thở dài hỏi:

“Hôm nay tụi nó lại đánh em nữa à?”.

Giờ thì nước mắt của cô lại trào ra, Phương ghen ngào đáp:

“Đời sao khốn nạn quá! Đã là dĩ như nhau mà cũng ghen ăn tức ở, đưa thân xác cho người ta thỏa mãn mà cũng giành nhau.”

Khang chỉ lẳng lặng ra hiệu cho Quân đưa cô về trước, có lẽ cũng không cần phải nói nhiều nữa, miếng cơm, manh áo ghi sạt nhân cách con người theo, một tương lai mù mịt, một kiếp người tàn tạ bên lề xã hội. Tất cả đã tạo nên một gam màu đen đúa mà Thượng Đế vô tình làm bản bức tranh xã hội hoành tráng của loài người.

Một mùa mưa nữa lại về thật đột ngột và nhanh chóng, cây cối chỉ kịp rung mình thay lá, một sự đổi thay mau lẹ, mới mẻ duy chỉ có xóm trọ nghèo ngày càng lụp xụp, ảm thấp thêm. Ông lão mù xem bói năm nay râu đã bạc hơn trước, vẫn ngay góc đường đó, vẫn manh chiếu rách bương và một người gầy gò ngồi đợi khách xem bói đặt chân qua. Ông đã ngồi chờ cả ngày mà chưa có ai xem bói cả, nghĩ cũng lạ ít ra cũng có vài người trong xóm ra bói để mà xin số đánh đề, hôm nay họ vắng tanh. Đường xá lạnh. Rong rêu, ảm đạm như mồ ma. Có đôi mắt ai đó đang chờ khép lại.

Bé Thảo lủi thủi về phòng, về tới cửa nhìn quanh mà không thấy má ở đâu. Nó chạy sang quán bà Mười. Đúng như nó nghĩ má nó đang rôm rả với bà Mười về cái chết của Quân và thằng dĩ bạn nó. Nó nghe lén câu chuyện của hai người đàn bà đang hăng say kể. Nó tròn mắt với những từ má nó nói về Quân và Khang. Nó gãi đầu cất tiếng hỏi má:

“Bê dĩ với dĩ đực là gì hả má? Sao con không nghe cô giáo nói tới? Con cũng không biết viết từ đó nữa, má dạy con đi!”

Má nó trừng mắt tỏ ý không hài lòng, hiểu được ý má nó vội về phòng. Người ta đồn Quân chết là do bị vợ của đại gia thanh toán, người thì nói Quân chết là do xô sát với tụi giang hồ. Cũng không biết ai đúng ai sai, điều mà ai cũng biết đó là sau một tuần Quân đi thì Công An điều tra tới cho hay xác của Quân được tìm thấy trên một khúc sông nào đó. Chỉ vậy thôi!

Khang ôm ghì bức hình của Quân khóc nức nở, nó nhớ về ngày đầu tiên nó được Quân cứu vớt khi bước lên đất Sài Gòn. Nửa cái bánh bao Quân chia cho nó lúc chiều mưa thật sự là nó không thể nào quên, bị gia đình ghẻ lạnh vì mang trong mình giới tính thứ ba. Lang thang và gặp được Quân và

Phương cuu mang, lũ trẻ trốn trại mồ côi sống trôi nổi bằng nhiều nghề kể cả bán dâm. Quân dạy nó một cách sống đầy bản năng là tận dụng những gì mình có luôn cả thân xác. Như một sự gò bó cần giải thoát, Quân quyết làm một phi vụ cuối cùng để cởi trói cho cả ba, cho ba đứa cuộc sống của một con Người thực sự. Đáp trả cho sự vùng vẫy của Quân là một cái chết thảm khốc. Rồi đây sẽ tới lượt của nó, cũng có thể là cái chết như Quân hoặc còn hơn thế nữa.

Nó ngồi bệt bên ô cửa sổ, mặc cho mưa xối vào người, sốt nóng ran người mà nó vẫn thấy lạnh. Con bệnh vất kiệt sức nó mấy ngày nay, mà nó cũng chẳng thém làm gì nữa. Chết thì có sao, cuộc đời nó đã chết từ ba năm trước rồi, chết từ cái ngày ba nó ném cho nó cái ba lô với mấy bộ đồ vì theo một người đàn ông trong xóm. Khăn gói theo Phát lên Sài Gòn những tưởng nó còn một nửa để được yêu thương nhưng cuộc đời này có tha cho nó dễ vậy đâu. Thức dậy sau một đêm hoan lạc, nó chỉ nhận được mỗi dòng chữ trên tờ giấy: “Xin lỗi, anh không có tiền để sống cùng em!”. Phát đưa nó đi một khoảng đủ xa, một khoảng đủ đau đớn, nhục nhã rồi bỏ rơi nó như một con chó không chủ. Từ đây nó trở thành dĩ thực sự.

Long đẩy cặp mắt kính lên nhìn Khang, có gì đó đau thắt trong lòng anh, Long thấy vừa xót xa lại vừa bứt rứt về câu chuyện của Khang. Như một sự bình thản Khang cười và nói:

“Anh là nhà văn, anh quen những chuẩn mực nề nếp rồi nên thấy khó chịu khi em nói như vậy.”

Long uống một ngụm nước để hạ đi ghen ngào:

“Anh có ý muốn viết một truyện ngắn về đề tài mại dâm và đồng tính nam nên nhờ em giúp. Em trả lời anh bằng thái độ bất cần vậy sao?”

Câu hỏi từ anh làm nó hơi ngượng:

“Thôi được rồi! Em kể như vậy cũng đủ để anh thêm thất vô thành một câu chuyện ăn khách như mấy ông nhà báo, hay nhà văn khác.”

Long tò mò hỏi:

“Sao em nói vậy? Họ cũng có mục đích chân chính giống anh mà.”

Một cái cười khẩy, ánh mắt của Khang đầy bất mãn:

“Miếng cơm manh áo làm họ nhìn về những người đồng tính và mại dâm đầy sự mỉa mai phê phán, vậy thì nói và kể cho họ làm gì! Nhà văn thì chỉ giỏi tô hồng cuộc sống với những chuyện tình hoàng tử, công chúa. Viết như vậy mới có tiền anh à. Họ ru ngủ độc giả, khiến họ hài lòng về thực tại, trong khi đó bên lề xã hội đầy những chuyện đau xé lòng thì nó chỉ đề cập như hạt cát mà thôi. Văn học ru ngủ con người liệu có là văn học thực sự không anh?”

Long cất vọt cặp kính, anh chợt nghĩ về những lời của Khang, có lẽ đây là lần đầu tiên có một người cho anh một gáo nước lạnh. Long nhìn Khang và nói:

“Vậy bây giờ em muốn điều gì trong cuộc đời này?”

Nhanh như cắt, Khang đáp: “Muốn được sống, chỉ vậy thôi!”. Sài Gòn một ngày đầy nắng, gió nhẹ lướt qua từng kẽ lá. Ly cà phê đen sẫm lại, lạnh ngắt.

Tiếng xe máy nổ giòn ngoài đầu ngõ, Long bước vào với vẻ mặt hớn hờ. Anh định bụng sẽ báo với Khang về tin truyện ngắn *Đôi mắt* anh viết về đề tài đồng tính và mại dâm sắp được phát hành và sẽ được hợp báo ra mắt vào năm tháng sau. Căn phòng cuối dãy trọ vắng lặng, cửa khóa thật chặt. Long gọi điện cho Khang chờ đợi và thất vọng. Nhìn quay quắt, anh tiến lại gần ông lão mù xem bói:

“Bác cho cháu hỏi cậu Khang trong xóm trọ còn thuê phòng không?”

Ông lão mù chỉ tay vào tấm bảng treo với dòng chữ “xem bói, hỏi thăm hai chục”. Long rút vội tờ tiền đặt xuống, ông lão hấp háy đôi mắt mù rồi trả lời:

“Cậu ta đi rồi!”

“Đi đâu?”. Long hỏi trong sự gấp rút.

Ông lão chỉ cười và lại trở tay vào tấm bảng, hiểu ý Long cho tờ tiền tiếp theo vào. Khuôn mặt ông rạng rỡ và đáp:

“Đi về nơi cậu ta muốn thuộc về nó. Người chết sẽ mở mắt cho người sống, vì cuộc đời này là một vòng tròn và cậu cũng thế thôi.”

Lão già cười nhạt. Chiếc taxi dừng lại và một chàng trai lịch lãm bước xuống, anh ta nháy mắt với Long một cái rồi đi vào. Ông lão mù cầm tiền cười tươi rói, lão hướng đôi mắt mù về phía đầu hẻm. Đôi mắt mù thật sâu hoắm.

Sài Gòn một ngày thứ bảy oi bức, quán nước bên đường trong có vẻ đắt khách. Tiếng của Phương vang vang:

“Khang ơi! Đem hai nước đăng ra cho khách, lẹ đi anh.”

Nó bung vội hai ly nước ra cười thật tươi, chào khách và tử tế đặt nước xuống. Một ánh mắt thân thiện từ người khách làm nó thấy ấm áp lạ thường. Phố xá buổi trưa thật ngọt ngào, ai cũng tìm cho mình một khoảng râm mát, duy chỉ có một người đàn ông ngoài sáu mươi, vẻ ngoài khắc khổ mang trên người chiếc ba lô bạc màu, đội nắng dò hỏi từng người. Như một sự cảm thông, Phương lấy vội ly nước mời người đàn ông lạ.

“Bác uống nước đi! Trưa trời nắng thế này mà bác đi đâu thế này.”

Người đàn ông ủ rũ trả lời:

“Bác đi tìm con trai, đưa con trai mà năm năm trước bác đã đành lòng đuổi đi vì nó là bê đê.”

Nói đến đó nước mắt của người đàn ông chột trào ra, những nếp nhăn xô lại ép cho nước mắt chảy ra. Ông khóc như một đứa trẻ. Phương khóc theo tự bao giờ mà cô không hề hay biết:

“Vậy bác có hình của anh không?”

Ông lục trong chiếc ba lô ra tấm hình một chàng trai mà Phương phải giật mình làm đổ cả ly nước. Đó chính là Khang, không thể khác được, năm năm trôi qua nhưng khuôn mặt cậu vẫn không thay đổi nhiều. Có điều đôi mắt tròn đen giờ là đôi mắt khác. Phương bật dậy, chạy một mạch ra phía sau, nói trong đứt quãng:

“Ba anh...lặn lội từ dưới quê lên... tìm anh kìa.”

Khang không còn tin vào tai mình nữa. Nó chạy vù ra trước nhìn người đàn ông khắc khổ đang ngồi bên bàn nước. Sự nức nở, nghẹn ngào làm nó không nói lên lời, nó định lao vào ôm lấy ông nhưng có một thế lực nào đó ghì chân nó lại. Chợt nó thấy hận ba nó, vì ba nó mà cuộc đời nó tan nát, hận ba nó đã từ bỏ mối quan hệ cốt nhục vì những quan niệm hủ tục nặng nề. Cách vài bước chân là nó có thể đến gần ba, nhưng nó không tài nào vượt qua được cảm giác lúc này, nó áp người vào tường và ra hiệu cho Phương để cho ba nó đi.

Người đàn ông thiếu não bước đi, dáng người còm cõi nặng nề. Nó ngược nhìn theo, bây giờ nó lại muốn chạy theo ông, còn vài bước chân nữa thôi, vài bước nữa thôi. Âm một tiếng, chiếc xe tải tông vào một ai đó, trong không gian chói chang buổi trưa vang lên một tiếng: “Tía ơi”. Âm thanh ré lên rồi tắt lịm.

Tiếng khóc sùt sùi của người đàn ông ngoài sáu mươi tuổi nghe thật nặng nề ai oán. Phương nước mắt đầm đìa nhìn Khang đang siết lấy tay tía nó trấn trối lời sau cùng:

“Tía ơi! Con muốn được về nhà, con muốn... lắm!”

Giọng nó thều thào yếu đi nhiều:

“Con không còn trách hay hận tía, vì đối với con, tía mãi là người thân mà con yêu quý. Dù tía có sai đi nữa thì con vẫn thương tía. Con cũng không trách cuộc đời này, vì đối với con được sống đã là hạnh phúc lắm rồi...”

Đôi mắt nó mờ dần, hình ảnh của Quân lại hiện về càng lúc càng rõ, Quân đang cười thật tươi, đôi mắt long lanh đang vẫy gọi. Gió ập vào hàng cây bên đường mang theo vài cánh hoa bằng lăng tím lịm rơi nhẹ vào mắt nó...

Long sùt sùi kể câu chuyện về Khang trong ngày ra mắt tập truyện *Đôi mắt*. Anh đặt nhẹ cặp kính xuống bàn, khán phòng im thin thít, chỉ còn tiếng của Long vang lên: “Người đồng tính cũng là con người, đừng dùng định kiến của xã hội mà cướp đi hạnh phúc của họ.”

Đường trong khói mây

— Oscar Wilde —

Những người muôn năm cũ

Hồn ở đâu bây giờ?

(Vũ Đình Liên)

Chiếc xe máy cũ nổ phành phạch, vạch những đường ngoằn ngoèo vì phải tránh ổ gà, phả ra làn khói lúc cuộn lên thành từng chùm lớn và dị hình, lúc li ti như những dải the. Xe băng qua mấy mái nhà trệt có mặt tiền quét vôi lố chỗ, màu mè, nằm lúp xúp phía sau mấy hàng rào dây bụi xanh ngắt. Ông dưỡng thắng gấp trước một cái cổng hẹp sơ sài, rồi gọi lớn “Hung!” Có tiếng dạ, rồi một thằng nhỏ trạc tám tuổi lon ton chạy ra, da ngăm ngăm, cười nheo. “Con dắt chú này vô thăm má dùm ông!” Rồi người dưỡng quay lại nói với Kiên: “Con đi theo thằng nhỏ, dưỡng đi qua bên kia làm vài ly, chút quay lại đón!” Dứt lời, ông đạp số, vọt nhanh, thả lại một cụm khói bông bành bành quanh Kiên.

Kiên bước chầm chậm sau thằng bé. Bình Lộc đang giữa mùa cây trái. Mùi sầu riêng thi thoảng vụt qua mũi, tương phản với mùi đất nâu đỏ hăng nồng. Chôm chôm chín xòa lòe ngang trán. Thằng Hung tò mò:

“Chú thăm má ai vậy?”

“Bà ngoại của chú!”

Thằng nhỏ ừm một tiếng rồi đi tiếp. Lúc Kiên chào bà đi du học, bà hãy còn khỏe mạnh. Chỉ ba tháng sau, với một cơn bạo bệnh, bà đã rời xa gia đình mãi. Kiên bước sau thằng bé, thấy lòng mình se lại.

“Tới rồi chú!” Thằng nhỏ nói to. Kiên nhìn quanh. Đó là một mảnh đất vuông được rào tía cẩn thận, không có cây ăn trái nào. Chắc không ai dám làm ăn trên nơi yên nghỉ của tổ tiên, Kiên nghĩ. Chỉ có vài bụi trúc và cây kiểng không tên. Mộ của bà ngoại anh ốp đá hoa cương xanh có cây thánh giá, cạnh những mộ khác có hình chữ vạn hay hoa sen bằng sứ. Kể về việc cưới ông, bà nói vì không là con cả, cũng chẳng là con út, lại là gái nên ông cố cho bà lấy chồng người công giáo. Và lại thời ấy loạn lạc, chiến tranh với Tây nên ông cố cũng không kén rể. Rồi bà theo ông về Biên Hòa ở cho tới khi ông mất. Khi bà qua đời, nghĩa trang thành phố đang di dời nên ba mẹ Kiên đưa bà về quê, đợi vài năm rồi cải táng, mang vào nhà thờ.

Kiên mở ba lô, lấy bó hương mẹ trao rồi thấp trước mộ. Những đợt khói trắng trôi nhẹ lên cao,

uôn lượn nhẹ nhàng nên nên xanh cây cỏ rồi kín đáo tan đi. Dừng lặng một hồi, Kiên mở máy ảnh. Nhớ lúc đưa anh ra phi trường, Jean- Luc bảo Kiên đừng quên chụp vài tấm vì Jean- Luc nói anh không hề biết ông bà của anh và cha mẹ anh chưa bao giờ nói về bố mẹ của họ cả. Kiên mỉm cười khi nhớ lại lời than thở của người bạn trai mới quen, rằng người phương tây họ đã đánh mất cảm thức gia đình rồi.

Định trở ra mặt lộ thì Kiên thoáng thấy một ngôi mộ nằm phía góc vườn, không theo hàng lối như mộ bà anh. Một ngôi mộ người lớn, nhưng đơn giản hơn, bằng xi măng, quét vôi trắng. Ai đó đã thấp nhang cho ngôi mộ này từ trước, khói hương dịu dịu, êm ả. Cối của những người đã khuất không lạnh lùng như Kiên nghĩ.

“Mả ai mà sao không chôn theo hàng vậy Hưng?” Kiên chỉ tay về góc vườn.

“Dạ, của ba con.” Thằng nhỏ đáp gọn lỏn. “Ba con không có bà con gì với nhà chú hết. Hồi xưa ông cố Hai xin ba con về nuôi, giao cho coi rẫy, giữ mả. Lúc ông cố Hai chết thì ba con theo mả việc cho ông dưỡng Tư.”

“Ba con mất hồi nào?”

“Dạ, mấy bữa trước tết vừa rồi. Ba con chở hàng ra chợ Long Khánh rồi bị xe tải cán. Ông dưỡng thương cho chôn ở đây.”

Kiên không nhớ vì linh tính hay hiếu kỳ, anh bước về phía ngôi mộ trong góc vườn. Di ảnh của người đã khuất trông trẻ hơn tuổi ghi trên mộ. Anh nhìn tên, ngò ngợ. Một cảm giác quen thuộc vây lấy anh. Kiên quay lại, hỏi dồn:

“Mả ông cố Hai đâu?”

Thằng nhỏ chỉ ngược về góc kia của vườn, phía những ngôi mộ bằng đá ong. Kiên bước nhanh, anh nhìn vào năm mất của người anh cả bà ngoại anh, rồi quay lại đứng giữa khu đất. Ba ngôi mộ, ba con người, ba làn hương trầm mặc. Chúng lung linh trong đôi mắt cay cay của Kiên rồi rõ dần...

Tiếng đàn cò ri ri, bi ai vọng lên từng chập nã nê. Thỉnh thoảng lại rộ lên tiếng trống, phách, thoét khi có người phúng viêng. Hết nhạc thì Kiên nghe tiếng mõ tụng kinh đều đặn, nhịp nhàng. Mùi nhang khói đượm đậm khu nhà có vườn cây ăn trái. Nó lớn như khu đất nhà thờ giáo xứ của Kiên, vậy mà Kiên thấy chật chội và chộn rộn như một cái chợ nhỏ. Tiếng người lao xao trò chuyện, tiếng máy cày, xe máy, tiếng gà vịt, tiếng trẻ con chen với điệu nhạc tạo nên cảm giác lạ lẫm, bí ẩn. Mới xa nhà hơn một ngày mà Kiên đã nhớ ba mẹ, nhớ tiếng chuông nhà thờ thông thả mỗi buổi hôm mai, tiếng đàn dương cầm lễ misa. Kiên không hiểu tại sao nó lại nhớ những âm thanh ấy. Có lẽ sự lạ lẫm của chỗ này làm nó chơi vơi, nên tìm những âm thanh đối nghịch và quen thuộc để tạo cho mình sự yên ổn.

Kiên ngồi thu lu trong góc một chiếc máy cày. Nó không tìm được chỗ nào khác trong căn nhà ngôi tam gian đồ sộ ấy. Chỗ nào cũng có người.Ồn ào. Ngoài bà ngoại, nó chẳng quen ai. Khi vừa đến, nó đã phải chào không biết mấy chục ông bà, cậu mợ, dì dưỡng lạ hoắc. Nó cũng chẳng quan tâm. Rồi sau màn chào hỏi thì bà chẳng ngó ngang gì nó nữa. Có lúc nó thấy bà trong bếp, lui cui với những

bà trạc tuổi, tám chuyện, khi thì trong đám đông chít đầy tang đang quỳ mọp trước sân ngày mấy lần. Cũng may là có lúc bà chạy tìm nó, dúm vào tay cái bánh tét, củ khoai. Nó cũng lân la làm quen với mấy thằng có đeo tang, đĩa màu trắng đĩa màu vàng. Nhưng chơi được một lát thì tụi nó phải đi làm nghĩa vụ con cháu ra lạy cúng cơm. Kiên chán. Nó mừng khi nghe nói về quê để được vô rẫy ăn chôm chôm và sấu riêng, ra suối bắt cá. Cuối cùng chỉ có cái không gian xa lạ và những âm thanh buồn bã này.

Chiều. Bà đưa cho Kiên một tô cơm đầy thịt rồi tắt tả đi. Kiên hỏi sao nó không được đội tang để ra sân quỳ như mấy đứa kia hay như bà. Bà nói bà là em ruột ông Hai, còn Kiên chỉ là cháu ngoại xa nên không cần đeo tang. Ra là vậy!

Đang ngồi thu lu, vật vờ, gà gât, Kiên thấy sàn xe máy cày động đậy. Rồi một giọng đàn ông:

“Cung xuống cho anh lấy xe ra!”

Thế là hết! Cái chỗ yên thân cuối cùng cũng bị lấy mất. Kiên uể oải đứng lên, từ từ tụt xuống, mặt buồn so. Chiếc máy cày trở đầu, chạy chậm chậm. Kiên dụi mắt, đứng nhìn theo vì chưa biết phải tìm xó nào khác.

“Cung có muốn vô rẫy không?” Người kia hỏi với.

Buồn ngủ gập chiếu manh, Kiên gật đầu lia lịa. Ít ra nó không phải nghe tiếng nhạc ai oán đáng sợ kia, lại còn được vô rẫy.

“Nhưng tới sớm mới mới vô lại đó nghe! Cung là cháu bà Mười phải không? Đi xin phép đi!”

Chiếc máy cày giật giật theo từng vòng xoay của bánh đà, lăn trên con đường đất đỏ. Kiên ngồi sát vào người lái. Lúc leo lên máy cày, Kiên cũng chưa nhìn kỹ mặt. Trời đã tối, Kiên chỉ nghe gió sột qua tai và tiếng máy ầm ì. Thỉnh thoảng, đóm lửa trên môi người lái ửng lên vì rít hơi thuốc lá. Kiên vội nhìn lên. Trong nguồn sáng hồng hồng yếu ớt ấy hiện lên một gương mặt trẻ, xương xương, diêm dạm.

“Cung tên gì?” Người đàn ông hỏi.

“Dạ, Kiên. Còn... chú?”

“Hùng. Ba cung bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, băm chín.”

“Còn cung?”

“Dạ hết hè con mười hai.”

“Vậy cung gọi Hùng là anh thôi. Dân quê, già trước tuổi. Anh lớn hơn cung có mười tuổi, không làm chú được đâu. Ủ, mà anh thì đi với em, đúng không?”

Hùng khẽ cười. Kiên bối rối vì ở nhà chỉ có bé Khuê gọi nó là anh, chứ nó chưa gọi ai là anh bao giờ. Kiên quay qua Hùng, nói to để át tiếng máy cày:

“Kiên sẽ gọi là anh Hùng, còn anh Hùng đừng gọi Kiên là *cung* được không?”

Chỉ có tiếng cười sảng khoái đáp lại. Rồi Hùng quay qua hỏi Kiên.

“Kiên học lớp mấy?”

“Năm tới em lên lớp sáu.”

“Vậy là Kiên giỏi hơn anh Hùng rồi. Anh nghỉ học lâu rồi, chưa hết lớp bốn. Học dở quá, ông Hai bảo thôi biết đọc và tính tiền là được rồi. Sau đó anh đi chăn bò, rồi coi rẫy, cũng sướng!”

Kiên im, nó chẳng biết phải nói gì. Được một lát, xe quẹo vào một con đường hẹp, rồi hẹp hơn và dừng lại. Đèn máy cày tắt, chỉ còn bóng đêm tinh tuyền. Kiên vội nín áo anh Hùng rồi thì thào:

“Rẫy của ai vậy anh Hùng?”

“Của ông Hai. Nhưng trước khi mất, ông đã cho dựng Tur là con trai lớn rồi. Trưởng tộc nên dựng thừa kế và giữ đất hương hỏa luôn. Bây giờ anh vừa coi rẫy, vừa chăm sóc mả cho dòng họ nhà Kiên đó.”

Nói rồi Hùng quàng tay qua vai Kiên kéo đi. Kiên cố mở hết mắt để định hướng nhưng vô hiệu. Chỉ có tiếng dế kêu rền rẹt và tiếng loạt xoạt của bốn bàn chân. Chợt Kiên giật thót, đánh tiếng hức trong ngực rồi ôm cứng lấy Hùng. Hai đốm sáng xanh lè vờn quanh Kiên, như mắt của một quái vật vô hình.

“Đừng sợ, đom đóm đó. Chắc có hơi người nên chúng bay lại.”

Hùng cười hiền, rồi rút hộp quẹt đốt cây đèn dầu hột vẹt. Trong ánh sáng vàng vọt, Kiên nhận ra đó là một căn chòi vách lá. Có một cái chạn tre, một cái giường cũng bằng tre, và một ít cuốc xẻng dựng trong góc. Gần đây có một cái lò ba chân bằng đất sét. Dưới gầm giường có một cái thùng gỗ đựng đồ đạc.

“Đói không? Anh nướng bắp ăn nha!”

Lòng Kiên cảm thấy nhè nhẹ, êm êm. Nó không trả lời, nhìn vào ngọn đèn. Một làn khói đen đen dính vào ngọn lửa nhỏ như ngón tay út. Thỉnh thoảng nó lại nổ tí tách làm vết đen ấy đùn lại, rồi tan vào bóng đêm. Hết nhìn đèn, Kiên nhìn về phía Hùng đang loay hoay nhóm bếp. Được một lát căn chòi ngập sáng. Lúc này Kiên mới nhìn rõ gương mặt và vóc dáng Hùng. Mái tóc hơi dài, gọn trước trán, hàng mày đậm nhưng mang vẻ hiền lành.

“Trái này chín rồi! Kiên ăn đi.”

Kiên cầm trái bắp nướng từ tay anh Hùng. Căn chòi ấm áp vì bếp than hồng, mùi bắp chín dễ chịu. Kiên ngọam từng hàng hột cứng cứng, giòn giòn. Một cảm giác ngọt ngọt, deo deo tan trong miệng. Bây giờ thì nó đã quên hẳn cái cảm giác thất vọng vì bà lúc ban chiều.

“Khuya rồi, mình đi ngủ nha.” Nói rồi Hùng đứng lên, cởi cái áo ngoài để lên bàn. Kiên lưỡng lự đi lại giường.

“Anh nằm ngoài, Kiên nằm trong để khỏi... rớt xuống giường.”

Nó nhìn Hùng, vẻ mặt phản kháng nhưng biết không làm gì được. Cái giường hẹp, nên chỉ mình

Kiên nằm đã chiếm hơn một nửa. Hùng ngồi xuống, tán mùng rồi nằm nghiêng. Đây không phải là lần đầu tiên Kiên ngủ chung với người lớn. Ở nhà, nhất là khi có đám tang trong xóm, Kiên luôn năn nỉ bà ngoại cho Kiên ngủ với vì... sợ ma. Bà gật gù cho phép nhưng lúc nào cũng kèm một câu: “Không phải ai chết thì cũng thành ma đâu con ạ!”

Hùng kéo một cái mền cũ đắp ngang cho Kiên, chỉ choàng một phần nhỏ cho mình. Lúc đầu Kiên thấy cái mền mùi ngai ngái, khó chịu nhưng từ từ quen dần. Một cơn gió lạnh vụt qua, len vào khe vách, tạt qua giường làm Kiên rúc nhẹ vào lòng Hùng. Anh choàng tay kéo nó sát vào, vỗ vỗ lưng rồi nói nhỏ “Ngủ đi Kiên!” Kiên có một cảm giác vui vui, lạ lạ. Nó rướn mắt lên nhìn Hùng nhưng chẳng thấy gì, chỉ cảm nhận một hơi thở ấm ấm, dịu dàng phả qua mặt. Rồi nó chìm nhanh vào giấc ngủ...

Tiếng bập của con dao phay vào thớt đánh thức Kiên. Trời đã sáng nhưng vẫn đọng hơi lạnh của đất rẫy, âm ẩm, ươn ướt. Nó nhìn quanh căn chòi. Chỉ có bếp lửa đã nhóm như đêm qua, còn anh Hùng thì không thấy đâu. Xỏ đôi dép nhựa, nó đi vòng ra phía sau chòi. Hùng ngồi bên bờ giếng, đang róc ròi chặt đều những cành lá dừa. Dáng anh khum khum, đong đưa theo từng nhịp dao.

“Chặt lá dừa để làm gì vậy anh Hùng?” Kiên hỏi.

Hùng quay lại: “Thức rồi hả!” Kiên thấy mắt anh Hùng long lanh, đầy thiện cảm. “Để làm đuốc cho lễ động quan trưa mai!”

“Lá dừa chưa khô hết sao cháy được? Mà lại đốt đuốc giữa ban ngày?” Kiên thắc mắc.

“Ừ, kêu là đuốc chứ nó không cần cháy. Cây đuốc này giống như ngọn lửa soi đường cho vong linh người chết đi vào cõi âm. Dù ở cõi nào ai cũng cần cho mình một con đường. Em có nghĩ vậy không?”

Kiên âm ừ, không có ý kiến. Nó chỉ biết các dì nữ tu dạy nó là chết thì về với Chúa, là lên Thiên Đàng. Nhưng thôi kệ, có ai chứng minh được ai đúng ai sai đâu nên tin ai cũng được.

“Có nồi cháo thịt trên bếp.” Hùng nói.”Kiên ăn đi rồi mình trở ra ngoài đám.”

Lúc nó ăn gần xong tô cháo thì anh Hùng trở vô chòi. Nó lại chán vì phải quay về với cái không gian nửa buồn bã, nửa rộn ràng kia. Kiên hỏi nhát gừng:

“Tôi... tôi nay anh có ra rẫy cho em đi theo nữa nha!”

Hùng đến sát bên Kiên. Nó nhận ra mùi quen thuộc chập chờn trong cơn ngủ đêm qua. Hùng nhìn sâu vào mắt nó: “Ừ, em trai!”

Tiếng trống cái gõ nhịp ba đều đặn, theo sau là tiếng chiêng, báo hiệu giờ động quan đã bắt đầu. Dàn cỗ nhạc đánh hết cỡ vẫn không át nổi tiếng khóc chóc chóc lại òa lên. Người người đi lại lảng xăng. Gần trăm chiếc máy cày đậu giữa đường, trên mỗi chiếc có một tràng hoa. Bà nói đám tang ông Hai to nhất từ trước đến nay. Rồi các nhà sư áo vàng đi trước một chiếc xe trang trí sắc sỡ, đẹp mắt, cẩn rồng. Có lẽ cái xe ấy là điều nó ưng hơn cả, so với xe tang của giáo xứ, chỉ có mỗi màu đen.

Kiên đi bên cạnh bà, chung đoàn với mấy người mặc áo sô trắng, lật bệt bước, phờ phạc, mắt sung vù, không biết vì thiếu ngủ hay rơi lệ. Đi được một đoạn nó bỏ tay bà chạy nhanh về phía trước.

Nó chạy lên đầu hàng nơi có bó đuốc lá dừa. Nó đi tìm anh Hùng.

Đoàn người và xe vẫn tiếp tục tiến bước. Những cây cờ, phướn có ghi chữ Hán chao chao theo nhịp chân. Tiền vàng mã chốc chốc lại tung bay, lượn lượn trên không trung rồi xuôi theo chiều gió. Dù sống tốt hay xấu thì ai cũng xứng đáng một chuyến đi cuối cùng trang trọng. Kiên cảm thấy bồi hồi. Phải chăng đám tang là cửa ngõ đi vào ký ức với người đã khuất?

“Anh Hùng, cho em lên với!” Hùng đang đứng rồi quay người lại, nhìn về phía dưới máy cày. Anh quay lại mỉm cười với Kiên. Vẫn ánh mắt đôn hậu trên gương mặt xương xương. Kiên thấy anh Hùng cao ngất, gần như vĩ đại. Từng làn khói cuộn cuộn từ cây đuốc dừa từ sau lưng anh bốc ra, bay vào trời xanh, tạo thành một vệt dài, lồng lộng, lồng lộng...

Tiếng còi xe của người dựng làm Kiên giật mình. Thăng Hưng vẫn trở mắt nhìn, không hiểu có chuyện gì xảy ra trong nội tâm người khách của nó. Kiên lúng túng một hồi rồi rút một mẫu giấy trong ba lô, viết vội.

“Chú, chú... là một người bạn cũ của ba con. Đây là số điện thoại gia đình chú ở Biên Hòa. Con nói má nếu cần gì thì đừng ngại. Nhớ đừng bỏ học nha Hưng!”

Kiên cầm tay thăng nhỏ. Kiên gấp lại trong đôi mắt đỏ nét đôn hậu anh đã biết từ ngày xưa. Còn lại gói kẹo cao su, anh nhét vội vào tay nó rồi chạy ra ngoài.

Chiếc xe cũ lại vạch những đường ngoằn ngoèo trên đường đất đỏ chiều chạng vạng. Kiên ngoái lại, thấy những vệt khói bay bồng bềnh. Kiên nghĩ không cần tìm hiểu xem lời anh Hùng giải thích về dải khói có đúng không. Kiên cũng không muốn định nghĩa cái cảm giác mông lung mười lăm năm về trước ấy với anh Hùng là gì. Gán cho kỷ niệm một tên gọi chẳng phải sẽ vô tình bóp méo nó bằng một phán đoán hiện tại sao? Ba ngôi mộ với những làn như khói như mây chơi vơi trong đầu Kiên. Nó vô định, mỏng mảnh, nhẹ nhàng và phù du, như chính từng cuộc đời vậy. Nhưng nghĩ cho cùng chính “người chết nổi linh thiêng vào đời” như ai đó đã hát. Điều còn lại là làm sao để nhận ra nẻo đường huyền diệu ấy giữa những hiện thực bươn chải và tất bật của đời mình...

Đôi cánh

____ vergil_is_coming ____

“Tàn tảo sớm hôm Mẹ nuôi con khôn lớn

Mang cả tấm thân gầy Cha che chở đời con”

Nắng nhẹ nhàng đưa mình qua khung cửa sổ kính, đập lên một góc bàn học của nó. Những hạt bụi li ti bay quanh quẩn trong căn phòng tầng hai cũ kỹ, khô cằn. Dù mới tờ mờ sáng nhưng căn phòng và chủ nhân của nó có vẻ thiếu sức sống một cách bất thường.

“Thành ơi, xuống ăn sáng đi con”. Mẹ nó đang đi vào hành lang ngoài phòng, quét dọn mấy thứ linh tinh đã vứt và gọi nó.

Nó uể oải nghiêng thân mình gầy gò qua lại trên giường, rồi cuối cùng nó cũng chịu ngồi dậy vì mùi thơm của bữa sáng đang bay tận vào phòng nó và kéo kéo nó ra khỏi cái chăn nó đang đắp.

Khi nó uể oải bước xuống cầu thang, thì cũng là lúc điện thoại di động trên cái bàn học của nó reo lên. Hình như có một tin nhắn, mẹ nó thấy vậy liền vào phòng nó lấy và định xuống đưa cho nó sau.

Cha nó đang ngồi ở bàn ăn, không chờ nó hay mẹ nó, ông ăn và đọc báo một cách thản nhiên. Nó ngồi vào bàn ăn chờ mẹ mình xuống ăn cùng. Chắc mẹ nó vẫn đang quét dọn trên tầng hai. Năm phút, rồi mười phút trôi qua mà vẫn chưa thấy mẹ nó xuống, nó bèn lên trở lại xem mẹ nó đang làm gì.

Nó đi tới phòng mình thì nghe thấy tiếng nấc khóc. Bên trong, điện thoại của nó đang rơi dưới sàn nhà, còn mẹ nó ngồi trên giường, vai bà đang run rẩy. Nỗi sợ hãi xâm lấn lấy tinh thần của nó, nó đi vào trong và nhặt điện thoại lên. Tin nhắn mới nhất là từ tổng đài tra cứu điểm thi đại học. Ngón tay cái nó run run ấn vào nút mở...

Nó đã rớt đại học.

Khi một người phụ nữ và một người đàn ông yêu nhau, rồi kết hôn, thì đứa con là kết tinh tình yêu của hai người. Cha nó là một người mực thước, kỹ lưỡng, làm trưởng khoa trong một bệnh viện lớn và được mọi người kính nể. Mẹ nó là y tá, ân cần, giàu lòng nhân ái. Hai người đến với nhau như một lẽ tự nhiên.

Mẹ nó sinh con khó, nó có một anh hai, nhưng anh qua đời ngay sau khi sinh. Thương để lại ban cho đôi vợ chồng một đứa con nữa, là nó, lần sinh này cũng làm mẹ nó đau đớn biết chừng nào. Nhưng may thay, tử thần đã không ghé thăm hai mẹ con nó. Tuy vậy, bây giờ sức khỏe mẹ nó không cho phép có thêm đứa con nào nữa, nhưng cha mẹ nó đã có một đứa con cho mình, lại là con trai, cũng không còn gì để hối hận. Cha mẹ nó gửi gắm hi vọng vào nó rất nhiều, nó cũng không ngừng nỗ lực để đáp lại

kì vọng của họ. Một cặp vợ chồng hòa thuận, một đứa con ngoan, một gia đình hạnh phúc. Tưởng chừng hạnh phúc sẽ kéo dài mãi... Cho đến khi nó vào lớp mười ở một trường chuyên như mong đợi của cha mẹ- và đó cũng là lúc cuộc đời nó đi vào ngõ cụt.

Nó từng học giỏi, giỏi lắm, vẻ ngoài của nó cũng rất sáng sủa, cùng với phong thái điềm đạm, nó là tâm điểm của nhiều thầy cô và bạn bè mình. Nhiều người thích nó, tất nhiên, và cũng nhiều người không ưa nó, bình thường. Nó không quan tâm lắm, nó chỉ biết cắm đầu vào học. Thời gian cứ thế nhẹ lướt qua, nó lớn dần, và bắt đầu nhận ra những điều kì lạ trong cơ thể. Trong lớp nó có một cô bạn hoa khôi, khi cô ấy đi ra đi vào là toàn thể đám nam sinh lại ngoái cổ nhìn. Trừ hai người, nó và tên lớp phó học tập. Nó dần nhận ra có điều gì đó giống nhau giữa nó và lớp phó. Có lẽ lớp phó cũng để ý điều này. Lớp phó là một người tài năng, giỏi giao tiếp, và ngoại hình cũng rất điển trai. Thỉnh thoảng nó vẫn nhìn nghiêng qua phía lớp phó ngồi, thay vì nhìn vào bảng lớp, đến khi lớp phó quay đầu lại một cách tình cờ, thì nó cúi xuống và giả vờ ghi bài, hai má ửng đỏ. Suy nghĩ của nó bắt đầu xáo trộn, nó cảm thấy mình thật không bình thường, thật tội lỗi. Nó buồn bản thân mình, nó giận bản thân mình, nó khóc nhiều, nó cười mỉa, nó viết nguệch ngoạc lên cuốn vở nháp “mình là người bình thường”, rồi lại xé trang đó ra, vò lại và vứt vào sọt rác trong phòng mình.

Nó nhớ rất rõ ngày hôm đó, vào mùa đông, tuy ở miền Nam nhưng khí trời cũng se lạnh. Nó cảm thấy mệt mỏi, vào nhà vệ sinh rửa mặt, nó trông thấy chỉ một người khác trong đấy, lớp phó. Lớp phó thấy nó thì cười, nụ cười như cơn gió nhẹ, nhưng cũng như mùa xuân dịu dàng đủ làm tan đi cái lạnh của mùa đông. Nó quay sang hướng khác giấu khuôn mặt đang đỏ của mình và cười một cách gượng gạo. Đột nhiên lớp phó mở miệng:

“Tôi biết ông giống tôi.”

Nó giật mình, tim nó như muốn nhảy ra ngoài, dù cho tim nó có nhảy ra thật, nhưng không hiểu sao lại không có từ nào nhảy ra được từ miệng nó. Miệng nó đóng chặt, hai môi run run, do mùa đông lạnh làm cho nó run rẩy hay bởi một câu nói chỉ nhẹ như làn gió? Lớp phó lại cười mỉm và bước lại gần, kề môi vào gần tai nó và nói khẽ:

“Tôi thích ông lắm!”

Và lớp phó đi ra. Nó cứ đứng bên cạnh cái bồn rửa mặt, tưởng như nó sẽ đứng đó mãi cho tới khi mùa đông kết thúc nếu như tiếng chuông vào lớp inh ỏi không reo lên và kéo hồn nó trở lại thân xác đang bản thân kia.

Nó đã suy nghĩ rất lâu, suy nghĩ về lớp phó, về hai người, và về lời nói đó. “Tôi thích ông lắm”, khi nghĩ tới đó, nó lại đỏ mặt. Rồi cuối cùng nó quyết định nhắn tin, lí trí nó cố ngăn cản nhưng trái tim nó cứ thôi thúc mãi, nếu không gửi tin nhắn đi, chắc lồng ngực nó vỡ ra mất. Cuối cùng, tin nhắn với nội dung “Tôi cũng vậy, tôi cũng thích ông lắm” đã gửi đi, vào điện thoại của lớp phó.

Hôm sau vào lớp, nó thấy mọi người ngoái nhìn nó, có mấy đứa bàn tán gì đó, hình như là về nó. Cuối cùng có một thằng cùng lớp cất tiếng:

“Ê tui bây, thằng thích con trai vào lớp kia, chắc nó không thích tao đâu nhỉ? Tao sợ quá”.

Xong cả đám nam sinh phá lên cười. Nó tái mặt quay đi, thấy lớp phó vẫn thản nhiên như không biết gì. Nó đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nó hẹn lớp phó ra gặp riêng:

“Sao ông lại làm vậy?” Nó hỏi lớp phó.

“Làm gì?”

“Đưa tin nhắn của tôi cho mọi người xem”. Nó sững người với thái độ thờ ơ và lạnh nhạt của lớp phó.

“Tại thích thế”. Lớp phó đứng đưng, tỏ vẻ chán nản, nhìn quanh, rồi nhún vai.

“Những lời đó, ông đã nói với tôi, có thật không?”

Lớp phó cười bằng mũi và trả lời:

“Đồ ngu”.

“Nhiều người thích nó, tất nhiên, và cũng nhiều người không ưa nó, bình thường.”

Nó quay lưng, chân mày nó nhăn lại, co giật trong cơn giận dữ, mắt nó ươn ướt. Nó chưa kịp bỏ đi thì lớp phó cất lời:

“À quên mất, ông bác sĩ với bà y tá chắc cũng biết chuyện rồi đấy”.

Nghe câu đó xong, mặt nó bắt đầu tái đi. Tan trường, nó về nhà với tâm trạng đầy lo âu, nó sợ lắm, sợ cái cảm giác phải đối mặt với cha và mẹ. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ nó sợ như vậy, nước mắt nó cứ chờ chực trào ra ngoài. Cuối cùng, nó cũng về đến nhà. Cha nó đang ngồi ở phòng khách, im lặng, không có chút cử động, như người ta hay nói “Trước mỗi cơn bão thường trời rất tĩnh lặng”. Nó dựng xe đạp vào góc và bước vào chào cha mình:

“Con về rồi ạ”.

Cha nó vẫn không nói một lời. Mẹ nó bước ra, xanh xao, mệt mỏi, nỗi sợ cũng đang xâm chiếm toàn bộ khuôn mặt bà. Mẹ nó cũng không biết phải nói gì, căn phòng khách bị lấp đầy bởi sự tĩnh mịch đáng sợ.

“Con”. Cuối cùng, người phụ nữ không chịu nổi sự im lặng với áp lực đè nặng lên lồng ngực mình nữa, đành cất tiếng gọi.

“Dạ?”. Giọng nó run rẩy.

“Lớp phó con có nói cho cha với mẹ biết chuyện con nhắn tin...”.

Nó buồn bã trả lời:

“Dạ, con có nhắn tin đó, nhưng mà...”

Đột nhiên câu nói bị cắt ngang bởi một tiếng động lớn. Người cha đập tay lên chiếc bàn gỗ. Bao nhiêu nỗi sợ, bao nhiêu áp lực của nó, như bị phá vỡ bởi tiếng động đó, trào ra thành hai hàng nước mắt. Mẹ nó cũng khóc theo.

“Con xin lỗi.”

Cha nó không nhìn mặt nó, lẳng lẳng quay lưng đi vào phòng riêng.

Kể từ ngày đó, thế giới nhỏ bé của nó bắt đầu đổ vỡ. Người cha nó kính trọng không buồn nhìn nó lần nào. Vào lớp thì bạn bè nó lúc nào cũng làm trò, bàn tán sau lưng nó. Khi ra đường, gặp một người lạ nhìn nó, nó cũng thấy sợ hãi. Bị nổi sợ mọi người đang cười nhạo mình ám ảnh. Xung quanh nó trở nên u ám, những suy nghĩ tiêu cực len lỏi vào đầu nó, nó ốm đi nhiều, nó học xuống dốc thấy rõ. Tuy nhiên, nó còn người mẹ, bà là người bao dung, cho dù con trai mình có như thế nào đi nữa, sự thật rằng nó là đứa con duy nhất của bà sẽ không bao giờ thay đổi. Bà làm thủ tục cho con mình chuyển trường để tránh sự trêu đùa của đám học sinh. Tâm trạng nó không khá hơn nhiều, nó vẫn mang trong mình nỗi sợ hãi không tên, sợ người ta biết giới tính của mình, sợ người ta kì thị, trêu đùa, nó sợ lắm.

Rồi mẹ nó quyết định cho nó đi học đàn dương cầm để làm dịu đi tinh thần đang xuống dốc của con mình. Thầy dạy đàn rất tử tôn, chỉ cho nó từng chút một, vì nó đã lớn nên gặp khá nhiều khó khăn, nhưng thầy vẫn không nóng vội. Thầy đã biết tình hình của nó do mẹ nó nói, vì mẹ nó nghĩ cần tìm cho con mình một người thầy biết thông cảm, quan tâm đối với người khác, sẽ tốt hơn cho nó. Thật kì diệu, tiếng đàn làm cho nó cảm thấy quên đi cuộc sống đầy phiền muộn, bất trắc, quên đi những lo lắng của bản thân, nó bắt đầu suy nghĩ tích cực hơn.

Nó quyết định thi vào trường Y, nó nghĩ ít ra điều đó cũng sẽ làm cho cha nó tha thứ nó. Đó là hi vọng duy nhất lúc bấy giờ của nó, để lấy lại tình thương của người cha mà nó luôn tôn kính...

Trở về hiện tại, mẹ nó mất một hồi lâu mới thông báo kết quả thi cho người cha biết, ông vẫn dán mắt vào tờ báo. Mất một hồi lâu sau, ông xếp báo lại và lắc đầu.

“Con xin lỗi, con xin lỗi cha”. Nó cất tiếng, mắt sụp xuống, vừa thất vọng vì bản thân mình, vừa sợ người cha sẽ ngày càng thất vọng vì mình.

“Xin lỗi gì. Anh đâu phải con tôi mà xin lỗi. Anh có rớt hay không cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả.”

Nó chạy thẳng một mạch ra khỏi nhà. Nó khóc, nó chạy mãi. Quên tất cả mọi thứ, nó muốn quên là mình đang ở đâu và nó cũng không cần biết nó đang ở đâu. Nó buồn bã, chán nản, muốn trốn ở một nơi nào đó mà không ai thấy nó cả, nó vẫn đạp từng bước chân vào mặt đường và xông tới một hướng đi bất kì. Mắt nó nhòe đi, không thấy rõ xung quanh nữa vì nước mắt tuông ra mãi. Bỗng nó nghe thấy tiếng la hét của những người xung quanh. “Này” “Em trai!” “Xe” “Cẩn thận!”, rồi tiếng thét lớn của mọi người cất lên, nhỏ dần, nhỏ dần, rồi tắt lịm. “Con xin lỗi”, môi nó mấp máy khi có ai đó nâng nó lên xe cứu thương.

Mất mấy ngày sau, nó mở mắt, thấy xung quanh một màu trắng xóa. Nó đang ở trong bệnh viện. Tay trái nó không cử động được nữa. Mắt nó quán đầy những dải băng màu trắng. Có ai đó đẩy cửa vào. Là mẹ nó, rồi bà lại ngồi cạnh giường nó. Nó thấy tay phải mình được nâng lên, một cách dịu dàng, da nó cảm nhận được một luồng hơi ấm, rồi nước... nước? Mẹ nó đang khóc, nước mắt nhỏ từng

giọt vào tay nó. “Sao mẹ lại khóc? Đừng như vậy”. Nó muốn nói ra lắm, nhưng miệng nó không cử động được, nó càng cố thì thấy càng nhức nhối. Cuối cùng nó đành thôi.

Cha nó đứng trong sân bệnh viện, ông thờ người ra nhìn dòng người qua lại. Thỉnh thoảng có vài nhân viên y tế nhìn ông rồi họ lại đi tiếp. Ông cứ đứng mãi một chỗ, lặng người ra cũng gần một giờ rồi. Bỗng có người tiến lại gần ông.

“Anh là cha của em Thành phải không? “ Người đàn ông đó bắt chuyện.

“Vâng, sao anh biết...?”

“Tôi là thầy dạy nhạc của em ấy”.

“À, vâng”. Cha nó quay mặt đi hướng khác.

“Sao anh không vào thăm nó đi.”

Im lặng trở thành câu trả lời của người cha. Ông thầy thở dài:

“Nó là con anh.”

“Tôi biết, nhưng...”

“Vì giới tính của nó không giống anh?”

Lại im lặng. Chờ một hồi lâu, ông thầy lại nói tiếp:

“Tôi không hiểu lắm, anh là bác sĩ, lẽ ra anh phải biết điều đó không có gì bất thường cả.”

“Tôi biết”. Người cha nói nhỏ.

“Vậy thì vào thăm con trai anh đi?”

“Nhưng... Anh không hiểu đâu...”

“Con người ta cần có sĩ diện của mình để sống trong xã hội. Nhưng vợ và con anh là gia đình của anh, cần thứ ấy làm gì? Lúc này đây, họ đang rất suy sụp, họ cần anh...”

“Cảm ơn anh”. Người cha lại im lặng.

Hơn ai hết, người cha biết rất rõ, ông thương con trai mình biết bao nhiêu. Là một bác sĩ, ông cũng hiểu rõ không có gì gọi là bất thường với giới tính con trai mình. Nhưng tại sao, bấy lâu nay, ông không buồn quan tâm đến con mình? Ông ăn năn vì mình đã đặt nặng hai chữ sĩ diện hơn là gia đình. “Một người bác sĩ có địa vị nhưng con trai lại là đồng tính? Thật chẳng ra làm sao, xấu hổ, xấu hổ thật”. Suy nghĩ đó cứ ám ảnh mãi trong đầu của ông, trở thành rào cản giữa hai cha con, và dẫn tới hậu quả như ngày hôm nay. Có hối hận thì cũng đã muộn. Ông đi ngang phòng bệnh của con mình, nhìn vào, rồi lại nhẹ nhàng bỏ đi.

Một tuần sau, nó đã thấy đỡ hơn nhiều, nó có thể nói được dù hơi nhỏ. Tay nó đã đỡ hơn. Mẹ nó vẫn ở cạnh chăm sóc nó suốt, nhưng cha nó vẫn không vào phòng bệnh, chỉ đứng ngoài nhìn vào qua khung cửa kính. Bỗng thầy giáo dạy đàn bước vào, trên lưng là cây đàn điện.

“Em muốn đàn bản em thích nhất không? Thầy mang đàn đến cho em đây.”

“Nó vẫn chưa khỏe lắm anh à”. Mẹ nó bảo.

“Dạ, con muốn đàn.” Giọng nó cất lên chậm chậm.

Hai người diu nó tới gần cái bàn, thầy nó đặt cây đàn lên, chờ nó gõ những phím đàn đầu tiên sau ngày tai nạn. Tay nó đã không còn run rẩy như hồi mới nhập viện, nó đưa bàn tay nó lên những phím đàn và bắt đầu gõ. Đó là điệu nhạc rất quen thuộc của những đứa trẻ:

“Ba sẽ là cánh chim, đưa con đi thật xa.

Mẹ sẽ là cành hoa, cho con cài lên ngực.”

Tiếng đàn xuyên qua khung cửa kính và đọng thành những giọt li ti trên mắt người cha. Ông lấy tay lau chúng. Cho tới lúc này, ông vẫn còn sợ con trai mình không tha thứ cho người cha thờ ơ này, nhưng những tiếng đàn ấy đã làm cho ông thấy rất thanh thản. Rồi ông nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Trước đôi mắt ngạc nhiên của nó và người mẹ, ông cất tiếng:

“Cha xin lỗi.”

Vòng xoáy

____ Về_nơi_cuối_trời ____

Khi một cái gì đó thật sự quyến rũ, người ta nói nó có ma lực.

“Cậu phải dừng lại, Tuấn à”, hồn ma nói. “Đừng đi đến tận cùng của bóng tối”.

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì luôn luôn có cái tối hơn”.

Lần đầu với Kiệt là trong quán Karaoke. Quán xập xệ, nhạc cũ từ tám hoánh. Mùi tinh trùng của những cặp đi trước như còn phảng phất đâu đây.

Chỉ có Kiệt là mới.

Kiệt là trai bụi đời mà Tuấn *nhặt* được ở Vườn Điều. Đi bụi chưa lâu nên còn khá *tuổi*. Thời đó Tuấn chưa *nặng đô* như bây giờ. Cậu chỉ cho rằng sex cần phải thô ráp, bụi bặm một tí.

Thấy Kiệt cũng hiền nên những lần sau Tuấn chở về nhà. Ái ân rồi cho một hai trăm ngàn và ít quần áo cũ. Yêu đương vờ vĩnh cho đỡ vã rồi đường ai nấy đi, đời ai nấy sống.

Kiệt trở lại công viên, Tuấn quay về với tờ báo mạng của nhỏ “bánh bèo”, kiêm bạn học từ nhỏ, kiêm người yêu cũ, kiêm thư ký tòa soạn tức là người duyệt bài của Tuấn.

Những lần sau Tuấn đòi hỏi nhiều hơn. Lần đầu *đâm* Kiệt, Tuấn hứng quá, chỉ có mấy phút. Đời trai bụi nhan sắc tàn mau, Kiệt lúc này trông đáng thương hơn là hấp dẫn như lúc ban đầu.

Rồi cũng tới lúc mà Tuấn nhận ra lực hấp dẫn đã xoay chiều. Người phê hơn bây giờ là Kiệt. Tuấn nhận ra tiếng rên kèm nén, và bờ môi thụ hưởng trên đầu vú mình.

Lần sau gặp Kiệt trong công viên, đói khát, ra về cầu xin, Tuấn làm lơ.

Tuy là người bạo dạn trong tình dục nhưng phải nhiều năm trầy trật, Tuấn mới nắm được bí quyết của nó.

Bắt đầu từ con mắt. Và những ảo giác trong đầu.

Giọng nói và những cái ôm đưa người ta vào vòng xoáy.

Đôi môi đi vào chiều sâu.

Nhưng cái còn lại, như một thứ ám ảnh, tạo thành “bệnh ghiền”, chính là cái mùi.

Mùi của Hải không hẳn là thơm. Một thứ mùi tổng hợp, của mô hôi, của da thịt, của lông lá, của tinh trùng. Và có lẽ, của cả sự chết chóc.

Hải đối xử với Tuấn hơi thô bạo, nhưng hẳn hưởng ứng đam mê của cậu. Hẳn rên, hẳn nãy. Mỗi lần làm tình xong, nhìn cái mặt hí hửng của hẳn, Tuấn thật hồi hận.

Cái mặt vừa xấu, vừa đều, vừa du côn.

Nhưng hẳn giống Tuấn ở một điểm. Và vì vậy mà Tuấn bỏ qua.

Đã rớt xuống bùn, còn bám víu gì chút thanh cao.

Cũng may là Tuấn không biết yêu. Cậu ghê sợ những thứ ghen ghét, giận hờn. Một lần với Bo là quá đủ.

“Anh chả có gì thu hút cả”, Bo phũ phàng.

Bo chê Tuấn không biết dối gian.

Tình không dối gian, không nịnh nọt không là tình. Một tay nhạc sĩ nào đó viết như vậy.

Ra những giọt nước mắt của Bo đêm hôm đó là nước mắt cá sấu ư. Mà phải công nhận Bo khóc thật đáng yêu.

Mỗi tối Bo đi vũ trường với một cái đầu tóc khác nhau. Lại thêm những tròng mắt đủ màu: xanh nước biển, xanh da trời. Còn Tuấn thì nằm nhà, xanh xao.

Hai tháng với Bo là quá đủ. Nhiều khi Tuấn tự hỏi, con người ta mài sắc cái tôi để làm gì? Để hủy diệt niềm kiêu hãnh của nhau ư?

“Đừng đi đến tận cùng của bóng tối”, hồn ma nói.

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì luôn luôn có cái tối hơn”.

Rồi Tuấn cũng bỏ được Bo, rời xa vòng xoáy của những phức cảm. Bây giờ nghĩ lại, Tuấn vẫn còn thấy hú hồn hú vía.

Khi một cái gì đó thật sự quyến rũ, người ta nói nó có ma lực.

Tuấn bỏ được cái tình bản nhưng không bỏ được cái sex dơ. Giờ thì Tuấn biết mình có thú chơi dơ.

“Có phải tớ lầy quá rồi không?”

“Chưa sao”, hồn ma nói. “Nhưng sẽ có lúc cậu phải dừng lại”.

Tuấn không muốn vào trong nó nhưng thằng nhóc mời mọc. Có lẽ nó nghĩ phải như vậy thì Tuấn mới cho nó tiền.

Nó đau, hai mắt đơ ra như người chết. Tuấn thấy địa ngục hiện ra trước mắt.

Và Tuấn dừng lại, nửa chừng.

“Thôi mình ngủ đi”, Tuấn bảo.

Sáng dậy nó lại tự sức, rồi ra trên tay cho Tuấn xem. Nó cứ nghĩ phải làm cái gì đó thì Tuấn mới

cho nó tiền.

Lúc thì Nam nói nó là trẻ mái ăm. Khi lại bảo có gia đình.

Lúc thì cha chết. Khi lại bảo cha trong nhà lao.

Tuân lại cho nó ít quần áo và tiền. Mỗi lần mang một kẻ lang thang về nhà, Tuân có cảm giác như tìm lại một thứ gì đó thân quen, quý giá.

Mỗi lần tiễn họ đi, trở về với vô định, với phù du, với bữa đói bữa no, với không nhà, không anh em, Tuân thấy như mình đã đánh mất cái thân quen ấy. Vĩnh viễn.

Ít hôm sau ra tiệm net, thấy Nam lân la với tên giữ xe, chừng như muốn xin một chỗ làm. Tuân và Nam không nhận ra nhau. Sex mang họ đến thật gần nhưng rồi đẩy họ ra thật xa.

Rồi Giáng Sinh về, Tuân cũng bon chen vô nhà thờ Tin Lành. Lại thấy Nam và một thằng cu khác, nhỏ tuổi hơn, tay trong tay, thân thiết.

Thằng nhóc ấy thật giống Tuân của ngày xưa, ngây thơ như một thiên thần.

“Làm sao mà những người như tớ lại si mê thân thể đến vậy?”

“Hãy đi theo tôi”, hồn ma nói. “Đã đến lúc cho cậu thấy điều này”.

Và Tuân đi theo hồn ma. Rời khỏi xóm làng. Đi qua một cánh đồng trống. Đi vào một căn nhà hoang.

“Hãy mở cánh cửa xuống tầng hầm”, hồn ma nói. “Đừng sợ”.

Và đó là một thế giới khác. Xam xám, tuy là ban ngày nhưng cứ âm âm u u. Mặt trời dường như đã nguội lạnh và biến thành một chú lùn màu vàng.

Những cây khô trụi lá. Một thành phố hoang tàn, sét gỉ, mục rữa. Một thứ mùi nhạt nhẽo.

Rồi họ đến một dòng sông đen. Dòng nước đen như kinh Nhiêu Lộc, nhưng đây rõ ràng là sông, với nước chảy xiết. Và Tuân thấy có hai bờ, có bãi cuội.

Và có rất nhiều hồn ma.

Chúng đang bận bịu chạy tới, chạy lui, nhặt đá từ dưới bãi mang vào bờ. Chúng đang đắp cho bờ đá cao lên, cao nữa, cao mãi.

Cảnh tượng này vừa lạ, nhưng vừa quen. Rất quen. Tuân có cảm giác như là cậu từng ở đây, rằng cậu đang quay về chốn cũ.

“Phải, cậu đã từng ở đây”, hồn ma nói khi đọc thấy ý nghĩ của Tuân.

“Nhưng đồng đá sẽ chẳng bao giờ đủ cao, đúng không?”

“Ừ. Một trận cuồng phong sẽ tới, và thổi bạt nó”.

Và các linh hồn tội nghiệp sẽ phải làm lại từ đầu.

“Cậu phải dừng thì mọi người mới dừng”, hồn ma nói. “Cậu phải dừng thì đám đông ở dưới kia mới có cơ hội”.

“Tớ sẽ dừng, nhưng không phải vì đám đông kia”, Tuấn nói sau một hồi suy nghĩ. “Nhưng tớ muốn... một lần sau cùng!”

“Cậu muốn... với tôi ư? Cậu chắc chứ?”

“Tớ chịu trách nhiệm!” Tuấn nói chắc nịch.

Và hồn ma bước ra khỏi vách tường. Và đó là một cô gái thân thể trong suốt như lưu ly, với nụ cười bồ tát.

Lửa dục trong lòng Tuấn, vốn đã le lói, tắt lịm.

Tiếng cú thoi kêu trong căn nhà hoang. Xa xa trong xóm làng, gà đã gáy sáng.

Thằng bạn vô tâm của tôi

___ thanks _love ___

Có một tên con trai rất vô tâm. Hắn là ai ấy à? Thì cái tên đang ngồi trước mặt tôi và nuốt ừng ực từng cọng bún đây này. Hắn không đẹp, hay ít ra là do tôi nghĩ như thế, nhưng chẳng hiểu sao bọn con gái trong trường cứ xúm xít vây lấy hắn. Hắn không cao, mà cũng có thể do tôi chẳng phải dạng thấp bé gì nên chẳng thấy chênh lệch bao nhiêu với hắn. Hắn học giỏi, điều này thì tôi công nhận, bởi nếu tôi lại so sánh một lần nữa thì các bạn không muốn nghe thành tích học tập của tôi đâu.

Điện thoại trong túi hắn reo, miệng vẫn lòng thòng một cọng bún, hắn vừa xem tin nhắn vừa cười hí hửng:

- Nàng công chúa giá lạnh của 12A1 đã đổ tui rồi này!

- Rồi sao? - tôi đáp tỉnh queo

- Thì ông ngồi ăn nốt cái tô của ông đi. Tui phải ra lớp học thêm đón em ý. - Hắn nói, móc tiền trong túi và đặt lên bàn, - Châu này tui khao..hì.

Hắn chạy xe đi khuất. Tôi thở dài. Hắn là một tên con trai rất vô tâm. Vô tâm với tất cả những đứa con gái trong trường mà hắn cưa đổ, sau đó lại *say goodbye*. Và hắn vô tâm với chính tình cảm của tôi nữa...

Có một thằng bạn vô tâm. Tôi vẫn đang nói hắn, cái tên hên sẽ gọi điện chỉ tôi làm bài tập vậy mà suốt từ nãy giờ, điện thoại trong phòng vẫn chẳng phát ra âm thanh gì. Lại nghĩ đến cảnh hắn đang tíu tíu nhắn tin với một cô nàng nào đấy vừa sa lưới của hắn thì tôi lại tức phát điên. Một phần vì tôi không thích cách hắn đối đãi tình cảm của con gái người ta như thế. Một phần khác, tôi có hơi... ghen.

Có tiếng nói ai gọi dưới cửa. Ngoài trời gió lớn và mưa bắt đầu lất phất từng hạt. Từ trên ban công tôi thấy hắn cùng với chiếc xe đạp cà tang, dựng trước cửa nhà tôi.

- Tui chỉ kêu ông gọi điện thôi mà. Chi mà phải lội tới tận đây? - Vừa mở cửa, tôi vừa căn nhãn, tim đập hơi nhanh vì một chút bối rối xen lẫn bất ngờ.

- Chậm tiêu như ông thì giảng qua điện thoại đến sáng mai. - Hắn cười, dắt xe vào nhà. - Tui mua quyển sách có mấy bài tập hay lắm, tui dạy xong, ông giải được thì coi như ờn!

Tôi nhảy chân sáo vào nhà. Tự dưng thấy vui trong lòng trước sự quan tâm rất đổi bình thường như ngày xưa. Nhưng từ khi thằng bạn vô tâm này lớn lên, hắn lại chia sẻ sự quan tâm ấy cho những đứa con gái khác. Tôi có lẽ đã không còn đặc biệt với hắn như ngày nào, và những giây phút thế này

tôi cần phải trân trọng nó. Căn phòng nhỏ, hẳn giảng bài, tôi chăm chú lắng nghe, thi thoảng liếc nhìn gương mặt nghiêm nghị của hẳn. Khoảnh khắc này, hẳn là của tôi..hì.

Có một thằng bạn rất, rất, rất vô tâm. Hẳn đã có bạn gái. Ý tôi là, người con gái mà hẳn yêu thương thật sự. Rồi bỗng dưng, hẳn thay đổi xoành xoạch, chẳng chặc ra, không còn lạnh chanh lóc chóc đi *tán* gái như ngày nào. Hẳn có trách nhiệm hơn trong chuyện tình cảm và những gì mình hứa. Tôi luôn muốn hẳn được như vậy, từ lâu rồi. và bây giờ thì hẳn đã chịu thay đổi, nhưng tiếc thay, không phải vì tôi.

Khoảng cách giữa tôi và hẳn càng lúc càng xa. Nói đúng hơn, tôi không muốn gặp hẳn trong lúc này. Tôi thấy sóng gió khi hẳn tay trong tay với người khác. Tôi thích nụ cười của hẳn, và muốn giữ nó cho riêng mình thôi. Nhưng giờ đây, hẳn luôn dành nụ cười ấy cho người con gái khác.

- Ông sao thế? - Hẳn nói vọng lại phía sau khi tôi ngoảnh mặt đi vào nhà. - Có bạn gái không có nghĩa là tui với ông không thể là bạn thân.

- Tôi chưa bao giờ xem ông là bạn thân. - Tôi nói nhưng không quay lại nhìn hẳn

- Không? - Hẳn ngơ ngác. - Vậy đối với ông, tôi là như thế nào?

- Hơn cả một người bạn thân. - Vậy là tôi đã nói rồi đấy.

Cửa đóng sập lại. Và khuôn mặt của hẳn lúc này ra sao tôi không rõ.

Có một thằng bạn không vô tâm. Đó là tên con trai đã từng và rất vô tâm với tôi. Hẳn đã biết tình cảm của tôi dành cho hẳn. Nhưng hẳn không vô tâm nữa, đây là điều mà tôi chưa nghĩ tới bao giờ. Chắc mọi người sẽ nghĩ rằng hẳn đáp lại tình cảm của tôi và hai chúng tôi có một kết cục hạnh phúc? Thật sự thì, hẳn vẫn bên cạnh người con gái đó. Nhưng bằng một cách khác, hẳn khiến tôi thấy lòng bình yên kì lạ.

Đôi khi trong cuộc sống những ước muốn không đi theo một đường ray thẳng ở hiện thực mà đến đích nhanh chóng. Nó có hơi trật đường ray một tí và rẽ sang nhánh đường khác. Nhưng hạnh phúc cũng có nhiều dạng khác nhau và nhiều con đường khác nhau để ta có thể tìm thấy nó.

“Có lẽ tui đã vô tâm nên không để ý đến những cảm xúc...đặc biệt của ông. Nhưng tui không vô tình đến nỗi sẽ bỏ mặc ông để đến bên cạnh người khác. Cả hai đều rất quan trọng với tui, và nếu phải chọn một, tui sẽ vẫn chọn... ông (mặc dù sau này chắc sẽ hối hận dữ lắm!). Đùa thôi! Ông không phải là tất cả với tui, nhưng ở gần kéo trái tim tình bạn, ông là số một và duy nhất. Còn gần kéo tình yêu thì, ông biết đấy, nó không dành cho ông được...”

- Hay nhỉ! Gấp lá thư lại, mà lòng tôi xôn xang khó hiểu.

- Với lại tui còn biết ông thích ăn thịt chuột ướp ngũ vị hương chiên giòn, uống nước ngọt khi trời nóng và ăn kem giữa mùa đông. - Hẳn cười, nụ cười khiến tôi cảm thấy ấm áp và ghen tị với cô gái sở hữu được nó. - Còn ông thì, bao nhiêu tật xấu nào của tui mà ông chưa biết chứ...hì

Tôi hiểu hấn nói gì. Đó có thể là lý do để chúng tôi mãi mãi chỉ là bạn, tui biết hấn không muốn tôi buồn càng không muốn làm rạn nứt tình cảm hai đứa chỉ vì một thứ cảm xúc không bình thường của riêng tôi.

- Giá như tôi là...! - Tôi nhìn hấn, thở dài.

- Là gì..? Ông bớt nghĩ vu vơ đi. - Hấn nheo mắt - Nhưng nếu có kiếp sau, nhất định tui sẽ chọn ông.. - Hấn cười xòa, nụ cười ấy làm tôi biết hấn đang nói thật.

- Hứa nhé?

- Hứa

Hấn và tôi móc ngoéo tay. Lời hứa của hai kẻ ngốc xít đã lớn lên cùng nhau, cùng với biết bao kỷ niệm vui buồn để thêu dệt nên một tình bạn đẹp này. Thật ngốc nếu tôi đánh mất hấn để đổi lấy một thứ tình yêu bấp bênh.

Bắt đầu bằng một ngày dịu dàng. Có nắng, có gió, để tôi đoán xem chiều nay có mưa không nhé? Mà khoan, có một cái tin nhắn tong điện thoại:

“Theo dự báo thì chiều nay trời sẽ có mưa. Mà tui chắc là ông sẽ không đem theo cái áo mưa nào đâu. Vậy nên, tui sẽ đến công ty ông để đảm bảo rằng tối nay ông về nhà trong khô ráo. Ok...”

Có lẽ hấn đang đi cùng người yêu. Mà thế thì đã sao. Đối với tôi, một dòng tin nhắn như thế là đủ cho một hạnh phúc và bình yên...

Tôi từng đọc đâu đó một câu như thế này: “Chỉ khi bạn thật sự mong muốn ai đó hạnh phúc, thậm chí hạnh phúc đó không phải dành cho bạn, bạn mới hiểu rằng bạn đã yêu người đó thật sự mất rồi. Mọi việc bạn làm đều dành cho những điều tốt đẹp nhất...!”

Điều hoang đường nhất

___ BunnyBoy ___

... Điều hoang đường nhất, là tình yêu em dành cho anh..⁽¹⁾

Minh choàng tỉnh dậy sau cơn mộng mị tệ hại, đầu thấy đau như búa bổ, mồ hôi túa ra thấm ướt hết lưng áo, đồng hồ thì đang đỏ dài hồi chuông báo thức giục giã khó chịu. “Kỳ lạ, trời vẫn chưa sáng”. Minh nhìn kỹ lại đồng hồ, mới có năm giờ sáng, có lẽ đêm qua mất ngủ mất ngủ, Minh chỉnh nhầm báo thức sớm một tiếng. “Thôi đã lỡ dậy rồi thì dậy luôn, đằng nào cũng không thể ngủ được nữa!” Nghĩ vậy rồi Minh ra khỏi giường, mở cửa bước ra ban công đứng nhìn ra ngoài. Trời vẫn còn tối, Minh chẳng nhìn thấy gì cả, đang định đóng cửa đi vào trong thì tai Minh bắt được tiếng kèn harmonica⁽²⁾ từ đâu văng vẳng đưa tới, da diết, khắc khoải. “Lạ quá, sớm thế này mà đã có ai chơi nhạc rồi” - Minh nghĩ. “Mà đây là giai điệu của bài hát nào nhỉ, nghe quen quá...” Minh cứ thế đứng ở ban công nghe nhạc cho đến khi trời sáng dần, tiếng kèn cũng nhỏ dần rồi mất hút hẳn trong không gian, thì Minh mới đóng cửa đi vào.

“Minh ơi! Ngân đến này con!”- Giọng mẹ Minh gọi với từ dưới nhà lên.

“Dạ mẹ bảo Ngân lên thẳng phòng con luôn nhé!” - Minh đáp.

Ngày nào cũng thế, cứ tan học là Ngân lại qua nhà Minh, đã nửa năm nay như thế rồi, từ cái lúc Minh tỉnh dậy sau cơn hôn mê nửa năm trước.

“Hôm nay anh thấy thế nào?! Còn đau đầu hay mơ thấy ác mộng nữa không?”

“Không, mấy hôm nay anh ngủ ngon giấc lắm...” - Minh nói dối vì không muốn Ngân phải lo lắng.

“Vậy thì tốt quá!” - Ngân nói như reo lên, rồi bỗng hạ giọng rụt rè - “Vậy anh có nhớ ra điều gì không?...”

Nhớ? Đúng rồi, Minh chẳng nhớ điều gì xảy ra trước lần tai nạn đó cả. Từ khi tỉnh dậy và ý thức được xung quanh thì Minh đã thấy Ngân bên cạnh chăm sóc mình rồi. Dù rằng Minh không thể nhớ được Ngân là ai cả, nhưng bố mẹ nói Ngân là người yêu của Minh. “Tệ thật!”- Minh nghĩ - “Ngay cả bạn gái mà mình cũng không nhớ được, mà lại còn là một cô gái xinh xắn và dễ thương như Ngân nữa chứ!”

“Anh ăn cơm rồi uống thuốc đi nhé! Hôm nay em phải đến trường buổi chiều nên không ở lại được...”

“Ừ em cứ đi đi, anh khỏe mà!”

Ngân đi rồi, Minh nằm dài ra giường, vắt tay lên chán nghĩ. “Tại sao Ngân là người yêu mà mình lại không có chút ấn tượng nào nhỉ?” Minh chỉ thấy nụ cười của Ngân rất quen, chứ không thể nhớ thêm gì được nữa. “Hy vọng là sẽ sớm nhớ ra, chứ đến lúc lấy nhau về rồi mà mình vẫn không nhớ gì, không thể cảm thấy chút tình yêu nào thì...” Nghĩ đến đây Minh thấy lạ, Minh mới qua khỏi lần thập tử nhất sinh, còn chưa khôi phục trí nhớ nữa, vậy mà bố mẹ đã sốt sắng lo chuyện đám cưới của Minh và Ngân rồi, càng nghĩ Minh càng không hiểu nổi!

“Minh! Cẩn thận!”

Minh vội nhìn sang trái, chỉ thấy một chiếc xe ô tô lao đến với tốc độ khủng khiếp...

Một bóng người vụt lao đến, rồi bỗng tắt cả nhật nhòa, Minh không còn cảm thấy gì nữa, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ...

...

Minh choàng tỉnh dậy, lại là giấc mơ ấy, đã nửa năm nay Minh luôn mơ thấy giấc mơ ấy. Giọng gọi ấy là của ai, tại sao Minh không thể nào nhớ ra được?! Đưa tay quạt mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, Minh thấy cổ họng mình khô khốc. Minh ra khỏi giường, rón rén lần mò đi xuống nhà tìm nước uống. Vì không muốn bố mẹ thức dậy nên Minh không bật đèn, thế nhưng khi đi qua phòng bố mẹ, Minh bỗng khựng lại, bố mẹ Minh vẫn chưa ngủ.

“Em lo quá! Nếu nhờ con nó đột ngột nhớ ra mọi điều thì sao?” - Giọng mẹ Minh hỏi yếu ớt.

“Anh cũng không biết... Cứ hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, hy vọng Ngân nó sẽ làm cho thằng Minh thay đổi được...”

Bố mẹ đang nói chuyện gì vậy? Tại sao lại không muốn Minh nhớ ra mọi điều? Mọi người đang giấu Minh điều gì? Quay về phòng với bao nhiêu câu hỏi không thể giải thích, Minh cứ thế trần trọc cả đêm. Rồi như để giải tỏa, Minh ra mở cửa sổ cho gió lùa vào phòng, và... để nghe tiếng kèn harmonica. Kể từ sau hôm đó, cứ đêm nào Minh thức dậy, cũng đều nghe thấy tiếng kèn harmonica ấy, và vẫn chỉ có một giai điệu quen thuộc ấy. Tiếng kèn đầy da diết và khắc khoải như có ai đang cầm dao cứa vào tim Minh vậy...

Chủ nhật, Ngân được nghỉ nên Minh hẹn Ngân đi ra ngoài xem phim. Thay quần áo xong, Minh đứng trước gương mà nhìn mình. Tiều tụy, xanh xao, và đặc biệt là đôi mắt buồn thăm thẳm. “Minh à, tại sao ánh mắt mày lại buồn thế?!” , Minh tự nghĩ.

Hôm ấy xem phim xong, trên đường về nhà, Minh hỏi Ngân:

“Nhà Ngân gần đây phải không, ngày mai cho anh đến chơi nhé, anh muốn đến chơi xem có nhớ ra được gì không!”

“Dạ, vâng... cũng được ạ...” - Ngân ngần ngừ rồi đồng ý.

Rồi suốt đoạn đường còn lại, Ngân không nói gì cả. Minh phá vỡ bầu không khí im lặng:

“Xin lỗi Ngân nhé, vì anh thật sự vẫn chưa nhớ ra được điều gì về Ngân cả, nên anh muốn đến những nơi quen thuộc trước đây để...”

“Dạ vâng, không sao đâu anh!” - Ngân vội vàng ngắt lời.

Minh hơi bất ngờ trước phản ứng của Ngân.

“Ừ... mà anh cũng không biết tại sao nhưng tất cả ảnh và tin nhắn cũ lưu trong máy vi tính và điện thoại của anh đều bị xóa hết rồi...”

Ngân lại im lặng, Minh thấy có gì đó là lạ.

Trời đã khuya, mới về đến đầu khu nhà Minh, Minh đã nghe thấy tiếng harmonica quen thuộc rồi. Minh nói:

“Thôi em thả anh ở đây được rồi, để anh tự đi bộ về, trời khuya rồi em mau về đi!”

Ngân vâng lời để Minh xuống, lấy giấy bút ghi địa chỉ nhà cho Minh, rồi dặn:

“Mai em đi học có thể về muộn, đây là địa chỉ và chìa khóa nhà em. Anh cứ đến trước, em sống một mình thôi, phòng ngủ của em là phòng bên tay trái trên lầu hai, anh nhớ nhé!”

Ngân chào Minh rồi quay xe ra về. Chỉ còn Minh và tiếng kèn harmonica văng vẳng. Minh không đi thẳng về nhà, mà đi theo hướng có tiếng kèn ấy, cuối cùng tiếng kèn dẫn Minh đến công viên. Minh nghe mắt nhìn, một người thanh niên, có lẽ lớn hơn Minh bốn, năm tuổi đang ngồi trên băng ghế dài dưới gốc cây chơi nhạc. Thấy Minh đến, người thanh niên dừng lại, không ngược nhìn lên, hỏi:

“Cậu đã khỏe hẳn chưa?” - Người thanh niên ấy cất lời.

“Xin lỗi... chúng ta quen nhau phải không? Tôi thấy anh rất quen...”

Người thanh niên không trả lời, lại đưa kèn Harmonica lên môi và thổi.

“Giai điệu này tôi nghe quen quá... Đó là bài hát gì vậy?” - Minh hỏi.

“Cậu biết bài hát này đây, bài “Điều hoang đường nhất”.”

“ “Điều hoang đường nhất” ư?” - Minh như người mất hồn, cứ vừa đi vừa lẩm bẩm thế, cho đến khi về đến nhà.

Ngày hôm sau, theo đúng địa chỉ, Minh đến nhà Ngân. Đúng là Ngân vẫn chưa về, Minh lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Bên trong nhà tối om, Minh đưa tay bật công tắc đèn. “Sao mình lại nhớ là có công tắc đèn ở vị trí này nhỉ?!” - Minh bất giác nghĩ. “Đúng rồi, chắc chắn trước đây mình đã từng đến đây nhiều lần rồi!” Minh đi lên cầu thang, phòng Ngân bên tay trái, đang định mở cửa bước vào thì Minh chợt khựng lại. “Không đúng, sao mình có cảm giác phòng bên tay phải quen thuộc hơn!” Nghĩ rồi Minh đi đến trước cửa căn phòng còn lại. Cửa không khóa, nhưng tay nắm cửa phủ một lớp bụi, như đã lâu rồi không có ai sống trong phòng này vậy.

“Két..t...t...t”, tiếng cánh cửa cũ kêu lên. Minh bước vào phòng và bật đèn, nhìn quanh căn phòng,

Minh nghĩ: “Nhìn đồ đạc trong căn phòng, thì đây rõ ràng là phòng của một người con trai... Mà sao mình thấy đồ đạc và cách bài trí căn phòng này quen quá!” Minh bước đến bàn làm việc gần cửa sổ, nhìn trên bàn, Minh thấy một tờ báo cũ. Cầm tờ báo phủ bụi lên, Minh đọc:

“Ngày xx tháng xx năm xx, tại đoạn đường xyz đã xảy ra một vụ tai nạn khiến hai người bị thương nặng, lái xe gây tai nạn đã bỏ chạy khỏi hiện trường...”

“Hai người ư?!” Nhìn ngày tháng và địa điểm thì đúng là vụ tai nạn của Minh, nhưng tại sao lại là hai người? Lúc đó còn có ai đang đi cùng Minh sao? Trên bàn, bên cạnh tờ báo cũ là một khung ảnh bị úp xấp xuống. Minh lật bức ảnh lên, và rồi đứng như chết sững khi nhìn vào bức ảnh. Trong ảnh là hai người con trai, một người là Minh, và người còn lại, chính là người thanh niên chơi kèn harmonica mà Minh gặp hôm trước!

“Tại sao lại có ảnh mình chụp cùng anh ta ở đây?! Anh ta có quan hệ thế nào với mình? Nếu đây là phòng của anh ta, thì tại sao anh ta lại sống cùng một nhà với Ngân?!” Hàng ngàn câu hỏi “Tại sao?” dồn dập trong đầu Minh. Minh thấy đầu đau quá, đau như có ai đang gào thét câu xe trong đầu vậy. Minh loạng choạng ngã, gạt đổ hết đồ đạc trên bàn. “Rầm, xoảng...” Tiếng đồ đạc rơi vỡ càng làm Minh đau đầu hơn, Minh đưa tay lên ôm đầu bất lực đến chảy nước mắt, rồi ngất đi...

“Minh, tại sao con lại như thế?!” - mẹ Minh vừa nói vừa khóc nức lên.

“Cút! Cút ngay! Tao không có đứa con như mày!” - Minh chưa từng thấy bố giận đến thế bao giờ.

Rồi Minh thấy mình chạy ra khỏi nhà, trên mặt đầm đìa nước mắt. Vừa chạy vừa khóc, Minh rút điện thoại ra gọi cho ai đó...

Minh tỉnh dậy, thấy mẹ và Ngân đang ngồi bên cạnh giường. Thấy Minh tỉnh lại, cả mẹ và Ngân đều mừng như muốn òa khóc.

“Minh, con tỉnh rồi, con làm mẹ lo quá...”

Nhìn mặt mẹ phờ phạc vì chăm sóc mình, Minh thấy mình bất hiếu quá! Một thằng con trai hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà để mẹ phải lo lắng như thế này! Bỗng Minh nhớ lại giấc mơ vừa rồi, đó chỉ là giấc mơ thôi hay là ký ức đã từng xảy ra? Tại sao bố mẹ lại có thể giận dữ đến mức đuổi Minh ra khỏi nhà như thế? Lúc đó là khi nào?

“Em đã nói anh đợi em ở phòng bên tay trái mà... tại sao anh lại vào căn phòng đó rồi ngất đi?...” - Ngân hỏi, giọng như muốn khóc.

“Mẹ à, con đói quá, mẹ xuống nhà làm cho con cái gì ăn được không?” - Minh giả vờ hỏi.

“Ừ được rồi, Ngân ở lại nói chuyện với Minh nhé, bác xuống nhà nấu cháo cho Minh...”

Đợi mẹ đi khỏi, Minh hỏi Ngân:

“Ngân, em có bức ảnh nào chụp chung với anh trước đây không?”

“Em... bị mất điện thoại nên mất hết ảnh lưu trong máy...” - Ngân ngập ngừng.

“Cả ảnh rửa từ máy ảnh cũng không có ư? Vậy tại sao trong nhà em lại có ảnh anh chụp cùng

người khác?!”

Ngân im lặng. Minh thở dài rồi nói:

“Ngân à, mọi người đang giấu anh điều gì phải không?!”

“Dạ... không!... Mà... anh đã... nhớ ra điều gì phải không?” - Ngân nói, lộ rõ vẻ hoảng hốt.

“Ngân à, rốt cuộc thì trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, tại sao bố mẹ lại xóa hết ảnh và tin nhắn lưu trong máy của anh, tại sao báo lại đưa tin tai nạn của anh có hai người, tại sao trong căn phòng đó lại có ảnh của anh, tại sao...”

Ngân bỗng bật khóc nức nở, nói:

“Em xin lỗi, em cũng không muốn giấu anh đâu, chỉ tại... Em không phải người yêu của anh...”

Giờ thì đến lượt Minh im lặng. Minh không muốn nói rằng mình cũng đã cảm giác được điều này từ lâu rồi.

“... Mà người yêu của anh là anh Hoàng, là anh trai của em, cũng chính là người bị tai nạn cùng với anh...” - Ngân nói tiếp.

Minh không tin nổi vào tai mình nữa.

“Cái gì, em đang nói cái gì vậy Ngân?!”

“Em xin lỗi đã giấu anh!...”

Minh hét lên:

“Chuyện này là thật hay đùa vậy?! Tại sao, tại sao mọi người lại giấu tôi?! Tại sao cả em và bố mẹ đều nói dối anh, tại sao em lại nhận là người yêu của anh?! Tại sao?!”

Ngân vẫn khóc nức nở không ngừng, nói:

“Anh hôn mê ngay sau khi bị tai nạn, còn anh Hoàng vẫn tỉnh táo được một thời gian trước khi chìm vào hôn mê. Trước khi thiếp đi, anh Hoàng đã dặn em phải chăm lo cho anh... Còn bố mẹ anh, sau khi anh tỉnh dậy, biết anh mất trí nhớ không còn nhớ gì về anh Hoàng nữa, thì đã bảo em nói dối là người yêu của anh... Em và anh Hoàng mồ côi cha mẹ từ nhỏ, anh Hoàng là người thân duy nhất của em, nên em phải hoàn thành tâm nguyện của anh ấy là chăm sóc cho anh...”

“Tâm nguyện? Tại sao lại là tâm nguyện? Ngân, giờ anh Hoàng sống ở đâu, sao không sống cùng em nữa? Cho anh địa chỉ đi, anh muốn đến gặp anh ấy!”

“Anh Hoàng... anh Hoàng... tình trạng của anh ấy trở nặng và đã mất sau khi hôn mê vài ngày...”

“Sao... sao lại có thể...?! Hôm trước anh đã gặp anh Hoàng mà, đêm nào anh cũng nghe anh Hoàng thổi harmonica mà...!!!”

“Minh! Anh nói gì vậy?! Anh Hoàng đã mất thật rồi!”

“Tại sao đến lúc này em vẫn còn nói dối anh?!”

Minh hét lên rồi chạy ra khỏi nhà, bỏ lại phía sau tiếng gọi của mẹ, của Ngân. Đúng rồi, Minh nhớ ra rồi...

“Nói, nói đi, tại sao tao sinh ra mày là thằng con trai, mà mày lại đi yêu một thằng con trai khác? Tao đã theo dõi và biết tất cả chuyện của mày và thằng Hoàng rồi!” - Bố Minh như gầm lên.

“Minh, tại sao con lại như thế?!” - Mẹ Minh vừa nói vừa khóc nức lên.

“Bố à, mẹ à, con yêu Hoàng... con là gay... chuyện này đâu phải do con có thể chọn lựa” - Minh đáp.

“Cút! Cút ngay! Tao không có đứa con như mày!”

Rồi Minh cũng chạy ra khỏi nhà như hôm nay, trên mặt đầm đìa nước mắt. Minh rút điện thoại ra gọi cho Hoàng, nhạc chờ là bài *Điều hoang đường nhất* mà Minh cài cho Hoàng.

“Yêu anh, xa xôi thành phố trầm ngâm trong khói, giá lạnh mùa đông.
Thương anh, xanh xao hình bóng bề bộn căn phòng...
Người còn yêu nhau sẽ trở về với nhau.
Và tình yêu còn mãi riêng dành.”

“Anh à, em cần gặp anh...” - Minh nức nở.

Nghe giọng Minh, biết là có chuyện gì đó, Hoàng vội nói:

“Được rồi, anh sẽ đón em ở chỗ mọi khi!...”

Minh vẫn cứ chạy, chạy mãi, mắt nhạt nhòa nước. Hoàng kia rồi, Hoàng đang đứng đợi Minh bên kia đường. Minh chạy vội sang đường, không để ý gì cả. Hoàng hét lên:

“Minh! Cẩn thận!”

Minh vội nhìn sang trái, chỉ thấy một chiếc xe ô tô lao đến với tốc độ khủng khiếp...

Một bóng người vụt lao đến, là Hoàng, Hoàng cũng vội chạy từ bên kia đường sang để chắn cho Minh. “Két...t...t... Rầm!!!” Tiếng phanh xe và tiếng va chạm khủng khiếp, Hoàng đã kịp chạy đến và che chắn cho Minh...

“Đúng rồi, mình nhớ lại tất cả rồi!” Minh nhớ ra Hoàng, nhớ cả nụ cười giống của Ngân mà Minh thấy quen thuộc. Minh vừa chạy vừa ôm đầu, cậu chạy đến công viên.

“Hoàng! Hoàng ơi!” - Minh cất tiếng gọi.

Không có ai trả lời cả, cũng không có ai ở đó cả. Minh vẫn tiếp tục gọi:

“Hoàng! Hoàng ơi! Anh đâu rồi!” - Giọng Minh như lạc cả đi.

Vẫn không có ai trả lời cả! Trong gió chỉ còn nghe tiếng gọi, tiếng khóc nức của Minh, bàn tay Minh thì vẫn nắm chặt...

... nắm chặt một chiếc kèn harmonica!

Trong đêm tối, lại nghe văng vẳng một giai điệu quen thuộc...

... “Điều hoang đường nhất, là tình yêu ta dành cho nhau!...”

1. Lời bài hát *Điều hoang đường nhất* của nhạc sĩ Đỗ Bảo.

2. Tên một loại khẩu cầm.

Anh không thể yêu bóng lộ

___ Langdang02 ___

Gửi tặng những người bạn của tôi, đặc biệt là “chị hai”. Đọc xong có thể ai đó thương tôi, hay ghét tôi, nhưng dù sao thì vẫn là những suy nghĩ thật tôi muốn nói. Cầu chúc mọi điều hạnh phúc đến với chúng ta.

- Ahhh... pê dê kìa bà con ơi!!!

Tiếng la vang lên giữa cơn khuya tĩnh mịch. Tiếng xe máy gầm rú phá tan con đường đêm. Bây giờ là 0 giờ.

- Mà mới là pê dê á! - Có tiếng đáp trả.

- Trời ơi pê dê, tránh xa tui ra!!! Tui không quen biết pê dê nha.

- Chị ơi chị con kia là *bóng lộ* đó.

- Ha ha ha ha....

Những tràng cười kéo dài, dài như con đường ngút ngàn đang chạy.

Một. Hai. Ba. Bốn. Năm. Năm chiếc xe máy. Mười con người. Lại là một đêm không ngủ lang thang của những Thu, Lan, Hằng, Thanh, Thy, Nga... Những đêm không ngủ như thế, đây không phải lần đầu, càng không phải lần cuối. Thế nên không có chuyện không biết đi đâu lúc nửa đêm. Thích thì vào quán lẩu lẻ đường mà nhậu. Ừ gọi là nhậu cho sang, chứ có uống được bao nhiêu. Uống thì sợ say. Uống thì tốn tiền. Thôi ăn cho no tấm thân, ầm ầm bụng rồi đi tiếp. Nửa thì lang thang khắp thành phố đêm. Lang thang, cứ như thành phố chỉ dành cho những con người đó. Còn không thích nữa thì vào công viên ngồi. Tụm năm tụm ba, trò chuyện, tán dóc, chát chém. Nửa thì ôm nhau mà khóc! Cái nghiệp pê dê hay có nhiều chuyện để than thở, để buồn, để sầu. Thật tình là cái nghiệp mà.

Nhóm pê dê không chỉ có mười người. Chính xác là trên dưới... năm chục con người. Chẳng qua chỉ có mười nhân đi qua đêm được, hoặc thích đi overnight. Người ta nhìn vào sẽ nói đó là một đám bóng lộ. Thật ra thì chỉ có... 90% lộ, vẫn còn sót lại vài tên manly bình thường. Ngoài một kẻ lớn nhất được gọi trù mền bằng... má, thì Lan và Tuấn một là chị hai một là anh hai của nhóm. Lan cao dong dong, ốm nhách, nhìn cái tướng đi là biết bóng lộ. Có đứa chọc: “Đi với bà Lan cũng giống như đeo tấm bảng ‘Tui là pê dê’ trước ngực á”. Nghĩ cũng... đúng. Tuấn thì nhỏ người, bên cạnh Lan như hai chị em. Cả Tuấn và Lan đều đang học năm bốn đại học, và là những người quản cái đám pê dê tuổi thanh thiếu niên thay cho má. Gọi Lan là chị hai vì Lan là đứa “con gái” lớn nhất. Gọi Tuấn là anh hai

vì là đứa “con trai” lớn nhất luôn. Giải thích vậy để không hiểu lầm chị hai và anh hai là một cặp như người ta vẫn hay gọi. Sai lầm nghiêm trọng đấy!

Ừ, người anh hai yêu là một tên nhóc ngổ ngáo bướng bỉnh. Còn người chị hai đặt trọn trái tim là một anh chàng công tử phường kinh doanh. Việc đó ai cũng biết. Biết quá hoá thường. Thế nên không ai để ý, tại sao không gọi người anh hai yêu là chị hai, và cũng không gọi kếp của chị hai là anh hai nốt? Mà thôi, đâu có quan trọng. Chỉ có mấy tên nhiều chuyện rồi hơi mới thắc mắc kiểu đó.

Cái đêm lang thang ấy, có anh hai lẫn chị hai. Tất nhiên có cả nhóc yêu của anh hai và chàng công tử của chị hai nữa chứ. Hôm nay rằm, nửa đêm, trăng vàng vạc rọi trên đỉnh đầu. Trăng bàng bạc hay lòng người bạc. Cả bọn ghé vào công viên ngồi sau khi mỗi đứa mua một bịch sữa đậu nành uống cho ấm bụng.

Màn walk lúc nửa đêm bắt đầu. Những cái Hằng, cái Lan, cái Thanh... bay nhảy tung tăng trên nền gạch đá. Những bước chân sành điệu ngả nghiêng. Những cái xoay người điệu nghệ. Những cái vênh. Tiếng nói cười. Chị hai cũng bước ra, mặc hách không kém ai. Anh hai ngồi trên ghế đá, mỉm cười. Thằng nhóc ngồi kế bên, khó chịu ra mặt. Còn hấn của chị hai thì đang ngủ trên vai đứa khác. Bỗng có tiếng khóc nức. Thằng Hải đương ngồi ghé bên cạnh, nước mắt chảy ngấn chảy dài từ lúc nào. Đám người mẫu đường phố dừng lại, vây quanh. Chị hai bực mình hét lên:

- Thằng kia, khóc cái gì?! Tao đã cấm mày khóc rồi mà!

Thằng Hải ngừng nức, từ từ ngược mắt nhìn chị hai sau khi gục vào vai cái Hằng.

- Ảnh nhớ ông Hùng chị hai ơi - Hằng nói khe khẽ.

- Tao cấm! - Chị Hai hét còn to hơn lúc nãy - Thằng già đó không xứng với mày, mày không có gì phải tiếc. Hạng người chỉ biết một lên giường, hai lên giường, ba không lên giường thì bất cứ chỗ nào cũng được như nó mày chia tay là phước đức của mày đó, đồ ngu!

- Sao tao quen ai cũng vậy hết hả Lan? - Thằng Hải hỏi một cách yếu ớt

- Mày đẹp trai, cao ráo, mày dụ dỗ mấy thằng đó moi tiền cho tao, rồi kêu nó dẫn về nhà, tội tao rình ở ngoài ban phước cho cả nhà nó. Cho bọn nó chết hết!

- Ừ hén - Hải bắt đầu tươi lên với cái “sáng kiến” của chị hai - Tao phải cho tội nó ném mùi.

- Tất nhiên, tội nó phải chết dưới tay tao.

- Đúng rồi! Đúng rồi...

Tiếng đứa này đứa kia hô hào ủng hộ.

- Khùng quá - Anh hai xoa mái tóc thằng Hải - Làm vậy mà vui vẻ thì còn làm. Tướng em là tướng người mẫu, khỏi người không dám sánh cùng, đừng vì mấy người không đáng mà khóc, okie?

- Thiệt không anh hai? - Hải tròn mắt.

- Tất nhiên - Anh hai đá lông nheo cười, rồi quay sang chị hai - Còn bà nội này, hết chuyện sao bày trò điên gì vậy hả?!

- Xoe! Kệ tui, tui thích. Ha ha ha... Walk tiếp chị em.

Chị hai cười trong cơn khoái chí. Trăng đã chếch nghiêng một góc trời. Con lá rụng mang luồng sương đêm lạnh lạnh hoà vào tiếng cười nói, tiếng thì thầm.

- Về đi, trễ rồi - Nhóc cần nhần.

- Uhm về - Anh hai gật đầu - Giải tán, ai về nhà nấy giùm tui mấy anh mấy chị!

- Thôi, chơi chút nữa đi, chưa muốn về.

- Khuya lắm rồi, buồn ngủ quá. Tui về trước đây, mấy người lo mà về sớm kéo công an nắm đầu cả lũ thì khóc.

Thế là anh hai chở thằng nhóc về. Chị hai vẫn walk cùng mấy đứa em. Hăn kia vẫn đang ngủ. Kết thúc một đêm hoang vu.

Anh hai ít đi chơi cùng tụi nó. Ban ngày lang thang trên giảng đường đại học, tối rảnh lang thang phố xá cùng nhóc. Dù sao thì đi chơi cùng người mình yêu vẫn thích hơn với đám lít nhít kia chứ. Mọi việc đều liên lạc qua chị hai. Chat. Tin nhắn. Điện thoại. Hai người hay tí tởn, hay tán dóc, và cả tâm sự. Hễ cãi cọ hay giận hờn với người yêu, chị hai lại tìm anh hai than thở. Ngược lại anh hai là chuyên gia nhắn tin đêm cho chị hai. Cũng là mấy chuyện làm sao chinh phục thằng nhóc bướng bỉnh kia, làm sao bắt nó nghe lời... vâng vâng và vâng vâng. Chị hai hay mắng anh hai là đồ ngu, bị dắt mũi dễ như bỡn. Đứa khác là anh hai không để yên rồi. Nhưng đây là lời chị hai nên anh hai im lặng ngẫm nghĩ. Anh hai cũng đâu hiền, lúc nào cũng chửi chị hai dữ quá, ghen quá, hèn chi chẳng ai dám kua chị hai. Cái thằng hiện giờ là do chị hai... giành giật mà có đấy chứ có phải nó tự nguyện đâu. Mỗi lần nghe nói thế, chị hai nổi xung thiên không tiếc lời nhiếc móc anh hai. Còn anh hai cứ cười bò lăn khi đọc những dòng tin nhắn mang đủ mưa giông sấm sét từ bên kia. Dù sao thì đến cuối anh hai lẫn chị hai đều tìm được một chút cảm giác giải toả cho riêng mình. Dù sao thì cũng cười một nụ cười xinh rồi chìm vào giấc ngủ với lời chúc “Ngủ ngon nha ông nội! (bà nội)”

Cả nhóm đi chơi xa. “Má” giao cho anh hai và chị hai quản lý cả chục đứa. Một nhóm người bình thường đã lộn xộn. Một nhóm pê đê càng khó tưởng tượng nổi về mức độ ồn ào lẫn nhồn nháo. Đứa ngồi đầu trên chọc đứa ngồi đầu dưới. Đứa ngồi ghế trong kéo đứa ngồi ghế ngoài. Tiếng la hét, kêu gọi, cười đùa xem chừng át cả tiếng xe. Anh hai nhúc cả đầu, chui vô ghế ngủ sau khi nói với chị hai: “Giao lại cho bà đó, tui mệt quá, ngủ đây”. Chị hai cũng buồn ngủ lắm rồi, mà chưa biết xử lý đám này ra sao. Cuối cùng không thể nghĩ cách gì hay hơn, chị hai quyết định cho bọn nó ném mùi.

- Ê bọn khùng kia, sao tụi bây khoái la hét chặt chém vậy hả? Hả!? Chặt chém với tao nè!

- Tụi mày ơi, bà Lan đòi chặt chém kia, chặt cho bã chết luôn đi... hahaha...

- Con kia có ngon nhào dzô mày - Chị hai hùng hổ sẵn tay áo.

- Bà nội, sợ gì bà chứ!

Chắc chắn chỉ có ai ngồi trong chuyến xe ấy mới hiểu được mức độ “náo nhiệt” như thế nào. Đứng lên, ngồi xuống. Chỉ, trỏ. Nghiêng, ngã. Cười khoái trá. Chiếc xe dường như đang nghiêng theo

những điệu cười.

- Máy cô điên hết rồi hả? - Anh hai bật dậy - Đang trên xe đó nha, giờ có ngồi xuống không?! Đứa nào còn ồn ào cho xuống xe hết.

Mặt anh hai đanh lại, đỏ gay. Ai cũng biết anh hai ít nói, nhưng nóng lắm. Tụi nó im lặng dần, trật tự được vãn hồi. Nghĩa sang chị hai, anh hai buông giọng:

- Bà hay quá ha, còn cầm đầu chặt chém nữa chứ.

- Tại tụi nó ồn ào quá chứ bộ, hehe, thôi ngủ tiếp đi ông. Tui cũng ngủ đây.

Nói rồi chị hai ngã người vào tên người yêu, ngủ ngon lành. Những đứa khác cũng dần dần ru mình vào giấc say. Có vài đứa không buồn ngủ, ngồi hát nho nhỏ những liên khúc tự chế. Vui nào, buồn nào trong những câu hát kia. Bánh xe lạng lẽ bon bon trên đường dài lắt phất mưa tháng tám.

Đến nơi, anh hai xách đồ của mình và thằng nhóc đi nhận phòng từ lúc nào. Trong khi đó chị hai vừa lục đục kéo cái valy, vừa đốc thúc mấy đứa em. Phòng anh hai rộng rãi thoáng mát, hai người hai chiếc giường trải ra trắng tinh. Sát bên là phòng chị hai, nhỏ hơn một chút. Cũng hai giường nhưng chứa tới năm người, ngoài chị hai, người yêu còn có thằng Hải, con Hằng, con Nga. Hai phòng kế bên nhau mà khác hoàn toàn. Một phòng im ắng như tờ, còn phòng kia chưa tới cửa đã nghe tiếng la hét chí choé, và luôn kết thúc bằng tiếng hét ngang trời của chị hai. Thế đấy, chị hai dữ hoá ra cũng tốt. Không dữ sao trị được đám em. Không dữ sao là chị hai.

Cả bọn rủ nhau đi tắm biển. Trời không nắng không mưa, tắm biển khá lý tưởng, nhất là với mấy cô siêu mẫu sợ đen da. Hấn - người yêu chị hai không chịu đi cùng. Nỗi buồn hiện rõ trong mắt chị hai. Đôi mắt sắc nhú lại, chùng xuống. Đôi môi dày không còn chu lên mà lệch ngang. Không gian lặng xuống năm giây trước khi anh hai kéo chị hai hoà vào đám đông đang lội bộ về phía biển.

Ầm ầm... sóng vỗ từng ngọn lên bờ cát. Vài ba đứa nhanh chân chạy ngay xuống. Vài đứa khác thong dong dạo trên bãi cát. Một chút thâm trầm như đương chiêm nghiệm lại cuộc sống, khác hẳn phong cách sôi động hàng ngày. Nhưng không được bao lâu thì không khí tĩnh tâm ấy nhanh chóng bị phá vỡ bởi mấy tên nghịch ngợm lôi người ta quăng xuống nước. Vùng vẫy, la hét, ghì chặt... ừm... tiếng cười khoái chí hoà vào tiếng biển. Buồn cười nhất là chị hai, cái tướng lêu nghêu bị khiêng đi không thương tiếc. Đứa nào cũng ôm lăn cười trước cảnh này. Mà nghe chị hai rửa từng đứa càng cười hơn. Người ướt sũng, chị hai chỉ ngay anh hai đang cười lăn ra mà hét “Quăng thằng cha này xuống biển cho tao”. Dường như tức khắc, bọn nhóc từ khắp nơi ủa vào. Nhưng chậm mất rồi, anh hai đã chạy thiệt xa.

Trời ban chiều thênh thang màu xám. Nắng không còn đủ sức rọi xuống, để biển cuộn tròn trong những cơn sóng xanh đen. Anh hai ngồi cặm cụi viết tên mình và thằng nhóc lên bãi cát. Viết rồi lại xoá, xoá rồi lại viết. Thêm rồi lại bớt, bớt rồi lại thêm. Ánh mắt chăm chú vẻ thích thú với công việc mình đang làm lắm.

- Làm gì vậy? Khắc tên tôi chi vậy? Thích lắm hả? Xoá đi!

Tiếng nhóc vang lên sau lưng. Anh hai dừng tay, im lặng, cũng chẳng buồn quay lại nhìn.

- Bộ thích người ta hiểu lầm lắm hả? Thích người ta nghĩ tôi và Tuấn là bồ lắm phải không? Làm ơn tha cho tôi đi. Xoá đi!

- Ừ, xoá.

Nói rồi anh hai chùi hết những thứ vừa viết. Nhóc bỏ đi. Sóng biển tràn lên xoá sạch mọi dấu vết. Bãi cát lại bằng phẳng như chưa bao giờ hằn bất cứ dấu vết gì.

- Nó chửi ông gì nữa vậy? - Chị hai chống nạnh đứng đó từ lúc nào.

- Không có gì đâu, kệ đi - Anh hai vẫn không quay lại, đứng dậy phui phui cát.

- Tui mà nghe được thì nó biết tay tui. Mà ông cũng khôn ra giùm một chút đi, bị nó chửi hoài không biết nhục hả?

- ...

- Bộ tui nói sai sao mà còn nhìn tui?!

- Một bà quá! Thôi mặc kệ nó đi, tui với bà qua bên kia chơi lò cò với tụi thằng Hải kia, đi đi bà nội - Nói rồi anh hai kéo tay chị hai hoà vào đám em út đang chơi.

Anh hai và chị hai là thế đó. Hầu như chuyển đi chơi nào bị phá rối vì phải lo cho đám nhỏ. Nhưng rồi cuối cùng đám nhỏ lại là những đứa em dễ thương nhất mà hai người có được. Nhăn vì tụi nó, mà cười cũng vì tụi nó. Anh hai vốn khó chịu, nên mỗi lần gặp con Hằng - đứa nhỏ nhất nhóm - lộn xộn là muốn nổi điên. Nhiều lần bực mình quá tự nhủ không chơi với mấy đứa này nữa, nhưng rồi cuối cùng vẫn đến trường rước cô út về hay cho quá giang đi chơi. Chắc còn thương cô út lâu lâu đem cơm qua cho anh hai ăn. Anh hai hay nói: “Con Hằng hư là tại bà Lan nuông chiều nó quá đó.” Tất nhiên chị hai la làng liền. Nhưng khách quan thì chị hai nuông chiều tụi em thật. Đi học. Đi chơi. Ăn uống. Sắm sửa. Ngủ nghỉ. Một tay chị hai lo cho mấy đứa em tất tần tật. Anh hai vừa không vừa ý, vừa khâm phục. Nhiều lúc thầm ghen tị với tên người yêu hiện giờ của chị hai khéo có được cô vợ đảm đang vậy.

Trở lại chuyện đi chơi. Đang chơi lò cò vui vẻ, anh hai chợt phát hiện nhóc đang tắm một mình tí ngoài xa. Anh hai quên mất trong đám, nhóc chỉ chơi với mỗi mình anh hai, mấy đứa kia chả mấy khi nói chuyện. Vậy mà anh hai bỏ mặc để bù khú cùng tụi em, hèn chi thằng nhóc tắm có một mình. Biển dậy sóng đục ngầu. Chẳng còn mấy ai tắm, ngoài vài đứa ngâm mình loang quanh gần bờ. Lo, anh hai chạy vội về phía thằng nhóc, vừa lội nước vừa kêu nhóc đi vào. “Vô đi” tiếng nhóc vọng vào. Nhóc không chịu nghe lời anh hai, như mọi khi. Anh hai không quen tắm biển. Cát cứ trôi sụt dưới bàn chân, bước mãi mà dường như chẳng tiến được chút nào. Khoảng cách càng lúc càng xa. Tiếng kêu dần hoà vào gió biển. Bất lực. Cũng may vừa lúc đó hai đứa em đang tắm gần chạy ra.

- Anh vào đi, để em lo cho nó, không sao đâu đừng lo - câu nói kèm cái nháy mắt.

- Uhm, em coi chừng nó giùm anh, anh vô.

Anh hai lững thững vào. Không nói một tiếng nào.

- Thôi đừng buồn nữa - Chị hai đập mạnh vào lưng anh hai - Về thành phố tui dạy bơi cho cha nội.

- Ủa sao bà biết... - anh hai tròn xoe mắt

- Có cái gì qua mắt được Lan này chưa, xoeeee.

Tự dưng anh hai muốn ôm chầm lấy chị hai. Chưa bao giờ anh hai cảm thấy mình bất lực như thế này. Chưa bao giờ anh hai cần một người vỗ về an ủi như lúc này. Nhưng chị hai cao quá, ôm chắc mới tới cổ, nên thôi. Anh hai mỉm cười với cái ý nghĩ của mình.

Tối đến, bọn nó chuẩn bị hoá thân thành những cô gái mỹ miều đi chơi. Cả cái tầng trên cùng của khu nhà nghỉ nhốn nháo. Đứa chạy ra, đứa chạy vô. Đứa thay đồ, đứa tắm rửa. Tụi nó ngồi từng nhóm trang điểm cho nhau. Mùi son phấn, mùi nước hoa sộc lên mũi đến ngộp thở. Có lẽ con gái chính công cũng chưa trang điểm kỹ và lâu như tụi này. Đánh phấn nền mười lăm phút. Đánh phấn nâu mười bảy phút. Kẻ mắt một tiếng. Son miệng thêm mấy phút nữa. Mà đâu phải đứa nào cũng biết make up. Một vài đứa đã hoá trang chuyên nghiệp được chọn mặt gửi vàng... nhờ vả. Có đứa ngồi tô tô kẻ kẻ cho hết ba bốn cô gái rồi mới làm cho mình sau cùng. Vậy nên một lần “làm lộ” là một lần nhộn nhịp, một lần hoá thân là một lần ồn ào.

Vài đứa không lộ, hoặc không thích lộ, xuống dưới ngồi uống nước. Hẳn nhiên ngày đầu mới đến ở người ta đã biết cả đám không ai được “bình thường”, nhưng cũng chẳng ai tỏ ra khó chịu gì. Có thể vì đối với họ bọn nó là “thượng đế”. Một lúc sau, mấy cô gái còn lại xuất hiện trong những bộ cánh sang trọng mà đa phần là tự may. Ôi thôi không biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía bọn nó. Khó xác định ánh mắt nào là hiếu kỳ ánh mắt nào là dè bĩu. Chỉ thấy ai cũng cười nói chỉ trỏ trầm trồ. Bảy cô gái váy đen cũng phớt tình ăng- lê không kém gì người đồng loại trời tây, đứng dàn ra chụp hình ngay giữa con phố. Mà công nhận là bọn nó đẹp. Đẹp tuyệt vời! Tướng tá mỏng tanh, eo thon, cao toàn xấp xỉ một mét bảy, có đứa cao gần một mét bảy lăm. Và nhất là có những khuôn mặt dễ thương đến độ bảo đảm con gái nhìn phải ganh tỵ. Vài người hàng xóm kể bên cứ thế mà khen, mà hỏi han, trò chuyện.

Cả bọn dồn nhét nhau lên hai chiếc taxi bảy chỗ chạy tới vũ trường. Bóng lộ là phải tới vũ trường để walk, để múa, để quẩy trong tiếng nhạc xập xình dồn dập. Cuộc vui sẽ còn kéo dài nếu không phải có đứa cự cãi với tụi “bánh bèo” địa phương. Nguyên do cuối cùng cũng chỉ vì ai make up đẹp hơn. Ngộ thật, “bánh bèo” lại đi ganh tị với “bóng lộ”. Dù sao cũng không phải “sân nhà” nên cả đám kéo nhau ra đường walk tiếp. Nửa đêm, cả con đường rộng là sân diễn của tụi nó. Tiếng nhạc nhỏ xíu từ cái di động của “má” không làm chùn bước chân điệu nghệ của bọn nó. Người ta cứ thế mà bu quanh xem. Trầm trồ. Vỗ tay. Cười nói. Dân Việt Nam vốn hiếu kỳ mà.

Trong lúc đó anh hai cùng vài người khác đã yên vị trong một vũ trường khác. Anh hai chẳng bao giờ khoái bước chân vào mấy chỗ thế này, nhưng mọi người rủ đi, và rồi nhóc cũng đòi đi nữa nên

chìu. Ngồi một mình, anh hai chốc chốc lại đưa ly nước hóp một ngụm, rồi lại nhìn xung quanh. Có lẽ ít ai vào vũ trường chỉ để ngồi ngắm thiên hạ như anh hai. Hoặc chừng ai rủ anh hai đi vũ trường chắc chắn sẽ chán chết. Không biết làm gì, anh hai móc di động nhắn tin.

“Đang làm gì vậy bà Lan? Bùn quá à hix! Đang ngồi trong vũ trường một mình”

“Ai mượn vô đó? Không thích vô làm gì hả? Sảng ghê... #\$\$%^%^JJ*G(*#@...”

“Nhưng mà... kệ đi”

“Lần sau cứ nói không thích đi, ai làm gì được ông. Cứ im im cho sai quai hèn gì không khá nổi!”

Cười. Lại uống một ngụm nước.

Nửa tiếng sau, anh hai nhận được một tin nhắn mới

“Có chuyện rồi, mọi người về ngay!”

Cuộc vui dừng lại. Chẳng biết lại còn chuyện gì nữa đây. Mới chơi được có nửa tiếng mà đã réo về. Đứa nào cũng bức mình, nhưng vẫn phải về gấp.

Về đến nơi, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là... những giọt máu đọng lại trên bậc thang. Ai cũng xanh mặt, chạy vội lên tầng trên cùng. Tiếng khóc, tiếng kêu “My ơi, My tỉnh dậy đi!!!” hoà lẫn vào nhau. Căn phòng ngập trong những giọt nước mắt. Nóng bức, hầm hập, thút thít.

Thật ra thì chuyện cũng không có gì. Chị hai và tên người yêu cãi nhau. Cãi kịch liệt. Cãi thật sự. Những mập mờ, những chướng tai gai mắt được nói huých toẹt. Giận hờn, ghen tuông, khó chịu, chẳng cần phải kiêng cử mà giữ lại trong lòng. Toàn là những hiểu lầm. Mà không hiểu sao My lại dính liếu vào những hiểu lầm đó trong khi chỉ mới tham gia nhóm lần đầu. Kết quả là tên người yêu lên cơn suyễn. My thì ngất xỉu. Đám con nít nhao nhao không biết làm gì, ngồi khóc ngon lành. Đến con Thanh vốn dữ dằn nhất đám mà còn khóc ngất đến độ chảy máu mũi. Má lo chăm sóc tên người yêu chị hai. Còn chị hai ngồi xúc dầu cho My. Môi bặm lại thật chặt, đôi mắt nheo nheo, thỉnh thoảng lén lấy tay quẹt ngang.

“Khải đừng lo, mai Khải khoẻ lại rồi mình đi chơi tiếp. Đừng buồn nữa nha”

“My ơi tỉnh dậy đi, My còn phải tập tui này walk nữa mà”

“Đúng đó mở mắt ra đi My, My hứa may áo cho tui này mà. Mở mắt ra đi My!”

Anh hai gọi cấp cứu, nhưng đến nơi thì mọi việc cũng ổn thoả. My đã tỉnh dậy, dù còn yếu lắm. Khải cũng qua cơn suyễn. Có lẽ mọi người không cần bác sỹ vào lúc này. Anh hai cũng không biết làm gì, đành ngồi dờ từng đứa khỏi cơn thút thít. Cả bọn ôm nhau ngoài ban công. My tỉnh dậy, cũng đòi ra ngồi cùng mọi người. Đến lúc này tên Nhu mới khai thiệt vết máu là do mình đi chân không đạp phải mảnh chai. Thế mà làm ai cũng hoảng sợ. Tụi nó đua nhau chửi Nhu không thương tiếc. Rồi cười oà.

Đêm lại tĩnh lặng như đêm hoang vu. Tụi nó ngủ bên nhau vô tư như những đứa trẻ mới sinh. Ngoài kia biển rì rào từng đợt sóng nhẹ băng như xoa dịu lòng người. Có bóng người đứng một mình trên sân thượng ngóng ra phía chân trời. Tiếng huýt sáo vút cao bay theo cơn gió rồi tan vào bầu trời sao lấp lánh.

Quá nửa đêm, mưa tầm tã ướt nhẹp mọi thứ. Sáng, nước lênh láng. Không gian mát lạnh. Bầu trời trong xanh. Mưa đã cuốn trôi hết mọi ưu phiền. Tiếng la hét ồn ào lại xuất hiện, nhưng có lẽ không còn ai ghét sự náo động đó nữa. Tụi nó réo nhau thức dậy để chuẩn bị về lại thành phố. Kết thúc rồi đó một chuyến đi chơi. Khó nói vui nhiều hay buồn nhiều. Khó nói đáng tiếc hay không đáng tiếc. Khó nói lắm. Nhưng dù sao thì với bất cứ ai đêm qua vẫn là một kỷ niệm đáng nhớ. Yêu nhau hơn vì đêm qua? Có thể. Ghét nhau hơn? Cũng có thể. Nhưng chắc chắn hiểu nhau hơn. Chắc chắn!

Sau chuyến đi đó, chị hai và tên người yêu chia tay. Lý do: không hợp nhau. Mấy đứa em sợ chị hai buồn, không còn đi chơi với tụi nó nên ra sức an ủi. Nhưng không cần, chị hai vẫn đi chơi, vẫn tung tăng, vẫn chật chém như mọi khi. Chỉ duy một điều khác là không bao giờ xuất hiện cùng hắc tại một vị trí. Chuối tin nhắn đêm giữa anh hai và chị hai nhiều hơn những lời an ủi, khuyên nhủ. Chị hai bảo cần thời gian. Anh hai bảo thời gian vẫn còn chờ. Chị hai bảo muốn khóc. Anh hai bảo khóc đi. Chị hai khóc. Anh hai nhắn khóc nữa đi. Chị hai muốn đi dạo. Anh hai chở đi. Chị hai muốn vào vũ trường quây. Anh hai đi theo canh chừng. Chị hai mắng anh hai ngốc. Anh hai cười. Chị hai chửi anh hai si tình. Anh hai cười thêm lần nữa. Chị hai bảo anh hai đáng thương hơn đáng trách. Anh hai im lặng.

Trong nhóm chỉ có hai người là bằng tuổi nên hiểu nhau là đương nhiên. Anh hai nói sẽ giúp chị hai vượt qua giai đoạn này. Chị hai muốn gì anh hai cũng chịu. Nhưng thật ra thì lắm lúc chị hai lo ngược lại cho anh hai. Anh hai muốn ăn chè. Chị hai mua đem qua. Anh hai muốn mua giày. Chị hai dẫn đi. Anh hai dọn nhà. Chị hai qua dọn phụ. Anh hai muốn mua đĩa. Chị hai luôn đi cùng. Anh hai hỏi sao chị hai tốt vậy. Chị hai mắng “Tốt gì, điên hả?”.

Một đêm cả bọn lại kéo nhau ra công viên ngồi. Dường như sau một thời gian, bọn nhóc càng nhóc hơn, chẳng còn suy nghĩ hay than thân trách phận gì nữa mà vô tư chơi đùa. Một góc công viên vẫn náo nhiệt. Nụ cười vẫn nở trên môi.

Anh hai ngồi một mình trên ghế đá nhìn bọn em út. Đôi mắt không biểu cảm đi về vô tận.

- Uống đi nè ông nội - Chị hai xìa bịch sữa đậu nành ra trước mặt anh hai.

Anh hai ngồi thẳng dậy, với tay cầm lấy bịch sữa, chiuu mà nhìn. Chị hai ngồi xuống bên cạnh, vắt chéo chân đung đưa.

- Sao buồn vậy pa?

- Uhm... tui chia tay thẳng nhóc kia rồi. Chắc không theo nó nổi.

- Vậy hả? Nó có chịu ông đâu mà nói chia tay, pê đê xạo ghê.

- Haha... - Anh hai bật cười thành tiếng - Thì không gặp lại cũng gọi là chia tay mà má, hung dữ quá dzậy.

- Thôi tui thấy vậy cũng tốt cho ông. Giờ cứ lo học nhiều vô, đi chơi với tụi tui, ráng ăn nhiều vô là hết buồn thôi. Ông với nó không hợp nhau đâu, kéo dài hoài chỉ khổ cho ông lẫn nó thôi.

- Uhm...

Năm phút im lặng trôi qua. Đã quá khuya, sương đêm nhẹ nhẹ rơi trên hoa cỏ và cả những làn da mỏng manh. Anh hai vẫn ngồi nhìn bọn em chạy nhảy. Chị hai vẫn ngồi đung đưa đôi chân dài. Chẳng ai biết họ nghĩ gì trong giây phút này.

Chị hai ngả đầu vào vai anh hai “Buồn quá ông ơi!”. Anh hai không phản ứng gì, vì đây không phải lần đầu. Lại im lặng. Đâu đó những làn gió bắt đầu luồn giữa góc phố luồn qua công viên. Mát lạnh.

Bất chợt anh hai choàng tay ôm lấy chị hai. Bất chợt anh hai nhận ra đôi vai chị hai không rộng như mình tưởng. Bất chợt anh hai nhận ra chị hai không cao như mình tưởng. Bất chợt anh hai nhận ra chị hai không chỉ là chị hai. Bất chợt chị hai đã ở trong tim anh hai.

Đêm nay trăng lại bàng bạc trên đỉnh đầu. Lâu lắm rồi mới có một đêm bình yên trôi qua.

Vậy là ai cũng biết anh hai và chị hai yêu nhau. Giờ thì sẽ không còn ai thắc mắc tại sao gọi là anh hai, chị hai mà không phải là couple. Tụi còn lại trong nhóm cứ chọc mãi đôi đũa lệch, nhưng không đứa nào phản đối mà ủng hộ hết mình. Sự kiện hai người cầm đầu nhóm đến với nhau trở thành sự kiện hot nhất trong tháng, đến nỗi đi đâu cũng nghe bàn tán về chuyện này (pê đê nhiều chuyện lắm). Nhóc gửi tin nhắn chúc mừng anh hai. Anh hai thần thờ ít giây, rồi reply bằng chỉ một từ “Cảm ơn”. Cười dịu dàng. Tên người yêu cũ của chị hai cũng nhắn tin, nhưng cho anh hai, mong anh hai lo cho chị hai thay hẳn. Lại cười.

Cuối tuần, cả đám lại rủ nhau đi Vũng Tàu chơi, sẵn tiện tổ chức party chúc mừng anh hai chị hai luôn. Máy đưa em chăm chút cho anh hai lẫn chị hai để trở thành hai người đẹp nhất đêm nay. Má có tình xếp hai đứa vào một phòng riêng, tụi còn lại nhét vào hai phòng lớn. Party tự tổ chức vậy mà náo nhiệt kinh khủng. Nhìn chị hai ngồi một chỗ ngượng ngịu ai cũng bật cười sặc sụa, chắc không giống với một chị hai hung dữ thường ngày. Anh hai đứng một góc nhìn. Chỉ một chốc nữa thôi anh hai đã có chị hai trong vòng tay ư? Chỉ một chốc nữa thôi anh hai sẽ “động phòng” cùng chị hai ư?

Cái một chốc đó đến nhanh đến nỗi anh hai giật mình. Tỉnh lại thì anh hai đang cùng chị hai trong phòng rồi đó. Lần đầu tiên anh hai uống bia nhiều như hôm nay, chóng mặt. Vậy là sau đêm nay, anh hai và chị hai đã là của nhau. Lúc đó hai người sẽ không còn lo lắng cho nhau như bạn bè. Sẽ chẳng phải tìm lý do vì sao quan tâm nhau. Sẽ chẳng sợ hiểu lầm nữa. Sẽ không ai có thể làm anh hai và chị hai buồn nữa.

Đối diện với anh hai là chị hai. Anh hai sẽ hôn lên đôi môi dày kia. Anh hai sẽ ôm vào tay thân hình lêu nghêu ốm nhách kia. Anh hai sẽ mây mưa cùng cái body vốn quen uốn éo kia. Có cái gì đó không giống với những gì anh hai tưởng tượng. Có cái gì đó lạ lẫm. Đó không là thân hình gọn nhỏ anh hai hay mơ. Đó không là cái tướng thẳng băng anh hai nghĩ.

Khi môi anh hai đưa gần đến đôi môi chị hai, chợt lạnh buốt sống lưng. Khi tay anh hai đặt vào

da thịt chị hai, một dòng điện chạy ngang người đau nhức. Anh hai vùng dậy, loạng choạng bỏ chạy ra khỏi phòng. Chị hai lặng đứng nhìn theo.

Ngoài kia biển vẫn hiền hoà dập dềnh vào bờ như xoa dịu lòng người. Đêm tĩnh mịch với muôn vàn vì sao lung linh. Bóng người đứng trên sân thượng ngóng ra phía chân trời. Tiếng huýt sáo vút cao hoà vào tiếng gió vi vu... hymn to the sea...

Sáng hôm sau, chị hai nhận được một tờ giấy nhỏ gấp ở đầu giường: “Anh không thể yêu bóng lộn, xin lỗi em!”.

Lặng thinh, nước mắt chảy dài.

Ly cà phê trở về

____minhnhancvtv____

I

Gió khẽ rít qua từng sợi tóc của nó, mềm mại, tựa như có một bàn tay đan xen vào chúng. Gió biển từng cơn, từng cơn thổi vào, khiến nó bình yên đến lạ. Có đôi bàn tay bịt mắt nó lại, không cần phải hươ tay mò mẫm để đoán, chỉ cần cảm nhận qua da thịt, hơi ấm và nhịp thở là nó cũng có thể biết ai. Đôi bàn tay ấy khẽ mở ra, rồi ôm chầm lấy nó. Một nụ hôn sau gáy làm nó hơi rợn người nhưng vô cùng thích thú. Cả hai cứ thế ngồi ngắm mặt trời mọc, ở bãi biển, với những vầng hào quang rực rỡ và mạnh mẽ. Từng cơn sóng vỗ vào bờ, cuồng nhiệt như tình yêu của hai người. Rồi, bờ môi người ấy khẽ chạm môi nó khiến đôi môi nó thêm ngọt ngào, nó chìm đắm trong đó, thật sâu. Nó mở mắt... và... xung quanh là bóng tối...

Thì ra nó mơ... 3h sáng.

II

Một giọt nước mắt nhẹ rơi. Nó vội quệt ngang rồi mở một bài hát trong chiếc điện thoại lên, đầu danh sách, vang lên một cách thân thuộc:

“...Vì nếu em cần một bờ vai êm, nếu em cần những phút bình yên. Anh sẽ đến ngồi kề bên em, khi em khóc giọt nước mắt chưa chan, đâu phong ba anh sẽ đến với em, cho dù không làm em cười, anh sẽ đến để được khóc cùng em...”

Mi mắt nó dần buông xuống. Tối.

6h59, nó bàng hoàng tỉnh giấc, chợt nhớ hôm nay nó có một cuộc hẹn. Vệ sinh và ăn sáng trong vòng 10 phút, nó phóng lên chiếc xe gắn máy cà tàng - là giá trị kỷ niệm cưới của ba má nó. Lạch cạch chừng 30 phút, nó đến quán cà phê thân quen: Dạ khúc. Chết thật! Thì ra anh Khanh đã chờ nó ở đó từ rất lâu, để ý ly café không đường của anh thì biết, vui hơn hai phần ba rồi. Nó rôi rít xin lỗi anh.

- Em trễ hẹn anh bao nhiêu lần rồi nhỉ?

- Dạ... - nó thoáng ngượng, rồi lại cười khi - chắc mười mấy, hai, ba lần gì đó! Hi.

- Ôi trời! Là 9 lần đó em!

- Nhớ dai quá hen! Mỏ nhọn, xùy...

- Là nhỏ mọn chứ? Ha ha... Phải dạy bao nhiêu lần đây? Mà cũng tại anh yêu em nhiều quá nên dễ ý đây thôi!

- Anh à...

- Thôi, anh biết rồi! Chúng ta vẫn là bạn chứ gì?
- Dạ - nó khẽ xoay chiếc tách café nhiều đường vẫn đang nóng hôi hổi.
- Ừm..Dạo này em thế nào?
- Dạ, cũng tốt.
- Cũng?
- Tốt mà anh! - Nó cười híp cả mắt, để che đi cái nỗi buồn trong giấu kín tận sâu trong lòng.
- Đang vẫn chưa trở về à?
- Dạ, chưa đâu anh... 2 năm...

Và cuộc đối thoại dường như tạm dừng ở đó, cứ thế mà cả hai im lặng mãi. Nó nhìn ra cửa sổ, nơi có những tia nắng khẽ lọt vào cặp mắt xanh non long lanh của nó. Nó vẫn còn trẻ lắm, mới 18 thôi. Nhưng tâm hồn nó hình như hơi dà dặt. Nó thích nhạc Trịnh, nhạc Ngô Thụy Miên, thích yêu nồng nàn mà nhẹ nhàng, tự nhiên. Nó thích café sáng, nghe nhạc và nhắm nghiền mắt để thưởng thức, đôi khi lại lôi vài tờ báo ra đọc. Vì thế, “Dạ khúc” là quán mà nó rất thích, thích cho nhiều thứ, thích cả vì người nó yêu.

Thời gian trôi nhanh thật, mới đây mà đã 10h kém 5.

- Xin lỗi anh nhé!
- Vì điều gì?
- Tất cả.
- Anh hiểu mà...
- Thôi em đi nhé! - nó vừa nói vừa vớ lấy cái cặp màu nâu rồi giơ tay lên chào anh kiểu quân đội.

Nó đi vội.

- Chúng ta vẫn là... bạn thân em nhé! Hãy chia sẻ với anh... - anh vói theo.
- Dạ! Dĩ nhiên rồi - Nó không quay đầu lại, chỉ hươ hươ cánh tay...

Rồi, nó lại bon bon chiếc xe màu xanh ra bãi biển Vũng Tàu, ngồi một góc, cạnh một gốc cây dương. Bóng cây hoà với gió biển làm nó dễ chịu, và thiếp đi...

III

“Một hôm bước trên đường phố lạ, thành phố đã đi ngủ trưa. Đồi ta có khi tựa lá cỏ, ngồi hát ca rất tự do...”

Giọng hát khe khẽ của người con trai kế bên làm nó cảm thấy thích thú. Bài hát của nhạc sỹ nó ưa thích, được cất lên bởi một chất giọng đáng yêu. Đó là một anh chàng trạc 30 tuổi. Anh không đẹp trai, mặc sơ mi, đeo tai nghe, cùng nó ngồi chờ xe buýt. Ngoài trời đang mưa phùn, còn trong nhà chờ xe buýt chỉ có hai người: anh chàng trạc 30 và nó. Điều đó, cùng với tiếng hát của anh càng khiến nó để ý nhiều hơn. Nó cứ nhìn thẳng vào anh. Hồi lâu, anh cũng phát hiện. Anh ngược nhìn sang nó, nó khẽ giật mình, nhưng không quay đi chỗ khác, vẫn dán mắt nó vào mắt anh. Anh cũng nhìn nó, rồi phì cười:

- Nhìn gì cu?
- 18 tuổi rồi nha anh!
- Ủ, 18, lớn rồi! Anh 29 rồi, chắc già nhỉ?
- Ý em không phải vậy...
- Không sao đâu em! - anh nhoẻn miệng cười một cách đáng yêu, không đẹp, nhưng rất có duyên.
- À!
- Sao em?
- Anh thích nhạc Trịnh nhỉ?
- Ủ, đôi chút, anh thích nhạc trẻ, và cả một số bài của ông. Em thích Trịnh à?
- Dạ, cả Ngô Thụy Miên.
- Nhìn em trẻ thế...
- Già rồi đấy anh! - nó lém lỉnh.
- Ủ, già rồi! - lại là một nụ cười, xao xuyến quá đi mất.

Rồi chuyển xe buýt của anh cũng đến. Anh giơ tay chào nó theo kiểu quân đội, nó thoáng bối rối, rồi cũng làm theo. Nó nhìn theo chiếc xe buýt ấy đến khi khuất dần, lòng xao xuyến. Nó mỉm cười. Trên đường về, nó cứ thế mãi, phấn khởi trong lòng như khi biết tin đậu đại học. Tối đó, nó gần như mất ngủ, cứ nhớ mãi nụ cười ấy, giọng hát khẽ ấy... bồi hồi...

Mấy ngày sau, nó tiếp tục gặp anh, vào đúng giờ ấy - 4h45 chiều, ở chỗ cũ, những cuộc trò chuyện ngắn cứ tiếp tục diễn ra:

- Nhóc học trường nào? - Anh chủ động.
- Dạ, Đại học X.
- Giỏi nhỉ?
- Dạ, may mắn thôi anh!
- Không, đạt được lý tưởng, dù thế nào, vẫn là thành công rồi!
- Dạ. - nó rất tâm đắc những điều anh nói, dù không hề trầm trồ khen ngợi.

...

- Anh tên gì nhỉ? - nó bắt chuyện.
- À, anh tên Đăng. Còn nhóc?
- Dạ, anh gọi em là Nhật, hay Nhím cũng được.
- Nhím à? Chắc có nhiều gai đây...
- Em hiền lắm. - nó bẽn lễn...
- Biết rồi, già, hiền... he he

...

Thế là, một tháng trôi đi thật nhẹ nhàng, và tự nhiên. Nó cảm thấy anh gần gũi và chân thành. Nó

muôn kẻ tất tần tật với anh mọi thứ ở trên đời. Bởi vì bên anh, nó thấy thật dịu dàng và âm áp. Với một đứa 18 tuổi từ dưới quê lên, ai cũng dặn nó đừng tin người lạ, nhưng với anh thì khác. Nó... yêu rồi chẳng?

- Nghe nhạc nhé? - Anh nói, không chờ nó trả lời đã vội nhét tai nghe vào tai nó.

- Nhạc trẻ hả anh?

- Em không thích à?

- Dạ, có lẽ vậy...

- Sao thế?

- Em nghĩ ca từ chưa đẹp lắm...

- Nghe thử đi, bài này khá nên anh mới dám giới thiệu với em... - anh lại mỉm cười nữa rồi!

Nó ngồi im và lắng nghe từng lời ca.

“Ngày không em, không lung linh nắng trên con đường. Dòng người lướt qua, riêng anh ngẩn ngơ miên man. Và em hời có biết tim anh vẫn vương bóng hình đợi mong. Nhưng anh nín lặng, không dám chạy đến bên em. Vì sợ em hững hờ hay vì sợ làm em xốn xang...”

Nó đỏ mặt. Những ca từ nhẹ nhàng và đẹp, lại đánh đúng vào tâm trạng của nó. Sao anh lại làm nó phải suy nghĩ nhỉ? Nó hay băng quơ lắm. Tim nó đập mạnh.

- Cho anh xin số điện thoại nhé! - câu nói của anh làm nó giật mình.

Nó thoáng do dự, rồi lí nhí...

- Dạ, 01694789xxx

- OK! Anh lưu rồi, về nhé! - anh lại giơ tay chào theo cách thường ngày - kiểu quân đội.

Lần này nó không bối rối nữa, đã quen rồi, chào lại anh một cách nhanh chóng:

- Hẹn gặp ngày mai nhé anh!

Tối. 22h 1 phút, điện thoại nó sáng lên: “Ngày mai uống café nhà nhóc, cuối tuần rồi, thu gian hen!”. Nó không một chút do dự: “OK! O dau ha anh?” - “Đa Khúc - Số 9, đường YZ, 8h30. Nho đến nha em” - “Đa, g9.” - “Uh, em ngu ngoan nha”. Trong lòng nó nôn nao một cách khó tả, nó đọc đi đọc lại từng tin nhắn hơn chục lần, rồi cười, tưởng tượng cái cảnh của ngày mai. Tối đó nó ngủ hơi trễ, nhưng vẫn sớm hơn mọi ngày, nó lựa rồi thử xem bộ đồ nào thật đẹp và lịch sự một tí. Nó hy vọng, gây ấn tượng tốt với anh. Vì điều gì nhỉ?

6h30, “reng...reng...” nó bật dậy thật nhanh, vệ sinh, mặc quần áo, chải chuốt và thêm tí nước hoa, mùi nhẹ nhàng, mà chú nó gửi từ bên Mỹ về, nó xài tiết kiệm lắm, chỉ khi nào “quan trọng” nó mới dùng, và đây là một chuyện quan trọng với nó, nó nghĩ thế!

7h nó phóng xe đi và 7h 30 thì đến chỗ hẹn. Đa khúc - cái tên nghe hay quá, lại được trang trí theo lối cổ điển, giản dị mà tinh tế. Toàn bộ lối kiến trúc toàn sắc trầm, với những ô cửa kính, trong suốt, ánh nắng hướng chánh đông chiếu vào, sáng và lấp lánh, giữa sân có một hồ cá chép, cá bảy màu, với những nhánh sen tinh khiết. Ấn tượng ấy làm nó cảm thấy yêu dù mới lần đầu đặt chân đến. Rồi nó

thoảng nghĩ, chắc người ta cũng tỉnh tề.

Nó cố tình đến sớm, cốt để gây ấn tượng với người ta. Nhưng nó ngạc nhiên hơn, vì người ta đã ngồi đó tự bao giờ mà ly nước lọc vơi hơn nửa? Sau đó nó lại cảm thấy thích vì người ta tôn trọng nó. Người ta không gọi đồ uống trước, chỉ uống nước lọc, đợi nó đến mới gọi. Bước vào đến sát cửa, nó nghe một ca khúc Trịnh vang lên, càng cảm thấy phấn khởi. Ôi! Nó đỏ mặt rồi!

- Đến sớm nha...

- Anh còn sớm hơn em mà!!

- Hi...

- Cà phê nóng nhiều đường nhé!

- Ồ... sao anh biết hay vậy?

- Anh mà!

- Khâm phục nha...

- Anh để ý đến những sở thích nhỏ của em rồi đoán vậy, không ngờ trúng thiệt! Là hay hay may mắn ta? - nó ngưỡng mộ anh quá, anh thật... tỉnh tề.

...

Hôm đó nó trò chuyện với anh thật tự nhiên, nó nói nhiều, nhiều đến nỗi, khi về nó không còn nhớ đã nói nhưng gì. Nhưng vì anh chân thành và trải nghiệm, nên nó thích. Nó nói mà mắt luôn nhìn về anh, và anh cũng nhìn đôi mắt nó, và cả cái miệng của nó nữa. Lạnh đáo đẽ!

...

“Lam nguoi yeu anh nha, anh biet la hoi duong dot, va cung hoi lo la em khong chap nhan. Nhung anh da phai long em mat roi, nha em...”. 10 giây sau, trên màn hình chiếc điện thoại anh: “Da:]”. Sau đó anh không nhấn gì, gần một tiếng, làm nó cũng hơi lo. “Anh đang ở công viên gần nhà em đây, ra gặp anh tí nhé”. Nó vui lắm, tưởng chuyện gì xảy ra. Thì ra, anh đi bộ đến nhà nó, làm nó vừa lo vừa cảm động phát khóc. Tối đó, anh và nó dường như không ngủ, bên nhau, nó trao nụ hôn đầu đời cho anh, ngọt ngào và bỏng cháy, dù ban đầu còn hơi ngượng ngịu. Nó vui.

Vậy là hơn sáu tháng trôi qua, nó và anh hạnh phúc. Anh dẫn nó đi ăn kem, uống cà phê ở Dạ khúc, dạo bộ ở đường hoa, ngắm bình minh ở Vũng Tàu,... Mọi việc sẽ không đến nỗi nào nếu như không có ngày hôm đó...

Người yêu cũ của anh - một cô gái - hẹn anh ở Dạ khúc. Hôm đó, nó cùng một người bạn - anh Khanh, cũng là gay, quen nhau nhờ vào diễn đàn Z, thân thiết, nó xem anh như anh trai, dù anh có tình cảm với nó, cũng đến Dạ khúc.

- Anh à, em... em còn rất yêu anh, quay lại với em nha! - người yêu cũ anh nói.

- Anh xin lỗi, nhưng... anh có người yêu rồi..

Cô gái, có vẻ như không cam chịu, ứa vào ôm chầm lấy anh, khóc nức nở “Đừng bỏ em nha!”.

Anh, dù gì vẫn là người yêu cũ của cô, nên không nỡ đẩy cô ra, chỉ vỗ vai an ủi. Đến lúc này, nó và anh Khanh mới bước vào. Thấy cảnh ấy, nước mắt nó tự dưng chảy, như trực chờ sẵn để ứa ra tự khi nào. Anh nhìn thấy nó, và nó toan chạy vội đi. Anh muốn giải thích, đẩy ngay cô gái ra, và định chạy theo nhưng bị anh Khanh ngăn cản. Nó chạy, chạy mãi, rẽ các đường tứ tung, như vô định, đến khi kiệt sức, nó ngã quỵ xuống đường, nức nở. Trong đầu nó trống rỗng, nước mắt cứ thế mà chảy. Nó tựa lưng vào tường gần đấy, không nói gì. Nó không nghe máy, cứ để điện thoại reo ỉn ỏi, đến hết pin.

Anh liên tục gửi mail cho nó, giải thích, năn nỉ nó. Mỗi lá thư, anh đều kèm theo vài dòng bài hát.

“Ngày không em, quán vắng không vang tiếng đàn. Ngày không em, sắc thắm hoa phai nhạt màu, nhớ em. Em nơi chốn nào anh miên man nỗi nhớ khôn nguôi...”

“Dù mai đây, ai đưa em đi đến cuối cuộc đời. Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi. Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời, cũng đã muộn rồi. Tình ơi! Dù sao đi nữa, xin vẫn yêu em...”

...

Nó lặng lẽ đọc, rồi ngẩn ngơ đó, lặng lẽ xóa đi. Nó biết nó còn yêu anh. Nhưng nó không thể xóa bỏ cái hình ảnh trước mắt nó. Nó đau lắm, hơn 3 tháng.

Một hôm, nó buồn quá hẹn anh Khanh ra một quán rượu. Hôm nay nó say, say lắm. Anh thấy nó buồn, anh nhìn nó hồi lâu rồi nói:

- Em... yêu anh nhé! Anh hứa sẽ làm em hạnh phúc hơn!

- ...? - nó ngược mắt nhìn anh, dù mi mắt không còn nâng lên nổi.

Anh chồm tới ôm nó, môi anh chạm vào môi nó. Nó khẽ rút lại rồi lại nòng nài say vào chiếc hôn. Nó không còn biết trời trăng gì nữa... Nó hư quá!

Anh Đăng vẫn đều đặn gửi mail cho nó. Nó vẫn đọc mail của anh nhưng vẫn cố thử quên anh Khanh, cốt để quên anh. Một hôm nó trả lời mail cho anh, cái mail trả lời đầu tiên sau hàng loạt những cái mail anh Đăng gửi nó: “Anh à! Em đang quên anh Khanh - người anh gặp hôm ấy, trong Dạ khúc”, vồn vện thế.

Anh im lặng khoảng ba ngày rồi trả lời nó:

“Ngày mai, anh rời Sài Gòn. Em保重 nhé.

Yêu em”.

Nó thần người ra đến hồi lâu, liền cầm chiếc điện thoại lên, giữ phím số 2 - còn phím số 1 của nó, vẫn là dành cho người ta... Nó biết phải làm gì.

- Anh! Xin lỗi anh, em... em, không thể quên được anh Đăng... - nó nghẹn ngào.

- Em à!...

- Xin lỗi anh...

Nó cúp máy, không dừng cảm đôi điện được... Chợt, điện thoại nó reo lên: 0987727xxx...

- A lô...

- Xin lỗi, tôi là Phương, người mà cậu gặp trong Dạ khúc cùng với anh Đăng đây..

- Dạ, xin chào! Chị gọi em có gì không?

- Hôm ấy, thật sự xin lỗi cậu, tôi... tôi thật hồ đồ. Tôi còn yêu Đăng nhiều lắm, tôi không muốn rời xa anh nên mới thế... Anh ấy thực sự không làm chuyện gì có lỗi với cậu, còn yêu cậu nhiều lắm. Hy vọng cậu tha thứ cho anh ấy nhé, tôi và anh ấy giờ là bạn rồi. Anh ấy nói với tôi, cậu đã đánh cắp trái tim anh ấy mất, anh không thể yêu tôi nữa. Xin lỗi đã làm cậu hiểu lầm. Anh ấy buồn lắm. Xin lỗi...

-... - nó không nói gì, chỉ là nó thấy nó hấp tấp quá, hối hận quá, yêu anh mà không tin anh, nó... -

Cảm ơn chị nhé - nó vội cúp máy.

Xin lỗi ư? Nó oà khóc, như một đứa trẻ. Nó vừa gõ mail cho anh, vừa rớt từng giọt nước mắt:

“Anh à! Em xin lỗi... Em đã vội vàng quên anh Khanh khi chưa rõ chuyện giữa anh và chị Phương. Em không còn xứng đáng với anh nữa. Tha thứ cho em nhé! Không cần phải quên lại với em đâu, miễn anh chấp nhận thứ tha cho em là em thấy vui rồi. Anh biết không?”

“Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời, cũng đã muộn rồi.”

Mãi yêu anh,

Nhím con”

...

Đã 2 năm rồi, anh vẫn bật vô âm tín. Nó biết nơi nào đấy, anh vẫn còn dõi theo nó. Nó vẫn chờ anh...

II

“Vì nếu em cười nụ cười long lanh. Con tim anh hạnh phúc rạng ngời. Anh sẽ đến như bao lần, để mình cùng tựa... vào vai nhau”

Nó khẽ giật mình. Nó tưởng có ai đó vừa hát khẽ vào tai nó câu hát ấy, bằng cái giọng ấy. Nó thấy lòng xao xuyến đến lạ, ngỡ rằng anh vẫn còn bên nó ngày hôm qua cơ! Nó mỉm cười, dù anh chưa quay về. Nó vẫn tin vào một điều gì đó kỳ diệu xảy ra...

Rồi. Một bàn tay cầm ly café nóng hôi hổi từ sau lưng chìa ra trước mặt nó:

- Café nóng nhiều đường nhé em!

Một giọt nước mắt trào ra...

... Ấm lắm.

I

“Nhiều khi anh từng mơ, mơ một mình cười ngẩn ngơ. Chúng ta sẽ được sống trong ngôi nhà đầy trẻ thơ...” - Câu hát khẽ lượn qua tai nó rồi bay vào không trung... Nó cười rạng rỡ, tay giữ chặt tách café.

Hà Nội trốn...

___ BunnyBoy ___

Thói quen của công việc, hắn hay ghi chú vào quyển sổ tay nho nhỏ luôn mang theo mình. Ngoáy vội vài dòng, mọi lúc mọi nơi, cốt là để không tuột mất một ý tưởng nào đấy vừa lóe ra. Nhưng mở đầu của một dòng viết mới luôn luôn phải là địa điểm hắn đang ở lúc đó. Mà cái cách hắn viết địa điểm cũng lạ lắm, nếu không phải là hắn thì chẳng ai đọc mà hiểu được, ví dụ thế này:

“Góc trời hình vuông cũ kỹ như mọi hôm, ý tưởng mới cho project⁽¹⁾ sắp tới...”

Thật ra cũng không có gì là kì bí quá ở đây. Hắn thích ngắm nhìn mọi việc qua một khung cửa sổ hay một lớp kính nào đó, hắn thích như thế. Mà cửa sổ thì có cái nào giống cái nào đâu chứ, mỗi cái một kích thước, một hình dạng. Ừ thì hắn thích là vì thế mà! Bầu trời nhìn qua một ô cửa sổ hình vuông thì sẽ là hình vuông, nhìn qua một ô cửa sổ hình tròn thì sẽ là hình tròn... những góc trời, mây, gió khác nhau mà hắn tự đặt tên, và tất nhiên: một mình hắn hiểu ý nghĩa.

“Lại chạy trốn hả?” - Tuấn mỉm cười nói.

“Gì mà chạy trốn chứ, dùng từ kiểu gì vậy?” - Hắn đáp lại, rồi cũng mỉm cười.

Khoảng trời của ngày hôm nay chỉ là một khoảng xám ngoét chiếm chưa được một phần mười tầm nhìn từ cửa sổ. Nhà chọc trời san sát nhau, lấy đâu ra nhiều khoảng trời để mà nhìn, dù rằng quán cà phê Highland⁽²⁾ phố Nhà Thờ này, cửa sổ bằng kính sáng loáng cũng chiếm gần hết chiều cao của bức tường rồi còn gì.

“Hôm trước xem phim truyền hình Việt Nam, có câu thoại thế này: “Nếu bố mẹ cấm thì chúng ta cứ cưới nhau rồi vào Sài Gòn sinh sống.”⁽³⁾ Ấy da, Sài Gòn đã là miền đất hứa, miền đất của cơ hội, của sự tiếp nhận và của độ lượng trong suy nghĩ nhiều người từ lâu rồi. Nhưng mà bây giờ tôi thấy người Hà Nội suy nghĩ về cái chuyện này còn có phần thoáng hơn cả Sài Gòn ấy chứ. Như tôi đây, cả công ty có ai mà không biết giới tính của tôi, nhưng mà có vấn đề gì đâu, càng vui!”

Tuấn vừa nói vừa cười ha hả. Hắn cũng cười, thằng bạn thân của hắn tính khí cứ bốc đồng như thế, sống cứ vui vẻ chả lúc nào thấy buồn bã gì như thế, ai mà không yêu quý nó cho được. Bỗng Tuấn ngừng cười, cúi xuống khuấy khuấy cốc cà phê đã kịp nguội chỉ sau dăm ba câu chuyện phiếm, rồi có vẻ tư lự nói:

“Sao đừng một cái lại kêu chuyển vào Sài Gòn sống thế, xưa nay vốn yêu Hà Nội lắm cơ mà?...”

Thấy không khí chùng xuống, hắn đùa:

“Ừ thì đúng là chạy trốn đây, hai mươi mấy tuổi đầu rồi, trốn cho nhanh không thì bố mẹ giục chuyện vợ con rồi đây này!”

“Cháu đích tôn có khác ha! Nhưng mà trốn được bây giờ, chứ có trốn được cả đời đâu, vài ba năm nữa bố mẹ lại chĩa vào tận nơi lôi cổ ra cho bằng được í chứ! Mà kể cũng hay, giờ cứ thấy ai bẽ tắc với buồn chán, thất tình là lại chuyển vào Sài Gòn sống. Chắc tôi cũng chuyển vào đó ở luôn quá!”

- Tuấn lại vừa cười ha hả vừa đáp.

Hắn, cố tình hay là vô ý không nghe rõ câu nói đùa của Tuấn, cố ngoái cổ lên cao để ngược nhìn vệt trời xám ngoét, rồi trả lời băng quơ nho nhỏ:

“Lại sắp mùa đông rồi, Hà Nội mùa đông, ai mà có đôi có cặp thì thích thú lắm, mà cô đơn thì tha hồ mà lạnh lẽo buồn bã. Sài Gòn có mùa đông đâu, trái tim nào đang héo hắt, vào đó biết đâu được hong khô, tươi mới trở lại...”

Tuấn lại khuấy khuấy cốc cà phê, lần này không ngược nhìn lên, mắt vẫn nhìn vào dòng xoáy màu nâu trong cốc, hỏi:

“Vẫn nhớ hả!?”

Vệt trời nhỏ xíu kia vẫn cứ xám ngoét, hắn trả lời:

“Nhớ gì, mà quên gì... Đã có quên đâu mà có nhớ...”

Sáng nay hắn chạy lên công ty để nộp đơn xin thôi việc, sếp nhìn đơn xin thôi việc của hắn, chau mày:

“Công việc đang tốt thế sao tự dưng lại nghỉ hả em? Đùng một cái kêu chuyển vào Sài Gòn sống, vào đó lại kiếm việc, làm lại từ đầu cũng khó khăn, mất một thời gian...”

Nói đến thế, rồi sếp hắn ngừng, sếp hắn biết tính hắn đã quyết cái gì thì chả ai cản nổi. Chỉ tiếc hắn là một nhân viên giỏi, nói một cái đi là đi, chả biết khi nào mới tìm lại được một nhân viên như thế. Nhưng mà biết làm thế nào được, sếp hắn nói:

“Thôi được rồi, lúc nào ra Hà Nội lại gọi anh em trong công ty đi nhậu nhé!”

“Vâng, nhất định rồi ạ!”

Từ công ty về nhà hắn, phải chạy qua đường Thanh Niên, một bên là hồ Tây, còn một bên là hồ Trúc Bạch. Hắn tấp vào lề đường rồi dắt xe lên vỉa hè, ngồi xuống một ghế đá còn trống. Hồ Tây hôm nay, đã tám, chín giờ sáng rồi mà vẫn còn sương phủ. Sinh ra và lớn lên ở Hà Nội cũng đã hai mươi mấy năm, nhưng đây là lần đầu hắn ngồi ở ghế đá công cộng thế này. Một thằng con trai đúng kiểu Hà Nội: da trắng, khuôn mặt ưa nhìn, dáng thư sinh, quần áo lại hợp mốt, mà lại ngồi tư lự ở ghế đá bờ hồ như ông già vậy. Vài cô nàng xinh đẹp đi qua, nhìn hắn cười, chắc là thấy lạ lắm. Hà Nội thật đẹp, trời Hà Nội cũng thật đẹp, và ừ thì... con gái Hà Nội cũng đẹp, nhưng riêng “món này” là hắn “bỏ tay”. Nước hồ Tây sóng sánh và xanh thăm thẳm, nhìn những đôi tình nhân đang chèo thuyền, hắn cười lẩm

bầm:

“Trời lạnh thế này còn đưa nhau ra hồ Tây chèo thuyền với chả “đạp vịt”, thiên hạ lắm người hâm thật...”

Nói thì nói thế, chứ nếu được thì hắn cũng muốn được “hâm” như thế. Không phải là vì bây giờ hắn đang cô đơn không yêu ai, mà kể cả khi đang yêu thì chuyện hai thằng con trai đi chèo thuyền ở hồ Tây cũng thật là chuyện... không thể! Hắn đưa tay tháo chiếc kính mát màu nâu hiệu D&G⁽⁴⁾, hơi đưa ra xa, mắt vẫn nhìn qua hai tròng kính. Bầu trời bây giờ nằm gọn trong hai khoảng màu nâu rõ rệt, nhìn thật lạ. Hắn cứ thế thích thú ngắm nhìn khoảng trời của riêng hắn, cho đến khi nắng hửng hắn lên, xuyên qua làn sương mỏng manh còn sót lại, chiếu vào làm chói mắt hắn thì hắn mới chịu dừng. Hắn cố hít đầy phổi không khí một buổi sáng cuối thu, đầu đông của Hà Nội, tự nhủ từ giờ cho đến trước khi đi, sẽ cố gắng đi lê la khắp Hà Nội một lần nữa, ăn cho đến chán những món ăn Hà Nội mà hắn thích, tận hưởng cho hết những gì hắn yêu ở Hà Nội. Nghĩ thế hắn cười, rồi đứng lên dắt xe ra về.

Ngày đi, hắn không cho một ai đi tiễn cả. Hắn sợ thấy mẹ hắn khóc, để rồi hắn sẽ thấy như hắn là một đứa con bất hiếu. Hắn sợ Tuấn sẽ không cười ha hả nữa, để hắn sẽ tự thấy hắn là một thằng bạn tệ hại, coi trọng mấy kỷ niệm tình yêu cũ kỹ còn hơn cả bạn thân.

Hà Nội hôm ấy, không khí cứ bàng bạc một màu. Làm thủ tục check in⁽⁵⁾ xong, đang kéo lê hành lý đi về phòng chờ, thì hắn bỗng thấy một bóng hình quen thuộc. Chỉ nhìn từ xa thôi, hắn cũng nhận ra cái dáng người dong dỏng cao ấy, nhận ra đôi mắt đen sâu thẳm ẩn sau cặp mắt kính trí thức ấy. Và hắn cũng nhận ra người đi bên cạnh người ấy không còn là hắn nữa. Có lẽ người ta đang hạnh phúc, cứ nhìn nụ cười kia thì biết, cả anh chàng kia nữa, hắn thấy cậu ta cứ cười hoài, cười mãi cho đến tận khi khuất dạng khỏi sảnh của sân bay. Lúc ấy, hắn như muốn hét lên rằng hãy quên đi mấy thứ triết lý vớ vẩn rằng- thì- là yêu là mong người mình yêu được hạnh phúc, quên đi! Hắn đau, đau lắm!

Ngồi trong phòng chờ, nhấp vội một ngụm cà phê nhạt nhẽo, gửi vội một cái tin nhắn cho Tuấn: “Tao đi nhé”, rồi lại nhìn qua lớp kính dày ra ngoài trời, Hà Nội hôm nay: bàng bạc và u ám.

Tiếng loa rè rè vang lên, giọng thông báo đều đều về chuyến bay Hà Nội - Sài Gòn sắp khởi hành, mời hành khách mau chóng ra cửa. Hắn đứng dậy trả tiền, kéo hành lý lững thững hòa vào dòng người, lòng tự nhủ: “Không còn gì nuối tiếc và níu kéo nữa...”

Hà Nội hôm ấy bàng bạc và u ám, có một kẻ chạy trốn...

Sài Gòn vừa mưa rào rào xong, giờ thì nắng lên chói chang. Nhìn từ cửa sổ phòng làm việc của hắn tại tầng thứ mười lăm của tòa nhà, là cả một vùng trời xanh ngắt. Vẫn còn sớm, chưa đến giờ làm việc, hắn cầm ly cà phê sữa đá đứng bên cửa sổ, từ từ thưởng thức khoảng trời của riêng hắn. Cũng đã hơn một năm kể từ khi hắn chuyển vào Sài Gòn, công việc và cuộc sống đều thuận lợi, thế nhưng riêng chuyện tình cảm thì vẫn chẳng tiến triển gì mấy. Những người thích và muốn đến với hắn

thì chẳng thiếu, xấu có, tốt có, muốn lâu dài có, mà chỉ muốn tình một đêm cũng có. Nhưng hấn hoặc là giả như không biết, hoặc là cứ tự tìm cách lảng tránh. Nhiều khi hấn nghĩ có lẽ là hấn mất cảm giác yêu thật rồi. Đưa tay lên ngực, hấn lầm bầm: “Đã đủ thời gian để nắng Sài Gòn hong khô trái tim này chưa?...”

Hôm nay là cuối tuần, tan sở sớm, hấn cũng về thẳng nhà, tự nấu nướng qua loa rồi ăn cho qua bữa. Suốt thời gian qua, hấn chỉ biết đến công việc, vì hấn cũng chẳng buồn đi chơi. Hấn cứ thấy lòng mình trống trải, thấy thiếu thiếu cái gì đó mà không thể giải thích được. Mở vô tuyến lên tìm phim để xem, vô tình lại đúng bộ phim mà ngày nào Tuấn nói: “Nếu bố mẹ cấm thì chúng ta cứ cưới nhau rồi vào Sài Gòn sinh sống.” Hấn cười, thấy nhớ thằng bạn thân quá. Bỗng chuông điện thoại reo, là Tuấn gọi, nghe tiếng ồn là biết Tuấn đang ở trong club⁽⁶⁾.

“Alo, khỏe không?!” - Tuấn như hét lên để át tiếng ồn.

“Ông mà chết đi chắc thiêng lắm đấy, tôi ồn cả, có chuyện gì thế?!”

“Chuẩn bị xin nghỉ phép nhé, ra Hà Nội... ăn cưới tôi!”

Hấn ngạc nhiên quá, cả gia đình và bạn bè đều Tuấn đều biết Tuấn là gay, thế thì sao phải làm đám cưới chứ!

“Hả?! Cưới ai?! Đùa...”

“Haha, làm gì mà choáng thế, tôi cưới thật đấy, nhưng mà cưới... con trai! Nhớ phải ra dự đám cưới đấy nhé!” - Tuấn cười ha hả, đúng cái giọng cười quen thuộc.

Hấn nghe thế thì cũng bật cười theo, thấy mừng cho thằng bạn:

“Thật hả, chúc mừng nhé! Khi nào tổ chức thế?”

“Đầu tháng sau, kết hôn thì tất nhiên là chưa được chính thức công nhận, nhưng mà vẫn tổ chức tiệc mừng đầy đủ luôn! Nhớ phải ra dự đấy!

“Ừm... Nếu mà kịp sắp xếp công việc...”

“Cố gắng sắp xếp nhé! Thôi có gì nói chuyện sau nhé! Ở đây ồn quá...”

Hấn chào Tuấn rồi tắt máy. Trời lại đổ mưa. Từ cửa sổ căn hộ chung cư hấn thuê nhìn ra lúc này là một màn mưa trắng xóa, chẳng nhìn rõ vật gì nữa, trời và đất cứ như hòa làm một vầy.

Một tháng sau...

Hấn lấy máy ra gọi cho Tuấn:

“Ê, đang làm gì thế, khoảng hai tiếng nữa ra sân bay đón tôi nha!”

“Haha, sắp xếp được công việc ra ăn cưới tôi rồi hả?...”

“Ừ, với lại lần này tôi ra cũng có một chuyện quan trọng nữa.”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi ra come out⁽⁷⁾ với gia đình luôn!”

“Trời, cuối cùng thì ngày này cũng đã đến hả?” - Tuấn lại cười ha hả - “Thế lần này ra được bao lâu?”

“Tôi ra hẳn!”

Ngồi trên máy bay, tranh thủ viết vài ý tưởng mới nảy ra vào quyển sổ nhỏ, vẫn giữ thói quen cũ, bắt đầu là câu “Một khoảng trời đầy mây...” Viết rồi hắn lại nhìn ra ô cửa sổ đọng một chút hơi nước, ngoài kia là nắng vàng và mây trắng, hắn thấy yên bình quá. Con người ta đi là để lớn lên, có lẽ vậy. Với hắn, hắn biết hắn trở về không phải vì hắn đã quên được một người, mà là vì hắn nhớ nhiều người khác ở Hà Nội: gia đình, bạn bè... Hắn nhớ Hà Nội! Còn Sài Gòn, hắn sẽ trở lại khi nào thấy cần phải chạy trốn để hong khô trái tim mình một lần nữa!

-
- 1. Tiếng Anh: Dự án
 - 2. Tên quán cà phê.
 - 3. Câu thoại lấy từ phim *Chủ tịch tỉnh*.
 - 4. Thương hiệu kính. D&G là một dòng sản phẩm khác của nhãn hiệu Dolce&Gabbana.
 - 5. Tiếng Anh: Thủ tục kiểm tra, kiểm soát khi vào.
 - 6. Tiếng Anh: Câu lạc bộ. Ở đây dịch ra là vũ trường, sàn nhảy, câu lạc bộ đêm, v.v...
 - 7. Thuật ngữ tiếng Anh chỉ việc công khai bản chất giới tính.

Biển chiều

____ Syaoran Li ____

“Tình yêu trong xa cách ví như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn”

(Bussy Rebutin)

Những giấc mơ thời trung học cứ ám ảnh tôi. Sau khi học xong đại học, lo toan với cuộc sống, nhưng tôi vẫn nhớ hoài khoảng thời gian đó. Không chỉ vì thời áo trắng đẹp nhất, mà còn nhớ mãi hình bóng một người thầy, người anh đã luôn quan tâm cho tôi, gieo vào trong tôi những hoài bão về tương lai.

Trông tôi bây giờ dày dạn với làn da rám nắng hơn xưa. Yêu cầu của công việc nên thường xuyên tôi phải đi xa để viết bài, tìm hiểu về cuộc sống con người ở những vùng đất lạ. Tôi chọn nghề phóng viên là do thầy. Thầy đã ra đi sau khi tôi tốt nghiệp trung học, thầy đã không hề liên lạc với tôi từ sau ngày đó. Phải, tôi ghét thầy lắm, nên tôi không chọn ngành mà thầy đã định hướng cho tôi. Tôi quyết định chọn một nghề khác. Suy nghĩ trẻ con lúc đó với hy vọng thầy sẽ liên lạc với tôi dù chỉ một lần.

Tôi chọn nghề báo vì muốn đi đây đi đó, cũng vì mục đích là đi tìm thầy. Hành trang bên mình chỉ có vài bộ quần áo, một ít đồ dùng cá nhân và không thể thiếu đó là tấm thiệp, vật cuối cùng thầy tặng tôi, bên trong là chiếc cỏ bốn lá cùng một bức thư. Tôi không biết cỏ bốn lá có may mắn thật hay không nhưng nó luôn giúp tôi vượt qua khó khăn. Tôi tin cỏ bốn lá có thể giúp tôi tìm lại thầy.

Đó là năm cuối cấp, không hiểu sao nhà trường lại chọn một giáo viên trẻ mới ra trường về chủ nhiệm lớp tôi. Tụi con gái đồn giáo viên chủ nhiệm là một thầy giáo đẹp trai lắm. Tôi cũng tò mò về người thầy hơn mình chỉ có vài tuổi. Ngày đầu tiên thầy nhận lớp, mấy đứa con gái chỉ biết vâng lời vì phong thái chững chạc của thầy. Thầy dạy môn văn. À! Hơi ngộ nhỉ, chủ nhiệm một lớp chuyên toán lại là một giáo viên dạy văn. Thầy điểm mặt từng đứa một, khi gọi đến tên tôi, ánh mắt thầy nhìn tôi khác lạ. Tôi cứ tưởng con nhỏ bạn kể bên chơi trò ác độc là vẽ lên mặt tôi chứ. Kỷ niệm ban đầu cùng với ánh mắt thầy lúc đó tôi đã không hiểu nhưng sau này, tôi mới biết nó có hàm ý gì.

Những chuyến đi công tác xa, về những miền quê mà sự ồn ào, hối thúc của thành thị không bao giờ vươn tay tới. Không gian thoáng đạt cùng những con trâu trên đồng cỏ làm tôi hay nhớ về bãi cỏ phía sau trường. Tôi thường hay ngồi một mình trên bãi cỏ đọc sách.

“Ái chà! Học sinh chuyên toán mà cũng lãng mạn ha!”

Mãi chú tâm vào quyển tiểu thuyết mà tôi không hay thầy đã đến. Tôi vội vàng cất quyển sách vào ba lô và bắt cần làm rơi quyển nhật ký. Tôi đỏ mặt nhưng thầy đã nhặt và trả lại quyển nhật ký cho tôi.

“Xin lỗi thầy, em bắt ngờ quá”

“Chính thầy mới phải xin lỗi em, thầy đã cắt ngang dòng suy tưởng của em”

Nụ cười của thầy lúc ấy thật dịu dàng, cho tới bây giờ cứ ám ảnh những giấc mơ của tôi.

Hôm nay tôi lại chuẩn bị cho một chuyến hành trình dài nữa, về miền biển xa xôi để viết bài về cuộc sống của những người dân chài đôn hậu, chất phác. Tôi thích văn từ thời trung học, không hiểu sao tôi lại thích viết văn đến thế. Chuyên toán mà thích văn kể cũng lạ. Mỗi lần kiểm tra thầy lại đọc trước lớp bài văn của tôi. Tôi cảm nhận được, tuy yêu văn nhưng tôi viết không hay cho lắm mà thầy cứ đọc ra trước lớp.

“Mảnh trăng cuối rừng? Sao lại là “mảnh” mà không là “vàng trăng”? Nếu thế thì xem ra truyện ngắn này sẽ mất đi cái lãng mạn vốn có của nó. Tình yêu giữa Nguyệt và Lãm dường như được ánh sáng huyền ảo của “mảnh trăng” làm chất xúc tác nảy nở. Phải chăng cái gì không hoàn thiện, là “khuyết” thì con người mới đi tìm nó...”

Thầy luôn nói tôi có một tâm hồn nhạy cảm nhưng tôi nghĩ thầy cũng rất nhạy cảm. Đàn ông con trai mà đi viết nhật ký, còn thầy là một giáo viên dạy văn! Thầy nói quê hương thầy ở miền biển. Biển lãng mạn lắm, thầy thích văn cũng do biển. Cứ mỗi lần lặn ngụp trong những con sóng, thầy như được nằm trong vòng tay của quê hương mình. Thầy còn nói, nhất định sẽ dắt tôi về quê thầy chơi, cho tôi thưởng thức món đặc sản quê hương thầy. Nhưng thầy đã thất hứa, thầy đã biệt tăm, thầy cũng không nói cho tôi biết quê hương thầy ở đâu cả. Vì thế đa số những chuyến đi của tôi là về những miền quê dọc bờ biển. Lần này cũng thế, tôi lại nuôi hy vọng mình sẽ tìm lại được thầy.

Tôi thích lang thang một mình trên bãi biển lúc chiều tà, những lúc đó kỷ niệm khi còn ở bên thầy lại ùa về.

Tôi đã có lần bắt cần để quên quyển nhật ký trong ngăn kéo bàn học. Hôm đó thầy về trễ nên đã phát hiện quyển nhật ký của tôi. Ngày hôm sau thầy đã tận tay đưa cho tôi. Tôi đã lo sợ rất nhiều khi đánh mất cuốn sổ. Tôi sợ thầy đã biết được những tâm sự thầm kín của tôi, những bí mật mà tôi không thể cho bất kỳ ai khác biết rằng tôi đã yếu đuối như thế nào trong quyển nhật ký đó.

Tôi cảm thấy mình quá xấu hổ nên đã nghỉ học, giả vờ bị bệnh, không ngờ thầy lại đến tận nhà thăm tôi. Cử chỉ của thầy thật dịu dàng nhưng tôi vẫn không dám nhìn vào mặt thầy.

“Em bị bệnh à?”

“Em xin lỗi! Em không bị bệnh”

“Thế tại sao em lại nghỉ học?”

“Em...”

Câu nói chưa dứt, tôi đã vụt chạy ra khỏi nhà. Nhưng thầy vẫn ngồi đó chờ đợi đến khi tôi về.

“Em có biết là sắp thi cuối cấp rồi không? Em hãy tha thứ cho thầy vì thầy đã đọc nhật ký của em”

Thầy đã ra về lúc nào tôi cũng không hay, chỉ thấy quyển nhật ký nằm trên bàn cùng mẫu giấy “Thầy xin lỗi em!”

Tôi không còn đủ tự tin khi đứng trước mặt thầy nữa, mặc dù thầy quan tâm đến tôi hơn cả trước kia. Tôi nghĩ những hành động đó có lẽ do muốn bù đắp lỗi lầm của thầy. Vì học xa nhà nên tôi phải ở phòng trọ, thầy thường hay quan tâm tới việc học của tôi từ những việc nhỏ nhất, ngay cả chuyện ăn uống ra sao nữa. Dần dần tôi cũng đã tha thứ cho thầy và thầy cũng muốn tôi gọi thầy là anh những khi không dạy trên lớp vì hai người chênh nhau cũng có vài tuổi. Tôi cũng thích được gọi thầy là anh. Thầy đã giúp tôi định hướng cho tương lai. Thầy muốn tôi trở thành một bác sĩ.

Thế là năm cuối cấp cũng kết thúc, tôi sắp phải xa bạn bè, xa trường lớp. Đó là ngày kỷ niệm của thời học sinh nhưng nếu tôi có thể quay ngược lại thời gian thì tôi không muốn ngày đó xảy ra.

Tôi nhận ra được thầy là người quan trọng đối với tôi. Tôi muốn thầy biết tâm sự của tôi khi xa mái trường, đặc biệt là người thầy yêu mến của tôi nên tôi đã đến trường sớm và đặt quyển nhật ký vào trong ngăn tủ của thầy. Nhưng nó bị phát hiện bởi mấy đứa con gái tinh nghịch cũng muốn dành cho thầy điều bất ngờ đã phát hiện ra cuốn sổ. Thế là mọi chuyện trở nên tồi tệ. Hình tượng người thầy chững chạc trong lòng tôi nó vụt tắt. Tôi trở nên ghê tởm người thầy mà tôi kính trọng suốt năm học vừa qua. Tôi ngồi đó mà không biết nên làm thế nào. Tôi muốn nói cho mọi người biết rằng đó là quyển sổ của tôi, nhưng thầy đã ngăn tôi lại, không cho tôi nói một lời.

Ngày hôm đó, tôi vội vàng chạy lại nhà trọ của thầy, nhưng thầy đã đi từ lúc nào. Tôi muốn nói với thầy rằng “Em xin lỗi thầy!..... Em xin lỗi anh!...”, điều đó đã quá trễ. Tôi khóc nức nở, tôi không sợ ai phát hiện ra sự yếu đuối của mình nữa. Thầy chỉ để lại cho tôi một tấm thiệp, bên trong là một bức thư.

“Tha lỗi cho anh vì sự ra đi đột ngột thế này! Em đã dùng cảm hơn anh khi viết ra những tâm sự đó trong quyển nhật ký. Hãy xem như quyển nhật ký là của anh, em đã viết nó thay cho anh. Anh sẽ giữ mãi quyển sổ như là một kỷ niệm của em đối với anh. Anh không muốn vì chuyện này ảnh hưởng đến tương lai của em.

Em luôn là học trò nhỏ của anh!

Hãy sống tốt khi không có anh em nhé!”

Tôi đã cố gắng liên lạc với thầy nhưng tất cả đều là vô ích.

Mặt trời đỏ rực phía đường chân trời. Tôi nhận thấy mình đã ngủ quên cũng khá lâu. Hoàng hôn

đang buông dần trên bãi biển trước mặt, mặt biển thật thanh bình.

Xa xa trong làn nước có một người đang ngụp lặn trong những con sóng. Tôi bất giác nghĩ đến thầy, chân tôi như thôi miên chạy đến gần hơn nhưng hình bóng ấy cũng đang xa dần. Tôi càng cố chạy nhanh thì hình bóng ấy lại càng chạy xa hơn nữa. Tôi cứ chạy đuổi theo hình bóng ấy trong vô thức. Chạy cho đến khi không còn sức, tôi đã đuổi sức trên cuộc hành trình tìm kiếm thầy. Tôi gục ngã, má áp vào cát, nhìn mặt trời đang từ từ bị lòng biển đen tối nuốt chửng cũng như tôi đã mất thầy mãi mãi.

Đâu đây có tiếng bước chân, tôi cũng không rõ nữa, hay là tim tôi đang thồn thức hòa cùng những con sóng dồn dập.

Một đôi tay ấm áp khẽ chạm và nâng tôi dậy. Sao hơi thở cùng cử chỉ quen thuộc quá! Tôi đang mơ chăng? hay là hình ảnh thầy tràn ngập trong tôi lúc này nên mới tưởng tượng ra thế! Tôi nghĩ các giác quan của mình đều sai hết cả rồi.

“Khang à! Em không sao chứ? Em ngồi cả buổi chiều trên bãi biển làm gì thế?”

Giọng nói quá đỗi quen thuộc vì nó đã khắc sâu trong tâm trí tôi. Không phải là mơ, chính là người mà tôi đã tìm kiếm suốt bao năm nay đang đứng trước mặt tôi. Không, tôi vẫn không tin đây là sự thật! Nước mắt tôi bỗng tuôn trào. Tôi ôm ghì lấy người đàn ông trước mặt mình, sợ rằng giấc mơ này sẽ tan biến khi tôi tỉnh lại. Tôi khóc òa như một đứa con nít. Tôi chỉ biết khóc thôi, hạnh phúc này không thể nào diễn đạt bằng lời.

Hai bàn tay ấm áp của anh ôm chầm lấy tôi. Môi anh khẽ chạm vào môi tôi thật nhẹ nhàng. Vị mặn của những giọt nước mắt hòa lẫn với vị ngọt của nụ hôn làm tôi mê mẩn, những tiếng nấc nghẹn ngào cũng không còn...

Tôi tự hứa với lòng mình rằng “Em sẽ không bao giờ để mất anh lần nữa!”

Cha nhỏ

____ Four leaf clover ____

Nền trời đêm đang yên lành bỗng chốc phải hứng chịu vết cắt sáng quắc đầy hung bạo. Từ vết thương ấy, những giọt trữu nặng rỉ ra, rơi xuống mặt đất. Quá đau đớn, bầu trời kia gào lên những âm thanh thảm thiết, thoi thóp rít từng đợt hơi thở náo nề.

“Ai đó cứu cha tôi với!”

Tiếng hét hãi hùng của một thằng bé xen lẫn tiếng kêu nhức nhối trên bầu trời. Nó lao đi như điên loạn mong tìm được ai đó có thể giúp cha nó trên con đường đêm vắng vẻ. Mưa, những giọt lạnh buốt đuổi theo dấu chân hốt hoảng vừa mới in trên mặt đất và chẳng mấy chốc đã bủa vây lấy nó. Một chiếc xe vội lao vút qua khiến thằng bé ngã nhào.

Ê ẩm toàn thân, nó chùng như muốn buông xuôi thể xác trước hoàn cảnh và phó mặc tất cả. Nhưng sâu thẳm trong tâm hồn, hình ảnh người cha đang chịu thương tích vì lỗi lầm của nó không ngừng thôi thúc nó đứng dậy. Thằng bé bấu chặt ngón tay xuống mặt đường trơn trượt làm điểm tựa đẩy thân mình về phía trước. Vịn lấy song cửa một ngôi nhà ven đường, nó dồn chút sức lực cuối cùng kéo mình đứng dậy, máu hòa cùng mưa, chảy dài trên những ngón tay run run đang cố chạm vào chiếc chuông cửa...

Bừng tỉnh sau giấc ngủ li bì, nó thấy lờ mờ bóng dáng mẹ đang ngồi gần bên. Mẹ trao cho nó ánh mắt đầy quan tâm và nụ cười hiền lành.

_Con dậy rồi! Sốt từ đêm qua đến giờ.

- Mẹ ơi, cha lớn của con đâu?
- Cha con vào bệnh viện từ đêm qua và nhờ mẹ chăm sóc con.
- Còn cha nhỏ của con?
- Nghe nói hấn bị thương nặng lắm. Kẻ đó bị như thế cũng đáng.
- Mẹ đưa con đến thăm cha nhỏ được không? Vì con mà cha nhỏ mới thế này.

Sắc mặt của người mẹ chợt thay đổi, nụ cười trên gương mặt bỗng chốc tan biến, đôi mắt nheo lại đầy thù hận, giọng nói trở nên chua chát.

- Mặc xác hấn, là do hấn tự chuốc lấy thôi. Con phải nhớ rằng chính hấn đã lôi kéo cha ruột của con vào thứ tình yêu “bệnh hoạn” này. Con không được đi!
- Mẹ ơi, con xin lỗi! Lần này con không thể làm theo ý mẹ.

Thằng bé ngồi bật dậy lao ra ngoài mặc cho bàn tay người mẹ đang cố níu giữ nó lại. Bà đuổi theo gọi con trở lại nhưng thằng bé dường như để ngoài tai tất cả. Vội vã những bước chân mệt mỏi trên đường, chỉ được một đoạn ngắn, nó loạng choạng rồi ngã quỵ. Nhìn thấy con như thế, lòng người mẹ đau như cắt, bà vội đến gần, đỡ thằng bé dậy.

- Con đang rất yếu, nghe mẹ, về nằm nghỉ đi!

- Không mẹ ơi, con sao có thể nằm yên được khi nghĩ đến cha nhỏ.

- Con quên rằng mẹ từng nói với con hẳn không phải là người tốt sao?

- Chẳng cần biết cha nhỏ tốt với con hay không nhưng lý trí của con không cho phép con bỏ mặc ông ấy. Mẹ có biết khi không có mẹ gần bên, mỗi lần con vấp ngã, ai là người gần con nhất không? Chính cha nhỏ đấy. Ông ấy không bao giờ chần chừ dang rộng đôi tay vực con dậy. Mẹ có biết đêm qua khi con gặp nạn, ai đã liều mạng cứu con thoát chết không? Cũng chính ông ấy. Cha nhỏ đã cố bảo vệ con dẫu con đã làm điều có lỗi với ông ấy. Thế mà con chỉ biết cầm đầu chạy đi một cách hèn hạ, không dám ngoái đầu lại nhìn. Con chẳng thể dừng dung với những gì ông ấy làm cho mình, mẹ để con đến bệnh viện nhé!

Nhìn con với đôi mắt đầy trần trở, người mẹ chần chừ một lúc rồi miễn cưỡng gật đầu...

- Mẹ không vào à?

- Không! Mẹ về đây, khi nào muốn về thì gọi mẹ, mẹ sẽ đón con.

- Dạ!

Thằng bé khẽ mở chiếc cửa phòng bệnh, ánh đèn hiu hắt rọi xuống khoảng không gian yên tĩnh. Cha lớn đang gục đầu bên mép giường, nơi cha nhỏ đang chìm trong mê man. E dè nhìn những chiếc băng trắng loang lổ vết máu trên đầu và khắp thân thể cha nhỏ, nó rón rén bước lại gần, kéo nhẹ chiếc chăn đã tuột ra nham nhở đắp lại cho người một cách cẩn thận. Nó bước đến gần ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một cơn gió thoảng qua, khẽ lay hàng mi ướt. Nỗi hoài niệm về một vùng ký ức xa xôi bỗng chốc đổ dồn về, chảy tràn trong tâm trí.

Nó là đứa con trai duy nhất trong một gia đình có hai người cha. Chẳng biết từ bao giờ, hai tiếng gọi “cha lớn” và “cha nhỏ” đã trở nên thân thiết với nó, chỉ biết sự quan tâm của cả hai khiến nó không bao giờ cảm thấy thiếu thốn tình thương dẫu không ở gần mẹ. Trái với vẻ cứng rắn và nghiêm nghị của cha lớn, cha nhỏ hiền lành, rất am hiểu và tinh tế. Cũng bởi lẽ đó mà nó cảm thấy mình gần cha nhỏ hơn. Tuy chẳng cùng chung máu mủ, nhưng ở nơi người, nó tìm được tình yêu thương, sự thân thiết như ruột thịt.

Thời thơ ấu, mỗi khi lắng nghe lời đùa cợt đầy ác ý của người khác, nó chỉ đáp trả bằng một cái cười ngây ngô. Những lời thâm hiểm kia chẳng thể nào tác động đến suy nghĩ của một đứa trẻ thơ vốn luôn tự hào vì có đến hai người cha hết mực quan tâm mình. Nhưng rồi khi lớn lên, khi những nhận

thức mới tìm đến, khi mở lòng ra đón nhận những trải nghiệm của cuộc sống, nó bắt đầu thay đổi. Những cơn sóng của lòng thù hận, sự ganh ghét và miệt thị bắt đầu dậy lên trong tâm hồn nó, mỗi lúc một mạnh mẽ bởi những tác động không ngừng từ những lời dèm pha bên ngoài.

Niềm tự hào trong nó hôm nào trở thành nỗi xấu hổ, xấu hổ bởi có hai người cha “yêu đương khác thường” mà nhiều người vẫn hiềm độc gọi là “bệnh hoạn”. Những cái bĩu môi khinh bỉ, những ánh mắt soi mói, những cái cười độc địa của những người xung quanh bủa vây hàng ngày, nhấn chìm nó lạc lõng trong nỗi hoang mang. Nó chợt cảm thấy ghê sợ, ghê sợ khi nghĩ đến tình yêu khác thường của hai người đàn ông, mà hai người ấy lại là những người gần nó nhất. Rơi dần vào trạng thái trầm cảm, nó từ chối mọi nỗ lực tiếp cận của hai người cha, suốt ngày chỉ giam mình trong phòng và suy nghĩ về lá thư của người mẹ.

“Có lẽ con đã đủ lớn để mẹ kể cho con nghe một chuyện từ rất lâu mà mẹ luôn giấu kín. Mẹ yêu cha lớn của con bằng tình cảm chân thật và sâu đậm. Bởi thế, mẹ gạt bỏ sự e thẹn của một người con gái, lấy hết can đảm bày tỏ tình cảm của mình. Và chính lúc ấy, mẹ suy sụp khi biết cha con yêu một người đàn ông khác... Chẳng hiểu sao mẹ lại quá khờ khạo, cứ nghĩ rằng cha con chỉ vì tức thời sai lệch về xu hướng tình cảm nên vẫn chờ, vẫn đợi trong khi ông sống hạnh phúc bên gã kia.

Thế rồi, một ngày, khi hay tin hai người họ muốn một đứa con. Mẹ đã tìm đến, đã cố gắng thuyết phục họ để mẹ sinh ra con, dẫu sao con ruột của một trong hai vẫn tốt hơn nhận con nuôi. Họ cho rằng làm thế là không công bằng với mẹ và mẹ sẽ là người thiệt thòi. Nhưng cũng chẳng sao cả, mẹ chấp nhận điều đó vì quá yêu cha con, và mẹ nghĩ rằng biết đâu con chính là sự ràng buộc để đưa ông quay trở về với mẹ. Mòn mỏi đợi chờ sự thay đổi của cha con nhưng cho đến bây giờ, mẹ chẳng nhận được tín hiệu đáp trả.

Quá khứ kia đã chẳng mấy đẹp đẽ cho cả con và mẹ, trong mẹ luôn day dứt nỗi đau không nguôi. Hiện tại với mẹ chẳng là gì cả, mẹ nuôi nỗi đau trong quá khứ làm động lực thay đổi tương lai. Này con, con muốn một gia đình có cha mẹ bình thường như bao người khác không? Con muốn mẹ gần bên cha thay tên “bệnh hoạn” kia không? Con có muốn thoát khỏi sự vạ lây bởi thứ tình yêu bị khinh miệt đó không? Vì cuộc sống ngày mai của con, của cha và mẹ, con hãy là gì đó ngay bây giờ để thay đổi nó. Dẫu hiện tại gã kia có đối xử tốt với con thế nào nhưng ai biết được ngày mai, dù sao hắn cũng đâu phải cha ruột của con, đừng bao giờ hài lòng và chỉ biết sống với hiện tại, con nhé!”

Ngẩn ngơ với những hoài niệm miên man, một bàn tay đặt nhẹ lên vai khiến thằng bé giật mình..

- Con đến từ khi nào vậy?
- Cha tỉnh rồi sao?
- Ừ, cha mệt quá nên chỉ chợp mắt một chút.
- Cha nhỏ thế nào rồi?
- Vẫn chưa tỉnh, chẳng biết có qua khỏi không.

- Con xin lỗi cha, cha nhỏ bị thế này là do con cả. Con...

- Đừng nói gì cả con trai, cha hiểu mà. Có lẽ sự vô tâm của cha và con khiến cha nhỏ phải gánh chịu những thiệt thòi.

Cha lớn ngược mặt lên, hít một hơi thật sâu rồi thở dài, khuôn mặt ông hao gầy bởi những trăn trở, nỗi buồn thấm đượm trên đôi mắt đầy mệt mỏi. Nhìn người mình yêu thương nằm trên giường bệnh, thân thể đầy thương tích, ông cảm thấy đau đớn cứ như vết thương ấy đang dầy vò chính mình.

- Con ở đây trông chừng cha nhỏ, cha đi gặp bác sỹ một chút và sẽ quay lại liền!

Khẽ đặt một nụ hôn lên tay cha nhỏ, cha lớn vội rời khỏi phòng. Từ phía xa, trên hành lang bệnh viện, thấp thoáng bóng dáng một người phụ nữ đứng nép sát vào góc tường, đưa mắt dõi theo từng bước đi nặng nề của ông...

Vô tình nhìn thấy một quyển nhật ký nằm trên bàn, thằng bé tò mò mở ra đọc. Ngay từ trang đầu tiên, những dòng chữ đập vào mắt khiến nó thốn thức.

“Quá khứ là những trải nghiệm đã qua mà chẳng ai có thể thay đổi được. Tương lai là khoảng xa xôi mà chẳng ai biết. Hiện tại bù đắp vết khuyết quá khứ và định hình tương lai. Chỉ có hiện tại là lúc con người sống, nên việc trân trọng niềm hạnh phúc trong hiện tại là điều cần thiết.”

Rồi nó nhẹ nhàng mở những trang kế tiếp...

... “Mãi thao thức trong đêm, giấc ngủ chẳng tìm đến. Đêm nay là đêm của anh và cô ấy. Nỗi nghẹn ngào dồn lên cổ họng, trào lên mắt khiến em ngậm ngùi trong tiếng nấc và những giọt buồn tuôn trào. Em đang tự hỏi lòng mình: Khi làm chuyện ấy, anh có nghĩ đến em không?”

... “Cô ấy từng rất yêu anh, giờ lại đang mang giọt máu trong bụng. Em không thể ích kỷ giữ anh lại bên mình. Dẫu anh không yêu cô ấy nhưng anh hãy ở bên cạnh cô ấy vì trong khoảng thời gian này, cả cô ấy và đứa con cần anh. Đừng lo cho em, sẽ ổn thôi mà!”

... “Thằng bé giống anh thật đấy! Em thầm cảm ơn người phụ nữ đã mang đến cho chúng ta đứa con. Tuy rất hạnh phúc nhưng em lại không nguôi nỗi xót xa khi nghĩ đến cô ấy, nghĩ đến thằng bé không ở gần mẹ. Tất cả những gì em có thể làm là chăm sóc thằng bé bằng tình yêu thương, dẫu biết sau này...”

... “Điều em lo sợ cũng đã đến, thằng bé dạo này dường như đang dần thay đổi, nó chẳng muốn gần em nữa. Hôm nay, khi dọn phòng thằng bé, em tình cờ đọc được lá thư cô ấy gửi cho con trai. Em không buồn vì những thành kiến cô ấy dành cho em nhưng em thật sự rất buồn vì dường như cô ấy đang “đầu độc” thằng bé. Em lo cho nó lắm nhưng chẳng biết làm thế nào!”

... “Thằng bé bắt đầu thực hiện những toan tính của mình, nó chẳng cần em nữa. Có lẽ điều nó cần là một gia đình bình thường như bao người khác. Em trở thành một vật cản ngăn thằng bé tìm được hạnh phúc đáng có. Có lẽ đã đến lúc em phải ra đi.”

... “Anh chối bỏ em! Thế là em đã hoàn thành điều em cần làm. Lẽ ra em phải vui và quên anh đi

mới phải nhưng sao tâm trí em lại không thoát khỏi những suy nghĩ về anh. Những lúc ấy, cơn đau cứ tìm đến, choáng ngợp lấy em, khiến em khó thở. Nhiều lúc em muốn gặp anh, kể cho anh mọi thứ để anh biết rằng mọi thứ không như những gì anh đã tận mắt thấy. Dù biết thằng bé đang hại mình nhưng vẫn lặng lẽ để màn kịch mà nó sắp đặt diễn ra, bởi chỉ có như thế anh mới rời xa em, chỉ có như thế mới hóa giải nỗi phiền muộn trong lòng của thằng bé và mẹ của nó.”

Thực hiện thành công kế hoạch đuổi cha nhỏ đi nhưng nó chẳng vui về gì mà chỉ cảm thấy day dứt. Cha lớn từ sau ngày ấy cũng suy sụp hẳn, ông dường như chẳng còn tha thiết với cuộc sống, những cơn say là thứ ông thường tìm đến để nguôi đi nỗi buồn. Nhìn thấy ông như thế, cơn đau quặn lên trong lòng nó, xót xa đến nhức nhối. Chợt nhớ lại mọi chuyện đêm qua, thằng bé rùng mình.

Tại một quán nước vắng vẻ ven đường, nơi nó hẹn một gã trai bao:

- Sao rồi nhóc, mày hẹn tao ra đây có chuyện gì?
- Anh đã giúp tôi hoàn thành việc đó, đây là tiền của anh.
- Tao đã nói rằng có người trả trước cho mày rồi mà!
- Như vậy là có người biết chuyện này ngoài tôi và anh sao? Tôi muốn biết người đó là ai? Nói đi và xem như tiền này cũng là của anh.

Nó đẩy chiếc bao trắng về phía trước, trao cho gã cái nhìn như thách thức. Gã cầm tiền ném xuống đất rồi phá lên cười:

- Chúc say cha nhỏ để ông nhằm tưởng một gã trai bao là người chung chăn gối từ lâu, tạo nên một màn kịch để vu khống cha nhỏ ngoại tình. Mày cũng thủ đoạn nhỉ! Cha nhỏ của mày dù biết nhưng vẫn thỏa thuận với tao việc hoàn thành kế hoạch của mày. Mày rất may mắn vì có người cha khá tử tế, thế mà lại rắp tâm hại ông ấy. Còn tiền một thằng nhóc nham hiểm như mày, tao chẳng cần nữa.

- Một gã trai bao mà cũng chê tiền cơ đấy!
- Mày nói lại xem? - Gã hằn giọng.
- Ừ tôi nói lại: người như anh chẳng có tư cách lên mặt đâu.

Gã đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm vào nó. Đôi mắt gã như hằn lên nỗi đau sâu thẳm và lòng thù hận chất chứa bấy lâu. Gã đập mạnh ly cafe xuống bàn, chiếc ly nứt vỡ, thứ còn lại trên tay gã là mảnh thủy tinh sắc như lưỡi dao. Nó hốt hoảng định bỏ chạy nhưng không kịp, gã trai bao phút chốc đã tóm chặt lấy nó. Nhìn mảnh thủy tinh sắc kề ngay trước cổ, nó sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

- Đừng làm hại thằng bé!

Hé đôi mắt, nó nhìn thấy cha nhỏ đang cố xiết lấy trai bao hung bạo kia. Gã gầm gừ:

- Chính nó tìm cách hại ông, sao còn cố giúp nó. Tránh ra đi, đừng cản tôi!
- Bình tĩnh lại anh à.
- Buông ra!
- Chạy đi con, nhanh lên!

Nghe tiếng cha nhỏ giục, thằng bé cố vùng vẫy thoát khỏi bàn tay hung bạo kia và vội bỏ chạy. Rồi nó nghe như có tiếng rạch rất sâu, xuyên qua lớp áo mỏng, xé toạc lấy da thịt...

Run run nắm lấy bàn tay gân guốc của cha nhỏ, đôi mắt nhòe đi, nó khóc, những giọt buồn đua nhau chảy trên má. Nỗi niềm trong nó vỡ òa thành những tiếng nấc nghẹn ngào. Rồi nó cảm thấy bàn tay kia dần xiết chặt tay nó lại, nó nghe giọng thì thào yếu ớt của người.

- Con trai sao lại khóc! Kiên cường lên chứ! Con định để nước mắt cuốn trôi cha đi luôn sao? Mà ai đem nhật ký của cha đến đây vậy?

Có tiếng vọng từ cửa vào:

- Chính anh, khi đến nhà trọ của em, anh đã tìm thấy. Em vẫn ngốc nghếch như ngày nào. Chẳng hiểu sao anh lại yêu một tên đại ngốc như em nữa.

Thằng bé nhìn ra ngoài, nó thấy cha nó đang bước vào, thấp thoáng phía sau của ông là bóng dáng của mẹ nó.

- Con tưởng mẹ đã về rồi!

- Cũng may là mẹ chưa về, và vì thế mẹ mới có cơ hội tâm sự cùng cha lớn của con nỗi niềm mẹ luôn giấu kín trong lòng từ rất lâu. Mẹ nhận ra rằng bấy lâu nay mẹ sống trong sự mù quáng và lờ con vào sai lầm của mẹ. Cứ sống trong quá khứ và nặng nề những toan tính cho tương lai, mẹ chẳng bao giờ chấp nhận hiện tại. Tương lai sẽ tốt đẹp khi người ta biết hoàn thiện mình bằng trải nghiệm trong quá khứ, và sống hết mình với hiện tại bằng tình yêu thương và sự cảm thông. Lẽ ra mẹ nên nhận ra điều này từ sớm hơn... Con có đến hai người cha rất tuyệt vời. Hãy tự hào và yêu thương họ!

Nói rồi bà đến gần người đàn ông đang nằm trên giường bệnh. Hai tiếng “xin lỗi” ngượng ngùng nhưng chân thành từ bà được đáp trả bằng một nụ cười đầy cảm thông và vị tha. Bàn tay nhẹ nhàng buông khỏi thằng bé, hàng mi dần khép lại, người đàn ông yên bình chìm vào giấc ngủ.

Một chiếc lá mới lìa cành theo gió bay vào ô cửa...